

வஞ்சிமாநகர்.

67 17. $\widehat{N}21.41.$

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1917.

ஸ்ரீ: முன்னுரை.



அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியுணர்ந்த புத்திமான்சுளுக்குள், சில
காலமாகச் சங்ககாலத்துச்சேர்தலைநகராபிவஞ்சிமாநகர்கொங்குநாட்
பெக்கநூர்தானே; அன்றி, மேல்கடற்கரைக்கணுள்ள கொடுங்கோனூர்
தானே; என்று ஐயமுண்டாநி அதனடியாகச் சிலபல ஆசைபசுமாதான
புறமான வாதங்கள் புஸ்தகவாபிலாகவும், பத்திரிகைவாபிலாகவும்
பிகழ்தலைக்கண்டு செந்தமிழ்ச்செல்வவேந்தரும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்
தலைவரும், எம் அன்னதாதாவுமாகிய மகா-நா-ஸ்ரீ மாட்சிமைதங்கிய
ஸ்ரீமான் இராஜராஜேஸ்வர ஸேதுபதிமஹாராஜாவர்கள் யாம் இவ்
விஷயமாகநிச்சாரித்ததை எழுதியுதவும்படி பல்காலஞ்ஞாண்ட அத
னானே இந்நூ லெம்மாலெழுதப்பெற்று அவர்கள்பெருநல்லுதனியானே
அச்சிட்டிரிவிறவேறியதாதலின் அம்மஹாராஜாவர்கடையாம் என்றும்
கண்ணிபாராட்டுங் கடப்பாடுடையேம். செந்தமிழ்ச்செல்வச் சேதுவேந்த
ரும், அவர்களாதரிக்குறந்தமிழும் எஞ்ஞான்றுநினிநோங்கிவிலவ
இறைவன் நிருவருளைச் சிந்தித்தேறேம்.

உரிமைபுரை.

என்றோற் புலவ நிறுமாந் திணைவாழத்
தன்றோற் புரக்குந் தாழ்வெள்ள -லன்போவாத்
தேனுரிமை செய்யுல்லைச் சீராசராசமுதிந்
கியானுரிமை செய்வஞ்சி யீது.

ரா. இராகவையங்கார்,

ஸேதுஸமஸ்தான வித்வான்.

புதி:

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

நாமகள் வாழ்த்து.

வெண்டா மரைமேல் விளக்கை யென துள்ளத்
தண்டா மரைமேற் றறியேற்றிக்—கொண்டேன்யான்
காணாத பல்பொருளுங் கையகத்து தெல்லியெனக்
கோணாது காண்பான் குறித்து.

நூனுதல்பொருள்.

குடகொங்கிற் கொல்லிக் குடவரைப்பாற் சேரர்
தடமசில் சூழ் வஞ்சித் தலந்தான்—கடலிவரும்
பொன்னிசேர்தண்பொருதைபூர்துறைக்கணுண்மைமீது
தன்னிலே தேறத் தகும்.



प्र:-

வஞ்சிமா நகர்.

வடவேங்கடர் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ்கூறுநல்லுலகம் சேரர் பாண்டியர் சோழர் என்னும் மூவர்க்கேயுரியதென்பது தொல்காப்பிய னார் “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி, னாற்பெய ரெல்லையகத் தவர் வழங்கும், யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்” (பொ-செய்-எக) எனச் சூத்திரத்துரைத்தவாற்றானும் ஆண்டு உரையாசிரியர், பேராசிரி யர் உரைத்தவாற்றானும் அறியப்படும். ஈண்டு “நாற்பெயரெல்லையகம்” என்பது வடவேங்கடர், தென்குமரி, குணகடல், குடகடல் என்னப் பட்ட நான்கெல்லையகம் எனக்கொள்வர் பேராசிரியர்: நச்சினார்க்கினி யர் வேறுகூறுவர். அதைப்பற்றிப் பிற்கூறுவேன். இம் மூவேந்தரும் படைப்புக்காலத்தொட்டே மேம்பட்டுவருதலுடையாரென்பது* தமிழ் நூல்களிற்கண்டது. “கடலகவரைப்பினிப் பொழின்முழுதாண்டின் முன்றிணைமுதல்வர்” (பதிற்றுப்பத்து) எனச் சேரரையும் “உலகமாண்ட வுயர்ந்தோர்” (மதுரைக்காஞ்சி) எனப் பாண்டியரையும் “சென்னிகுளிர் வெண்குடைபோன்றிவ்வங்க ணுலகளித்தலான்” (சிலப்பதிகாரம்) எனச் சோழரையும் கூறுதலான் இம் மூவேந்தருடைய ஆட்சித்திறனும், பெருந்தலைமையும், நன்கறியலாகும். இம்மூவரும், வேங்கடம் குமரி இடைப்பட்ட இத்தமிழுலகத்தை மேனாடு, தென்னாடு, கீழ்நாடு என மூன்று பிரிவாகவைத்து ஆண்டாரென்பது

‘குடபுலங்காவலர்நுமான்’ எனச் சேரனையும்
‘தென்புலங்காவலர்நுமான்’ எனப் பாண்டியனையும்
‘குணபுலங்காவலர்நுமான்’ எனச் சோழனையும்

சிறுபாணுற்றுப்படையிற் கூறுதலானுணரப்படும். நச்சினூக்கினிய
நும் (சூடபுலம்-மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலம் எனவும், தென்புலம்-தெற்
கின்கண்ணதாகிய நிலம் எனவும், குணபுலம்-கிழக்கின்கண்ணதாகிய

* திருக்குறள்-பரிமேலழகருரை.

U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANNAMUR, MADRAS-22

நிலம் எனவும் உரைத்தார். தமிழ்முடியுடையரசர் மூவரையாஹும், வேங்கடத்துக்கிர்ப்பாற்பட்ட தமிழ்நாடுமுழுதும் மேற்குறிதிசைமுறையாற் பிரிப்புண்டபடியாலும், வேங்கடத்துக்கப்பாற்பட்ட தமிழ்வழங்காநிலமாதலானும் வடபுலம் என ஒன்று சுண்டிலே டப்பட்டதின்றென நன்றுணர்க. இவ்வருமையான பகுப்புமுறையுற்றநோக்கின் இப்பரதகண்டத்தின்தென்பாகம் விரியாதுகருந்தியற்கை யமைப்பை ஆராய்ந்து மூவேந்தர்க்குந்தகுதியான கடகரையும் விரிந்த அகநாடும் உளவாதல்கருதி இவ்வாறு பிரிக்கப்பெற்று புலனாகும். பாண்டியர் தெற்கண்வளைந்த பெருங்கடற்கரையும், அதனைத் தொட்டு வடக்கண்விரிந்த அகநாட்டையும் உடையவர். சேரர் சோழரிருவரும் பாண்டியர்தென்னாட்டுக்கு வடபுல வேங்கடம் எல்லையாகவுள்ள நிலத்தைக் குடபுலம், குணபுலம் என இருபாற்படுத்துக் குடகடற்கரையும், அதனைத்தொட்டுவிரிந்த அகநாடும், குணகடற்கரையும், அதனைத்தொட்டுவிரிந்த அகநாடும் முறைமையுடையராவர். இச்சேரர் பாண்டியர் சோழர் மூவரும் நிலநிலைகொண்டாளுந் தவசபற்றி முறையே குடக்கோ, தென்னவர், குடபுலங்காவலர் எனப்பெயர்சிறப்பர்.

இனி இம்மூவர்க்குமுரிய இத்தமிழ்கூறுநல்லுலகஞ் செந்தமிழ்நாடு எனவும், கொடுத்தமிழ்நாடு எனவும் இரண்டுபிரிவாகப்பிரித்து வழங்கப்படுமெனவுணர்க. செந்தமிழ்நிலம் ஒன்றும், கொடுத்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டுச் சேர இத்தமிழுலகம்பதின்மூன்று பகுதியுடையதாகும். செந்தமிழ்நிலம் என்பது வையையாற்றின்வடக்கும், மருயாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்கும் என இளம்பூரணவழகன், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர் மூவரும் தொகுப்பியவுரைக்கண் உரைத்தார். வையையக்கு வடக்கணுள்ள பாண்டிநாட்டுப்பகுதியும் இதன்கண்ணடங்குதல்காண்க. வையையக்கு வடபுலநாடுகளிலுள்ள திருப்புத்தூர், திருவாடானை, திருக்கோட்டியூர், திருமெய்யமுதலிய தலங்கள் பாண்டிநாட்டுள்ளவெனப்படுதலானும் வையையக்குவடக்கண் நெடுந்தூரம் பாண்டிநாடுண்மை இனிதுணரப்படும். (பிற்காலத்தார் பாண்டிநாடே செந்தமிழ்நிலமென்பர்). இச்செந்தமிழ்நிலத்தைச்சூழ்ந்த கொடுத்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டாவன பொங்கர்நாடு, ஒளினாடு, தென்பாண்டிநாடு, குட்டநாடு, குடநாடு

பன்றிநாடு, சுற்காநாடு, சீதநாடு, புழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவாவடதலை என இவைபென்று இளம்பூரணவடிசன், சேனாவரையர் உரைத்தார். நச்சினூர்க்கினியர் இங்ஙனமே கூறி மலைநாடு என்ற விடத்து மலையமாநாடு என்றுரைத்தார். “சேரலன் மலையமான் கோச்சேரன் பெயரே” என்பது நிவாகரமாதலான் மலையமான் என்பது சேரன்பெயராதல் தெள்ளிது. மேற்கூறிய பன்னிருநிலமும் செந்தமிழ் நிலத்தின் நென்கீழ்ப்பால்முதலாக வடகீழ்ப்பாலிற்றுநீயாக எண்ணிக் கொள்க என்று சேனாவரையரும், நச்சினூர்க்கினியரும் உரைத்தார். இதனாற் குடநாடும், மலைநாடும் வேறுவேறென்று தெளிந்துகொள்ளலாம். நச்சினூர்க்கினியர் இங்கொடுந்தமிழ்நிலம் பன்னிரண்டையுஞ் சூழ்ந்த பன்னிரண்டாவன சிங்களமும், பழந்தீவுங், கொல்லமும், கூபமும், கொங்கணமும், திவ்யமும், குடகமும், கருடமும், கூடமும், வடுகுந், தெலுங்குந், கலிங்கமுமாமெனவுரைத்தார். இதனாலேவ கொடுந்தமிழ்நாட்டுக்கும் அப்பாலுள்ள பிறநாடுகளென்று தெளியலாம். இந்நாடு பன்னிரண்டும் தமிழ்மொழிவழங்காது வேறவேறு மொழிவழங்குநிலங்களென்பது கொடுந்தமிழ்நாட்டுக்குமப்பா விவற்றைவைத்துரைத்தமையானும், தமிழ்மொழியல்லாத சிங்களம் வடுகுமுதலிய மொழிப்பெயரே நிலப்பெயராகப் பெரும்பான்மை கூறியதனானும் உணரலாம். இந்நிலத்துமொழிகள் தமிழிற்புக்குவழங்கியவிடத்து உரையாசிரியரெல்லாம் திசைச்சொல் என்று கூறதலுங்காண்க. சங்கநூல்களிற் பல்விடத்தும் வடுகர்நிலத்தைத் “தமிழ்பெயர்தேயம்” எனவும் “மொழிபெயர்தேயம்” எனவும் உரைத்தலானும் இதனுண்மையுணரப்படும். இவற்றற் கொல்லங், கூபங், கொங்கணந், திவ்ய, குடகமுதலியன தமிழொழிநிலங்களாக ஆநிரிலெண்ணப்பட்டமை நினைக்கத்தகும்.

இனிச் சிறுபாணற்றுப்படைநிலம் மேற்றிசைக்கணுள்ளநிலம் என்பதுபற்றிக் “குடபுலம்” எனப்பட்ட சேரநாடு மேற்கூறிய கொடுந்தமிழ்நாடுகளுட் குட்டநாட்டையுடையதென்பது சேரனைக்குட்டுவன் என்பதனானும், குடநாட்டையுடையதென்பது குடவர்கோமான் என்பதனானும், புழிநாட்டையுடையதென்பது புழியர்கோமான் என்பதனானும், மலைநாட்டையுடையதென்பது மலையன், மலையமான் என்பதனானும் நன்கறியப்படும். மற்றைநாடுகளைப்பற்றி சுண்டு ஆராய்ச்சியின்று;

வேண்டுமென்று நினைத்துக் கூறிக்கொள்வல். இதனும் குட்டமுதலாக மலை நிறுதியாக ஈண்டுச்சொல்லப்பட்ட நாடெல்லாம் சேரநாட்டகத்தன் னென்று தெளியப்பட்டவாற்றான் இவையனைத்துங் 'குடபுலம்' என்று நல்லிசைப்புலவர் குறியிட்ட மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலமாகுமென்று எளிதிலுணரப்படும். இதனும் குடபுலம் என்பதன்கண் குடநாடும், மலைநாடுமென இரண்டுண்டென்றும், ஒன்றென்று கூறலாகாதென்றும், சேரவரக் குடநிசைப்பற்றிக்குறுமிடத்தெல்லாம் குடநாடொன்றையே குறியாது அவர்க்குக் குடநிசைக்கணுள்ள குட்டமுதலாக மலைநாடி நிறுதியாகச் சொல்லப்பட்டநாடுகள் எல்லாவற்றையுங் குறிக்குமென்றும் இயைமறத்துணிந்துகொள்க. இப்பகுப்புமுறையெல்லாம் ஆராயாது குடபுலம் என்பது குடநாடொன்றே யென்றும், அதுவே மலைநாடென்றும், அம்மலைநாடு கடற்கரையோரமாகவுள்ளதேயென்றும், தாமே நினைத்துக்கொண்டு இடர்ப்பிவாருமுளர். அவர் மலைநாட்டுக்கும், குடநாட்டுக்கும் இடையிற் பலநாடுண்மையினையும், இவையெல்லாஞ் செத்தமிழ்நாட்டைச் சுற்றியுள்ளனவென்று தொல்லாகிரியர்காட்டியத னையும் மறந்தனராவர். இப்பலநாடுந்தொக்குள்ள சேரர்குடபுலத்தை மலைமண்டலமென்று கூறுவதெல்லாம் சோழநாட்டைப் புனன்மிகுதி பற்றிப் புனனாடென்பதுபோல மலைமிகுதிபற்றி பெயர் மெளிதிலுணரப் படும். இதனும் குடபுலமென்றும், மலைமண்டலமென்றும் பெயருடைய சேரநாட்டுக் கொடுத்தமிழ்நாடாகவெண்ணப்பட்ட குடநாடும், மலைநா டும் வேறுவேறு உள்ளனவென்பது நன்குணரற்பாற்று. ஒருசேரனைக் "குடநிசைவாழுங்கோ" என நூல்குறினது குடபுலங்காவலர்மருமான் என்புழிப்போல மேற்றிசைக்கணுள்ள நிலத்தில்வாழும் வேந்தன் எனப் பொருள்படுத்தலன்றி அது கடலோரமாகவுள்ளதென்றுகொள்ளப் பட்ட கொடுத்தமிழ்நாடாகிய குடநாட்டிலேமட்டும் வாழுங்கோ என்று பொருள்படுத்தல் நெறியன்றென்க. 'கொடுத்தமிழ்நாடாகிய குடநாடு மேல்கடலோரமாகவுள்ளதென்பது' 'தண்கடல்வேலிநின்று குடநாடற்றே' என வருதலான் அறியலாம். சேரனானும் குடபுலமுமுதையுங்குறித்து அவனைக் குடக்கோ என்பதன்றி அவனாட்டி னோர்பகுதியாகிய 'குட நாடுமட்டுங்குறித்து அப்பெயராளுதலில்லையென்க. அடியார்க்குந் லாரும் "குடக்கோச்சேரலிளங்கோவடிகள்" என்புழிக் குடக்கோ என்பதற்குக் குடநிசைக்கோ எனவேபுரைத்தார்.

இத்துணையும் விரித்துரைத்தநாடுகளுள், தொண்டைநாடு, கொங்கு நாடு எனப்பட்ட நாட்டின்பெயர்கள் காணப்படாமை நினைக்கத்தகும். இவற்றுள் தொண்டைநாடு நாகபட்டினத்துச் சோழனொருவன் நாக கன்னியைமணந்துபெற்றபுதல்வனும், தொண்டைக்கொடியை அடையாளமாகச்சுற்றப்பட்டகாரணத்தாற் றெண்டைமான் எனப் பெயர் சிறந்தவனுமாகிய ஒருவற்குத் தன்னாட்டைப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பின் அத்தொண்டைமான்பெயரான்விளங்கியதொன்றாதலின் இப்பழைய நாடுகளின் வேறையெண்ணப்படாதாயிற்று. கொங்கு இப்பழையநாடுகளின் வேறையெண்ணப்படாமையின் உட்பகுதியாகியதோர் நாடென்று துணியப்படும். இது தொண்டைநாடுபோலப் பெரியநாடாகக் கருதப் படுமாவெனின் பழையகாலத்து ஒன்றனுட்பகுதியாய்ச் சிறுகியது பிற்காலத்துத் தன்பெயரேகொண்டு பெருகியதென்றுகொள்ளப்படுமென்க. இது முற்காலத்துக்கொங்கன் என்னும் பெயரையுடைய சேரனொளப் பட்டதன்மையாஈ கொங்கநாடென்றும், அதுவே கொங்கென்றும் வழங்கப்பட்டதென்று தெரிகின்றது. இதனைச் செந்தமிழ்க்கடனிலை கண்ட கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்து

“கோதையரில்விற்கொடிசூலாகியபுயத்தன்

கோதையர்விழிக்கணைகுளிக்குமருமத்தன்

கோதைகமழுங்கனிகைக்கொங்கனெனவின்ளுங்

கோதைநனியாண்டதொருகொங்குவளநாடு”

எனப் பாடுதலானறிக. கொங்கனெனவின்ளுங்கோதை—கொங்கன் என்று வழங்கப்படும் சேரன் என்றது காண்க. இங்ஙனமன்றி வேங்கடங்குமரி என்னுமிவற்றுக்கிடையே உள்ள நிலமெல்லாம் செந்தமிழ் ஒன்றும், கொடுத்தமிழ் பன்னிரண்டுமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவும் அவற்றின்வேறு யொருதமிழ்நாடு தனியே ஆங்குண்டென்று நினைப்பதற்கே இடனின்றதல்காண்க. இக்கொங்குநாடு ஆகிதொட்டே பெருகியநிலையுடையதாயின் ஈண்டு எண்ணப்பட்ட பழையநாடுகளுடன் எண்பெறு தெயுழியாதென்பது தெள்ளிது: இதனாழித நாளடைவற் றன்பெயர் கொண்டு பெருகியதென்று துணியப்பட்டதென்க.

நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியச்செய்யுளியலில் ‘நாற்பெய ரெல்லையகத்து’ என்புழி மலைமண்டலம், பாண்டியமண்டலம், சோழ

மண்டலம், தொண்டைமண்டலம் எனவுரைத்தார். இந்நான்குடன் கொங்குமண்டலத்தையுஞ்சேர்த்துத் தமிழ்நாடு ஐந்து என்கொண்டாரும் உண்டு:

“நறவேந்துநங்கைநலங்கவர்ந்துநல்கா
மறவேந்தன்வஞ்சியானல்லன்—றுறையின்
விலங்காமையின்றவியன்றமிழ்நாடெந்தின்
குலங்காவல்கொண்டொழுகங்கோ.”

என்னும் வெண்பாவில் “வியன்றமிழ்நாடெந்தி” என்றதுஉம் இக் கருத்தேபற்றிவந்தது. இவை தனியே சிறந்துபெருகியகாலத்து எண்ணப்படுதலான் முன் என்பெறுமைக்குக்காரணம் இவை தமிழ் நாட்டினின்று பிரிந்து தனியாகாமையேயென்று துணியலாம்.

இனி ஈண்டுக்குறித்த கொங்குநாடு மூவேந்தர்க்குரிய குடபுலம், தென்புலம், குணபுலம் என்பவற்றுள் எதன்பாற்பட்டதென்று ஆராய்விட்டது இக் கொங்குநாட்டைப் பலவிடத்தும் ‘குடகோங்கு’ எனவே வழங்குதலான் இது குடபுலத்ததாமென்று புலனாகும். இதனால்து குடநிசையாட்சியையுடைய சேரருடையதென்று துணியலாம். கலிகன்றியாழ்வாரும் சோழன்செங்குணனை அவன் வென்றுகொண்ட நாடுகளானே “தென்னாட்குடகொங்கன்சோழன்” எனவழங்கியவிடத்துக் குடகோங்கு எனப்பணித்தல்காண்க. சேக்கிழாரும் வெள்ளாண்சேரு சருக்கத்திற் “குடக்கோங்கிலணைந்து” என்றார். ஆழ்வார் “தென்னாட்குடகொங்கன்சோழன்” என்றது குணபுலங்காவலுடையசோழன் தென்புலத்தையும், குடபுலத்தையும்வென்றுகொண்டதனைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளப்படும். சங்கநூல்களும் பலவிடத்தும் சேரனையே “கொங்கர்கோ” (பதிற்-அஅ-கூ) என வழங்கும். இதனாற் கொங்குநாடு குடநிசைசுக்கப்பட்ட தமிழ்நிலத்துள்ளதென்றும், அதுபற்றிச் சேரராட்சியிற்பட்டதென்றும் தெளிந்துகொள்க.

மற்று

“மாகெழுகொங்கர்நாடகப்படுத்த

வேல்கெழுதாணவெருவருதோன்றல்” (உஉ)

*மஹாமஹோபாத்திரய ஸ்ரீமான் உ.வே. சாமிநாதையரவர்களும் சிலப்பதிகார அபிதானவிளக்கத்தில் கொங்கு-கொங்குமண்டலம்-குடநாடு என்றெழுதினார்கள்.

எனப் பதிற்ப்பத்துட் காணப்படுதலால் இக் கொங்குநாடு சேரார்க்கு வென்றியாற்குடைத்ததன்றி முன்றொட்டிச் சேராதன்றாமென்றிற் கூறுவல். வேங்கடங்குமரி யிடைப்பட்ட தரிமூலகத்து ஒரு தமிழ்ப்பகுதி மூவேந்தருளொருவர்க்குரிமையாகாதிருந்ததென்பது “வண்டமிழ்மூவர்காக்குந்தண்பொழில்வரைப்பின்” என்ற தொல் காப்பியனார்கூற்றுக்கு மாறுபாடாதலின் இது மூவருளொருவர் பகுதியதேயாமென்று துணியப்படும். இது சேரர்குடபுலத்ததன்றாயின் இடைநாடாகவுள்ள இக்கொங்குநாட்டைக் குடகொங்கு என வழங்குதல் பொருந்தாததேயாகும். இது “குடகொங்கு” என்பதனால் என்றும் குடகிசையாளுங்கோவாகிய சேரனதேயென்றுகொள்க. இங்ஙனமாகவும் சேரனைக் “கொங்கர்நாடகப்பித்ததோன்றல்” எனக் கூறியது தன்னாட்டகத்தவராயிருந்துவைத்தே தன் கோலின்வாராது வேறுபட்டுக்குறம்புசெய்தாரையடக்கி அக்குறும்பர்நாட்டைச்சேரன் தன்னடிப்படுத்தியசெய்துவயக் குறித்ததன்றி வேறென்றென்க. இங்ஙனம் முடிவேந்தர்நாடு அடிப்படுத்தல் உண்டென்பது

“நின்னொடுவாரார் தந்நிலத்தொழிந்து
கொல்களிற்றியானையெருத்தம்புல்லென
வில்சூலையறுத்துக்கோலின்வாரா
வெல்போர்வேந்தர்முரசுகண்போழ்ந்து” (பதிற்-எக.)

என வருவதனனும் இதன்கண் “நின்னொடுவாரார் தந்நிலத்தொழிந்து” என்றது நின்னைவழிபட்டு நின்னொடு ஒழுசாதிருத்தலேயன்றித் தந்நிலத்திலே வேறுபட்டுநின்று எ-று” எனவும், வில்சூலையறுத்துக்கோலின் வாராவேந்தர் என்றது முன்பு நின்வழியொழுகாது ஒழிந்திருந்தவழிப் பின்பு தாம் களத்துநின்போர்வலிகண்டு இனி நின்வழியொழுகுது மெனச்சொல்லித் தாமேறிய யானையெருத்தம்புல்லென வில்லின் நாணினையறுத்து நின்செங்கோல்வழியொழுகாதவேந்தர் எ-று எனவுங் கூறியவுரையானும் நன்குணர்ந்துகொள்க. ஈண்டு வேந்தர் என்றது முடியுடைப்பேரரசருக்கிறையிடற்குரியராய்ப் பெருநாட்டிலொவ் வேர்ப்பகுதியை ஆள்கின்ற சிற்றரசரை எனவறிக. சிலப்பதிகாரப் பதிகத்து உரைபெறுகட்டுரைக்கண் “கொங்குளங்கோசர்தங்களுட்கத்தே” எனவருதலான் இக்கொங்குநாட்டிப் பல சிற்றரசருண்மை புலனாகும். இவர் குறம்புசெய்தவழி இவ்நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்தினுனன்றுகொள்க.

இனிக் ‘குடகக்கொங்கர்’ என் றொருவகையார் கண்ணகியின் கடவுண்மங்கலத்துப்போந்து வரம்வேண்டினாரென்று கேட்கப்படுமாலெனின் அவர் இக்கொங்குநாட்டினரன்றி வேறல்லாமை அவரையே பதிகத்துக் “கொங்கிளங்கோசர்” என்றதனானும், அதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் கொங்குமண்டலத்து இளங்கோவாகிய கோசர் என்றுரைத்த மையானுமுணரப்படும்; மற்றும் குடகக்கொங்கர் என்றது மேற்றிசைக் கணுள்ள கொங்கர் எ-று. குடம், குடகம், குடக்கு, குடகு இவை மேற்றிசைக்குவழங்கும் பெயர்களென்றுணர்க. கொங்கை யாண்டும் குடகொங்கு என்பதுபற்றி குடகமும் மேற்றிசைக்குப்பெயராதல் கருதிக் குடகக்கொங்கு என்று வழங்கியதன்றி வேறன்றென்க. இது சோனாட்டிச் சிதம்பரத்தைக் குணசிதம்பரமெனவும், கொங்குநாட்டிச் சிதம்பரத்தை(பேரூர்த்தலம்)க் குடசிதம்பரமெனவும் கூறுதலானும் உணரப்படும். இதனை

“விழவறாவிதிக்குணசிதம்பரத்துமேவினோர்க்கரும்பயனளிப்பா
‘ரமுகியதிருச்சிற்றம்பலமுடையாரொருவரேகுடசிதம்பரத்துப்’
பழகுநர்க்களிப்பார்” (பேரூர்ப்புராணம்)

என வருதலானறிக. வேறாயின் அதுதோன்றப் பதிகத்துங் கூறுவ ரென்க. குடகம்தமிழ்நிலமன்மையும் உணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனங் கொள்ளாது கொங்குநாட்டித்தமிழரே ஒருகாரணத்தாற் குடகநாட்டிச் சென்று வதிந்தார். இவர் அவராவரென்றுகூறின் அஃதொருவாறு பொருந்தும்; என்னை காரணமெனின்? பொதியின்மலைக்கணிநுந்த ஆய் என்னும் அரசனொருவன் இக்கொங்கரோடு போர்புரிந்து இவரை மேல் கடனிலே ஓட்டினானென்று

“நீயளித்த, வண்ணல்பாணெயண்ணிற்கொங்கர்”

குடகடலோட்டியஞான்றைத்

தலைப்பெயர்த்திட்டவேலினும்பலவே” (கநு)

என்னும் புறப்பாட்டானறியப்படுதலான் இவர் அக்காலத்து மேல்கடற் பக்கத்தோடி ஆண்டுள்ள மலைப்பக்கங்களில் வதிந்தாராவரென்று ஊகிக் கப்படுமா தலானென்க. எங்ஙனமாயினும் கொங்கர் சேரனுடைய குட புலத்தவர் என்னுமிடத்தும், கொங்கு அவனுடைய குடபுலத்ததே என்னுமிடத்தும் யாதோரையழும் உண்டாகாமை யிவற்றிற்காண்க.

இஃதன்றி இக்கொங்குநாட்டு என்றுமுள்ளகொல்லிமலை சேரார்க்கே சிறந்த தலைமையான மலையென்பது “கொல்லிச்சிலம்பன்” எனச் சேரனை வழங்குமாற்றானறியப்படும்.

“வாழியர்வில்லெழுதியவிமயநெற்றியொடு

கொல்லியாண்டகுடவர்கோவே” (சிலப்-குன்றக்)

எனவருதலான் இக்கொல்லிமலை சேரார்க்கு எத்துணைச்சிறந்ததென்பது இனிதுணரலாம். இஃது அத்துணைச்சிறப்புடையதாகக் கருதப்படா தாயின் இதனை இமயத்தொடிகார்த்தி இளங்கோவடிசன் கூறுவென் றுணர்க. அகப்பாட்டிலும் “பொலையன்கொல்லி” (கூஉ) என்றார். புறப்பாட்டிலும் சேரனை

“வேந்துதந்தபணிதிவையாற்

சேர்ந்தவர்கடும்பார்த்து

மோங்குகொல்லியோரடுபொருந்” (உஉ)

எனக்கூறினார். இதன்கண் “கொல்லியோரடுபொருந்” என்பதற்குக் *கொல்லிமலையிலுள்ளாருடைய அடுபொருந் என்று உரைகாரர் பொருள்கூறினார். இதனும் கொல்லி சேரன்மலையும், கொல்லியோர் சேரன்குடிகளுமாதலுணரப்படும். கொங்குநாட்டைக் குடகொங்கு என்றத்போல அதன்கணுள்ள இக் கொல்லிமலையை “வெல்போர்வா னவன்கொல்லிக்குடவரை” (அகம்-கூஉ) எனவும் “குடகொல்லி” (இறையனார்களவியலுரைமேற்கோள்) எனவும் “இமயங்குடகொல்லி” (பட்டினத்தடிகள்) எனவும் வழங்குதலான் இஃதுள்ள திசையைக் குடதிசையென்று கருதினாராதல் செவ்வனம்பலனாகும். இதனானும் இது குடபுலத்ததாய்க் குடபுலங்காவலருடையதாதல் தெரியலாம். பாண்டியர்பொதியத்தைத் “தென்னம்பொருப்பு”, (புறம்-உகரு) என் பதுபோல இதனையுக்கொள்க. சோழர்க்குநேரிமலையும், பாண்டியர்க் குப்பொதியமலையும், எங்குனஞ்சிறந்தனவோ அங்குனமே சேரார்க்கு இது சிறந்ததாகும். எத்துணையோ மலைகளையுடைமையாற் குடபுலம் மலைமண்டலமெனப்படும். அம் மலைமண்டலங் காவல்புரிகின்ற சேரர்

* கொல்லிமலையில் இன்றைக்கும் மலையாளரேயுள்ளனர். மலையாளர்-மலையர் எனவழங்கப்படுவென்பது “மண்ணினிற்பொலிகுலமலையர்” (திருஞான-உக௯) எனச் சேக்கிழார்பாடுதலான் அறியப்படும்.

பெயர்ச்சிறந்தது இக் கொல்லிமலையானே என்பது ஈண்டைக்கு நினைக்கத்தகும். இது கருவுர்க்கு அணித்தாகவுள்ளது என்பதும் மறக்கற்பாலதன்று. இக் கொல்லியைக் குடவரையெனப் பலவிடத்தும் வழங்கியவாற்றாற் குடமலைநாடன் என்று சேரனைக்கூறியவிடத்துக் குடக்கணுள்ள கொல்லிமுதலாகிய மலைகளையுடைய நாட்டையுடையவன் என்று கருதப்படுமெனவுணர்க. இக் கொல்லிமலையைத் தலைமையாகவுடையன் என்பதனாற் சேரன் மேல்கடலோரத்துநாட்டைமட்டும் உடையனாகாது அம்மேல்கடற்குக்கிழக்கே நெடுந்தூரம்விரிந்த அகநாட்டையெனப்பது அதிகமாக வலியுறுதல்காண்க. சேரன் தனக்குரிய குடகடலோரத்துப் பல வுயர்ந்தமலைகளை உடையனாயினும் அவற்றாலிவன் சிறவாமல் இக் கொல்லிமலையானே பெயர்ச்சிறத்தலின்காரணம் ஆராயப்படும். இதுபோலவே மேல்கடற்பக்கத்துப் பேர்யாறு முதலிய பெரியபாறுகளை இவனுடையனாயினும் இவன் அவற்றாற் பெயர்ச்சிறவாமற் பொருநதைத்துறைவன் ஆன்பொருநதையானே பெயர்ச்சிறத்தலின்காரணமும் ஆராயப்படும். இவற்றின்காரணத்தை உள்ளவாறாராயின்சேரர்அரசிருக்கையினையுடைய தலைநகரைத் தன்பாற்கொண்ட நாட்டாகத்து இவை யுளவாதற்சிறப்புப்பற்றியன்றி வேறன்றெனவுணரலாகும். இது மேல் யான்கூறும்பிரமாணங்கள்பலவானும் வலியுறும்.

மற்ற கொல்லிமலை ஒரியினுடையதென்றும், அவ்வோரியைக் காரியென்னும் முள்ளூர்மன்னன் சேரனுக்குத்துணையாய்கின்று கொன்று அவன் கொல்லிமலையைச் சேரனுக்குக் கொடுத்தானென்றும் அகநாணுற்றின்கண்

“முள்ளூர்மன்னன்கழறொடிக்காரி
செல்லாநல்லிசைநிறுத்தவல்லில்
லோரிக்கொன்றுசேரலர்க்கீத்த
செவ்வோர்ப்பலவின்பயங்கெழுகொல்லி” (உ0க)

என வருதலாற் பெறப்படுமாவெனிற கூறுவல் - பாண்டியருடைய பொதியமலையில் ஆய் என்னும் ஒருவன் இருந்தாசாண்டது

“கழறொடியா அய்மழைதவழ்பொதியி
லாமிகன்குறுகினல்லது
பிடுகெழுமன்னர்குறுகலோவரிதே” (புறம்-கஉஅ)

என்பதனாலறியப்படும். இவ்வாயென்னும்வள்ளல் பிரிகெழுமன்னரும் குறுகரியசிலையில் இப்பொதியமலையில் இடைக்கணுண்டாகிவிளங்கினாலும் அப்பொதியமலையை எஞ்ஞான்றுமுடைய பாண்டியர்க்கு அதனுரிமைதப்பாதவாறுபோல ஓரியென்னும்வள்ளல் கொல்லிமலையில்வலியுடையது யிடையிலுண்டாகிச் சேரற்கடங்காமை காட்டினாயினும் அக்கொல்லிமலையை எஞ்ஞான்றுமுடைய சேரர்க்கும் அதனுரிமை தப்பாதென்றுணர்க. இவ்வுரிமையானேயன்றே தனக்குத்துணையாகிய காரியை ஓரிமேலேவி அவனைக்கொல்லித்துச் சேரன் அக்கொல்லிமலையைக்கொண்டானென்றுதெரிக. காரிக்கும் ஓரிக்குமுள்ள பகைமைகாரணமாகவே இப்போர்நிகழ்ந்ததாயின் அப்போர்வென்றியின்பயனை அக்காரியேயெய்துவானாவன். அங்ஙனமன்மையானும், கொல்லிமலையுரிமை சேரற்கே எஞ்ஞான்றுமுண்மையானும் அதனைக் காரி சேரற்கீழ்தானெனத்துணிக. சேரனுரிமைக்கு இடையுறுநீக்கித்தந்த அத்துணையேயல்லது வேறென்றென்றுகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் பாண்டியன் பொதியப்பொருப்பனாகான் “நீர்திகழ்சிலம்பினேரியோனே” (பதிற்-) எனச் சேரனைக்கூறுதலாற் சோழன் நேரியனாகான் என்கொள்ளவுநேருமென்க. இதனால் இம்மலைகள் இடையிடையே போர்க்கிடனாகவும், பிரராட்சிக்கிடனாகவும், கேட்கப்படினும் இம் முன்றமலைகளையும் என்றமுரிமையாகவுடையார் அவ்வம்மலையுடைய நாடுடைய முடிவேந்தாற்றிப்பிறிதில்லையெனத் தெற்றெனவுணர்க.

இனிக் குடநாடு, சூட்டநாடு, பூழிநாடு, மலையாடு இவை குடபுலஆட்சியையுடைய சேரரைச்சேர்த்தனவென முன்னரே உரைத்தேன். அவற்றுள் மலையாடு யாதாருமென்று ஆராய்வோமாக. கொடுந்தமிழ்நாடாகிய இம்மலையாடு செந்தமிழ்க் கலத்தைச்சூழ நிறுவப்பட்டநாடுகளின்முறையிற் சூட்டநாட்டுக்கு அப்பால் பலநாடுகளுக்குப் பின் வைக்கப்பட்டவாற்றான் இம்மலையாடு கடலோரமாக இல்லாமல் நெடுந்தூரத்தள்ளி அகநாட்டே உளதாதல் தெளியப்பட்டது. இதனையே நச்சினூர்க்கினியர் மலையமானாடு என வுரைத்தார். தென்பாண்டிநாடு என்பது தென்றிசைக்கணுள்ள பாண்டியனாடு என முவேந்தருளொருவன்பெயரேகொண்டு விளங்கியதுபோல இம்மலையாடும் மலையமானாகிய சேரனாடு என்பதற்கு மலையமானாடு என வழங்கப்பட்டதாகும். மலையமான் சேரனென்பது நிகண்டிகள் பலவற்றினுங்கண்டது.

நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியவெழுத்ததிகாரத்துக் “கிளந்தவல்ல
செய்யுளுட்டிரியும்” என்னும் அதிகாரப்புறனடைச்சூத்திரவுரைக்
கண் தாம் செய்யுளிய லுட்கூறிய நான்குமண்டலங்களை யுமேகருதிச்
சோழநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு என முடிந்தவற்றிற்கு
இலக்கணமலமச்சூமிடத்துச் சோழன், பாண்டியன், தொண்டைமான்,
மலையமான் என நான்குமண்டலத்தலைவர்பெயரையுங் கூறுதலானே
இதனுண்மையுணரப்படும். மற்றுச் செய்யுளிய லுள் மலைமண்டலத்தை
முற்கூறினாரெனின் ஈண்டு அன்கெட்டுமுடிதலும், சுற்றெழுத்துச்
சிலகெட்டுமுடிதலும், முதலெழுத்தொழிந்த பலவுங்கெட்டு முடிதலும்
பற்றி இவை முறையே நிறுவப்பட்டனவென்க. இப்பழமையானநாடுகள்
படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவருதலையுடைய வண்புகழ்மூவர்
பெயராத் சிறப்பதன்றி இவரரசிக்குரியநாடுகளில் இடையிடையே
தோன்றிமறையுஞ் சிற்றரசர்பெயராத் பண்டேசிறப்பதென்பது சிறி
தும் பொருந்தாதென்க. சேரனே மலையமான், மலையன், மலைநாடன்
எனப் பெயர்சிறந்தவனென்பது நன்றுணர்க. “சேரன்பொறையன்
மலையன்றிறம்பாடி” எனச் சிலப்பதிகாரத்துவருதலான் மலையன் என்
பதும் சேரன்பெயரேயாததெனின்கொள்க. குடநாடும், குட்டநாடும்,
பூழிநாடும், சேரனாகிய மலையமானுடையனவேனும், இம் மலைநாடுமட்
டும் மலையமானுடென அவனாத் பெயர் சிறந்தது அவன் அந்நாட்டே
வதினின்றதன்மையானென்று எளிதிலுய்த்துணரலாம். இளம்பூரண
வுடிகளும், சேரனாவரையரும் எண்ணிய கொடுத்தமிழ்நாடுகளுள் மலை
நாடு எனக்குறித்த நிலத்தையன்றே நச்சினூர்க்கினியர் மலையமானாடு
என்றெழுதினார்; மலைநாடன் என்பது சேரனையே குறிப்பதென்று
பலருமறிவர். அங்ஙனமாயின் மலைநாடு சேரனுடையதன்றி வேறொரு
வருடையதாகாது. இதனும் இந்நாடுடைய மலையமான் சேரனே
எனத்தெளிக. மற்று மேல்கடற்பக்கத்துள்ள மலைகளையுடைய நிலம்
என்னேகாரணத்தால் இப்பெயரை அக்காலத்துப்பெற்றதில்லையென்றிற்
கூறுவல்: மேல்கடலோரத்துள்ளநிலங்கள் மக்கள் குடியேறி நாடாய
தன்மையான் அவை குடநாடும், குட்டநாடும் எனப்பெயர் சிறந்தன.
அவற்றையடுத்துள்ளநிலங்கள் மலையடர்ந்தனவேயன்றி அவை மக்
கள் குடியேறியநாடாதற்றன்மையில்லாதபடியால் மலைநாடென்று அக்
காலத்துவழக்குப்பெறுதாயிற்று. மலைநாடு என்பது மலைகளையுடைய
தும், மக்கள் குடியேறியநாடாகியதுமாய நிலனையென்பது தெள்ளிது.

அக்காலத்து அவை வாசயோக்கியதைபைப் பெறுமையால் அங்
கனம்பெற்ற மலைநிலமே மலைநாடுனவழக்குப்பெற்றதென்று தெளிந்
துகொள்க, இவற்றைக் கொடுத்தபிழ்நாடுகளெனக் கூறுதலானும் அத்
தமிழைவழங்குமக்கள்நிறைந்தநாடாதல் துணியப்படும். பிற்காலத்து
இப்பழையபெயர்களெல்லாமாறி மலைகளதுகமாக விருத்தல்காரணமாக
மேல்கடலோரத்துநாட்டை மலைநாடு என்று வழங்கத்தலைப்பட்டனர்
என்று தெரிந்துகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்காற் பழையோர் எத்
துணையோ அறிவொடு பகுத்துக்காட்டியதற்குக் குற்றங்கூறுதலாகவே
முடியுமென்க.

இனி சுண்டிக்கூறியமலைநாட்டை மலையமான் என்னும்பெயர் காரி
என்பவனுக்கும் வழங்குதல்பற்றி அக்காரிநாடுனக் கூறலாகாதோ
வெனின் அங்ஙனங்கூறலாகாதென்க. என்னையெனின் கூறுவேன். காரி
என்னும் வள்ளல் முள்ளூர்மலையில் இடையிலுண்டாகிய ஓர்சிறந்தரசன்.
அவன் சேரற்கு உறுதுணையாய்நின்று சேரனுக்குஅடங்காத கொல்லி
மலைஒரையைக்கொன்றவன். இவன்காலத்துக்கு எத்துணையோ முந்தியே
பகுப்புடைய தமிழ்நாடுகளிலொன்று இவன்பெயர்கொண்டதென்பது
பொருந்துவதாகாது. அன்றியும் அம் மலையமான்என்னும்பெயர்
அவன் சேரனுக்குத் துணையாகாரணத்தான் அவனுக்குப்பட்டமாகச்
சேரனுற்றரப்பட்டதாமென்றுகொள்வதல்லது அவனியற்பெயரென்ற
லுமாகாது. அன்றியும் இவனினுஞ்சிறந்துவிளங்கிய பாரிமுதலிய
வள்ளல்கள்பெயர்களான் நாடுகளின்பெயர்கள் வழங்கப்படாமையும்
சுண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க. இச்சிறந்தரசர் இந்நாடுகளின் ஒரோர்
சிறுபகுதிகளையுடையரல்லது வேறில்லெனவுங்கொள்க. இவற்றால்
இம் மலைநாடு காரியாகியமலையமானாடாகாமை தெளியப்படும். இதனை,
சங்கரசோழனுலாவில்,

“பாண்டியராரத்தின்பல்கலமோ—வீண்டிப்
பொரவிட்டசேர்மலாபுறந்தந்து
வரவிட்டவச்சரவடமோ”

■ வருதலான் நன்கறிந்துகொள்க.

இனிக் காரியாகிய மலையமான் முள்ளூர்மலையையும், திருக்கோவ
லாரையும் உடையவனாவன் என்று பழைய நூல்களா னறியப்படும்.

இவனுடைய திருக்கோவலூர் சேதிநாட்டென்பது “சேதிநன்னாட்டு
நீடுதிருக்கோவலூர்” எனச் சேக்கிழார் கூறுதலா னுணரலாம். இத்
திருக்கோவலூர்விஷயமாக மலையமான்சம்பந்தமான பலபலகதைகள்
கேட்கப்படுகின்றன. இவன் அன்னைவழிற்றினுதியாமல் வேள்கிரிது
தித்தகாரணத்தாற் தெய்வீகன் எனப்படுவான் எனவும், சேரன்மகளா
சிய பதுமாவதியை மணம்புணர்ந்தான் எனவும், கொல்லிமலையை மேற்
ஈனுடைய திருமுனைப்பாடிநாட்டை மூவேந்தர்பாற் பெற்றானெனவும்,
பெரியபுராணத்திற்கண்ட நரசிங்கமுனையரையர்க்கும் மெய்ப்பொரு
ளையனார்க்கும் தந்தையாவான் எனவும், மூவர்முடியுடன் தன்முடியுஞ்
சேர்த்துச்சூடிய நான்முடியுடையானெனவும், மலையரையன் அவதாரம்
இவனெனவும், பாரிமகள் அங்கவை சங்கவையை மணந்தவன் எனவும்,
இவரன்றிச் சோழன்மகளையும், பாண்டியன் மகளையும் மணந்தவன்
எனவும், இவரல்லாமற் சத்யபுரி ராஜகுமாரிசனையும் மணஞ்செய்து
கொண்டானெனவும் அண்ணாமலைச்சதகம் என்னும் நூல் கூறும். இந்த
நூற்கண் கொல்லியை எல்லையாகவுடைய திருமுனைப்பாடிநாட்டை
இவன் வேந்தர்பாற் பெற்றான் என்று கூறுதலால் அதன்கண் சேரன்
மலைநாட்டுப்பகுதியும் அடங்குதல்நோக்கி இவனும் மலையன் மலைய
மான் எனப்பட்டானென்றும், பிற்காலத்துச் சேரன்பாற்பெற்று இவ
னான்றிற் மலைநாட்டுப்பகுதியை மலையமானுடென்றே கொண்டா
ரென்றும் கூறினுமிழுக்காது. எங்கனமாயினும் இந்நாடு இவனுக்கு
என்றுமுள்ளதாயினு இடையிற்சுடைத்ததென்பதை இந்நூலும் நன்
குணர்த்துதல்காண்க. இதுகொண்டுபோலும் சேக்கிழார் மெய்ப்பொரு
ளையனரைச்

“சேதிநன்னாட்டுநீடுதிருக்கோவலூரின்மன்னி

மாதொருபாகரன்பின்வழிவருமலாடர்கோமான்” என்றார்

எனத் தெரிந்தகொள்ளலாம். தெய்வீகனுக்கு மலைநாட்டுப்பகுதி
சுடைத்தபடியால் அவன்புதல்வரென்று அண்ணாமலைச்சதகங்கூறிய
மெய்ப்பொருளையனரை அத்தந்தைசிறப்பெல்லாம் உடையாராகக்
கருதி மலாடர்கோமான் என்பது பொருத்தமுடைத்தேயாகும். தெய்
வீகனுக்குரியநாட்டின்கீழ்க்கிணைப்பகுதியை மெய்ப்பொருளையனரும்,
மேற்றிசைப்பகுதியை நரசிங்கமுனையரையும் பெற்று ஆண்டனர்
என்று அண்ணாமலைச்சதகங்கூறும். இவற்றையெல்லாம் அந்நூலுட்

கண்டுகொள்க. இவன் தொண்டைநாட்டவனாகவிருந்து சேரனொடு
சம்பந்தஞ்செய்தகாரணத்தாற் றெண்டைநாட்டார் சேரற்கு மைத்
துனக்கேண்மைபாராட்டுமுறைமையுடையராயினொன்று விசித்தற்கு
மிடனுண்டு.

“சேனுலாவுசீர்ச்சேரனாதிருமலைநாட்டு

வாணிலாவுபூண்வயவார்சண்மைத்துனக்கேண்மை

பேணநீடியமுறையதுபெருந்தொண்டைநாடு”

என்பதுகாண்க. அண்ணாமலைச்சதகத்தில்

வந்துலகு புகழ்கொண்ட தெய்வீச மன்னனெழின்

மலையமான் றந்த பதுமா

வதிமா தினைப்புணர்ந் தரிதாய்ப் பயந்தநீநாடு

மைந்தனர சிங்க முனையற்

சுந்தநடு நாடுநுந் திருமுனைப் பாடிநாட்

டெல்லைக்குண் மலையன் னை

யிருவென்று முடிசூட்டி வைத்தபடி யாலதற்

கேய்ந்தநர சிங்க முனையர்

சந்ததியில் வந்தவர்கண் மலையமா னென்றுபெயர்

சாற்றநெடு மேற்றிசை யெலாந்

தங்கிய பெருங்குடிசு ளாய்சிறைந் துழுதுபயிர்

தானிடுஞ் செல்வர் கண்டா

யந்தநர சிங்கமுனை யரையர்பே ரன்புநெறி

யருள்பெறு வசந்த ராய

ரண்ணாவி னிற்றுதிசெய் யுண்ணமு லைக்குரிய

வண்ணம லைத்தே வனே.

என வருதலா னிவற்றதுண்மை எளிதிலறியப்படும். பதுமாவதி சேரன்
மகள் என்று இந்நூலுட் கூறதலானும் அச்சேரவம்மிசியரேயாதல்
பற்றி அவர்பெயரையெல்லாம்புனைந்தாராவர். சேக்கிழார் மலாடர்
கோமான் ய இவர் தம்பியாரைக்கூறுதலான் மலாடர் என்னும்
பெயர் பிற்காலத்துக் குடிப்பெயராயிற்றென்று எளிதிலுரிக்கத்தரும்.
இக்கலையெல்லாம் சேரனே மலையமான் என நிகண்டுள்ளெல்லாங் கூறிய
தனையே வற்புறுத்துதல் நன்று கண்டுகொள்க.

கச்சியப்பமுனிவர் பேரூர்ப்புராணத்திற், றெண்டைநாட்டவனான
காரி சேரன்பால் மலைநாட்டுப்பகுதியைப்பெற அது காரியென்னும்
மலையமாநாடாகிய காரணத்தான் மலாடாகிய நாட்டைத் தொண்டை
நாட்டெனவே கருதினார்.

“மலாபிம்வளர்பாண்டியும்வழங்குபுனனாடு
நிலாவுதிதையாகநிதிநிச்சமும்வழங்க
விலாழிமதகுஞ்சரமும்வெய்யபொருண்மற்றுங்
குலாவுசிறப்பெய்கியதுகொங்குவளநாடு”

அவர் பேரூர்ப்புராணத்துப்பாடுதலா னறியப்படும். முதலிற்
சேரன்பகுதியிலிருந்த மலைநாடு நாளடைவிற றெண்டைநாடாகிய
தன்மையையே யிதுகாட்டும்.

இஃது இன்னும் ஒருவகையானும் ஆராயப்படும். அகப்பாட்டில்

“அருவிபாய்ந்தகருவிரன்மந்தி
செவ்வேர்ப்பலவிற்பழம்புணையாகச்
சாரற்பேரூர்முன்றுறையிழிதரும்
வறனுறலறியாச்சோலை
விறன்மலைநாடன்” (௩௮௨)

எனக் கூறுவதன்கண் பேரூர்முன்றுறையையுடையது மலைநாடென்று
கொள்ளவைத்தார். இப்பேரூர் காஞ்சிவாய்ப்பேரூர் எனப்படுவதாகும்.
அது காஞ்சியாற்றின் முன்றுறையுடையதாதலுங்காண்க. இது
கொங்குநாட்டுள்ளதாம். குடசிதம்பரம் எனப்படுவதுமிதுவே. இவ்
வூருடையநாடு மலைநாடெனலால் கொடுத்தமிழ்நாடாகிய மலைநாடு இப்
பக்கத்தென்று தெளிதற்கு இதுவுமோர்துணையாதல்காண்க.

இனி முருகக்கடவுள் வள்ளியெனப்பெயரிய குதவர்திருமகனாவேட்
டது தொண்டைநாட்டு மேற்பாடியூர்ப்புறத்துள்ள வள்ளிமலையின்க
ணென்பது கந்தபுராணத்தும், தணிகைப்புராணத்துங்கண்டது. “இங்
கனம் அப்புராணங்கள் கூறாநிற்க அருணகிரிநாதர் “சேரமலைநாட்டில்
வாரமுடனவேட்ட சீவிகுதவாட்டி மணவாளர்” எனப்பாடுதலான் இவ்
வள்ளியைவேட்டது சேர மலைநாட்டின்கண் எனக்கொண்டனரென்று
தெரியலாம். அருணகிரிநாதர் வள்ளிமலையைச் சேரநாட்டென்று

கருதியே இங்ஙனக்கூறினராவர். என்னையெனின் அவர் “வள்ளி படர்கின்ற வள்ளிமலைசென்று வள்ளியமணந்த பெருமானே” எனப் பாடுதலான் வள்ளிமலையிற்றான் வள்ளியிருந்தாளென்றும், அங்குச் சென்று முருகக்கடவுள் மணந்தாரென்றும் கொண்டாரென்பது அறியக்கிடத்தலானென்க. இருசிறத்தார்க்கும் வள்ளிமலை என்பது ஒத்த தென்றும், அது சேரநாட்டது தொண்டைநாட்டது என்பதே வேற்றுமையென்றும் அறியப்படும். முதலாலத்தே சேரநாட்டதாகவிருந்த வள்ளிமலை பிற்காலத்தே தொண்டைநாட்டாக யாதாமொருநிமித்தத்தாற் சேர்த்துக்கொள்ளலாயிற்றென்று நினைக்கத்தகும். இதனால் நெண்டைநாட்டிலுள்ள வள்ளிமலையைத் தன்னகத்துடையதாக இச்சேரன் மலைநாடிருந்தது என்பதுமட்டில் இவ்வருணகிரியார்பாடல் உணர்த்துமென்க.

இனி இளம்பூரணவழிகளும், சேனாவரையரும் மலைநாடுணவழங்கியதை நச்சினார்க்கினியர் மலையமானாடு என வழங்கிக்காட்டியது குடபுலத்துக்குடநாடு, குட்டநாடு இவற்றின்பக்கத்துள்ள பெரியமலைகளை யுடையநாடு என்று மயங்காமைப்பொருட்டுென்றும், சேரனாகிய மலையமானாடு என்று தெளிதற்பொருட்டுென்றும் கூறினும் அமையும்.

இனிக் குடநாடுென்பது சேரர் குடபுலமுமுதையுமுணர்த்தி அதன்கண் ஒருபகுதியாகிய கொடுந்தமிழ்நாட்டையும், உணர்த்துதல் போல இம்மலைநாடு என்பதும், சேரர்குடபுலமாகிய மலைமண்டலமுமுதையுமுணர்த்தி அதன்கண் ஒருபகுதியாகிய கொடுந்தமிழ்நாட்டையும் முணர்த்துதல் நூல்களிலெல்லாம் காணலாம்.

இனி இச்சேரன் குடபுலத்தோர்பகுதியாகிய இம்மலைநாடு, மேற்கூறியவாற்றால் அகநாட்டிடத்தது என்று தெளியப்படுமாயினும் அதனைல்லையுணரப்பட்டிலதாவெனிற் கூறுவேன். சேரன்பெயர்சிறந்தது “வானவன்கொல்லிக்குடவரை” எனப்பட்ட கொல்லிமலையானே யென்பது முன்னேகூறினேன். அவன்பெயர்சிறந்த கொல்லிமலை ஒரு புறமும், மலையமானாடுென்று அவன்பெயர்சிறந்த மலைநாடு ஒருபுறமும் மாமென்று சொல்லுதல் பொருத்தமுடைத்தாகாது. எங்கு அவனுக்குச் சிறந்தமலையுளது அங்குத்தான் அவன்பெயர்சிறந்த மலைநாடும்

உளதாகும். பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும் “கொல்லிக்கூற்றத்து நீர்கூர் மீயிசை” (அ-பதி.) என்புழிக்கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்தமலைகளையுடைய நாடு என விளங்கவுரைத்தார். அவர் கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்தநாடு என்னுது கொல்லிமலையைச் சூழ்ந்த மலைகளையுடையநாடு எனத் தெளிவித்தலையுங்காண்க. இதனால் கொல்லிமலையைத் தலைமையாகக் கொண்டு அதனைச் சூழப் பலமலைகளையுடையதோர் நாடாதலின் மலை நாடு எனப்பட்டதென் றயுத்தணரலாம். இக்கொல்லிமலை கொங்கு மண்டலத்தினதாதலின் இம்மலைநாடும் அம்மண்டலத்தினோர்பகுதியாய்வுடங்குதலறியலாம். கொங்குநாடு இடையிற் தன்பெயர்கொண்டு பெருகியதென்று முன்னோ சொன்னேன். இது சோனுக்குரிய நாடுகள் சிலவற்றைத் தன்னகத்துக்கொண்டதாகும். மதுரைநாட்டினுள்ள திருவாவணின் குடியைச் சேரர் கொங்குநாட்டகத்துவைத்து அருணை கிரிநாதர் வழங்கியவாற்றான் இக் கொங்குமண்டலத்தின் பெருக்கம் உணரப்படும். அவர்

“ஆதியந்தவுலாவாகுபாடிய

சேர|கொங்குவைகாவுந்நன்னாடுகி

லாவின்னஞ்ஞவாழ்வானதேவர்கள்பெருமானே”

எனவுரைத்தது காண்க. அவர் இங்குக் கொடுங்கோணரிலிருந்தா சாண்ட சேரமான்பெருமானையனுக்குக் கொங்குநாடுரியதென்று பாடுதல் காண்க. இதனால் பண்டைச்சேரர்கொங்குநாட்டின்பாப்பு எளிதிலறியப்படும். இவ்வாவணின் குடிக்கும் கொல்லிமலைக்குமிடையே தான் காவிரி, ஆன்பொருரை, குடவனாறு எனப் பெயரிய ஆறுகள் பல வுள்ளன என்றுணர்க. குடவனாறு என்பது மேற்றிசையுடையவன தாறு என்று பொருள்படுதல் காண்க. ஆன்பொருரை காவிரியுடன் கூடும் யாறென்று பதிற்றுப்பத்து “மாமலைமுழக்கின்” என்னும் பாட்டுரையானுணர்க.* இங்ஙனம் சேரர் குடபுலத்தினதும், சேரார்க்குச் சிறந்தகுடவரையாகியகொல்லியைத் தன்கணுடையதும், சேரர் கொடுத்தமிழ்மலைநாட்டைத் தன்னுட்கொண்டதும், சேரார்க்குரிய ஆன் பொருரை, குடவனாறுமுதலிய யாறுகளையுடையதும், மலைநாட்டுள்ள

* ஆன்பொருரையைப்பற்றிப் பின்னரும் விரித்துரைப்பேன். ஆண்டுக் காண்க.

தெனப்பட்ட பேரூரையுடையதும், பாண்டிநாடுவரை பார்த்த நிலையுடையதுமாகிய சேரர் கொங்குநாடு சோண்டெல்லையிலுள்ளதென்பது எல்லார்க்கு மொப்பதாகும். சேக்கிழார் “கொங்கர்நாடுகடந்தருளிப் பொன்னாட்டவருமணந்தாடும் பொன்னிரீர்நாட்டிடைப் போவார்” எனக் கூறுதலானும் இஃதறியப்படும். இதனாற் கொங்குநாடுஞ் சோழர்நாடும் அடுத்ததுள்ளவாறு புலப்படும்.

மற்றுச் சேக்கிழார் “கொங்கர்நாடுகடந்துபோய்க் குலவுமலைநாட்டெல்லையுற” எனக்கூறியதனாற் சேர்மலைநாட்டைக் கொங்குநாட்டுக்கு அப்பால்வைத்தாரெனிற் கூறுவேன்—சேக்கிழார் சுண்டுக் கூறுவது சேரமான்பெருமானையனார்காலத்துச் சேரரிருந்தநாட்டைக் குறிப்பதன்றி வேறு கொடுத்திழ்நாடு என்ற மலைநாட்டைக்குறிப்பதென்று கொள்ளுதல் பொருந்தாதது. அவர் மலைநாடுென்றுகொண்டது சேரமான்பெருமானையனார் அரசுபுரிந்த கொடுங்கோளுர்ப்பக்கத்துநாட்டையெய்வது அவர்பாடிய பெரியபுராணத்தா னறியப்படும். அது உரையாகியாழ்வாதிய பல்லோர்கொள்கைப்படி குடநாடு, குட்டநாடு என இரண்டிலொன்றாவதன்றி இவ்விரண்டிற்கு மப்பாற் பல கொடுத்திழ்நாடுகள்கடந்து நிறுவப்படும் மலைநாடாதல் கூடாதென்க. மற்று அவர் மலைநாடுென்று கூறியதெல்லாம் சேரர்நாடுமுழுது மலைமண்டலமென்றுவழங்குதல்பற்றி எனக்கொள்க. சேரமான்பெருமானையனார்காலத்துக் கொங்குநாடு சேரர் ஆட்சிக்குரியதாயினும் அவராங்கிலைமையற்றிக் கொங்குநாட்டைச் சேரர் மலைமண்டலத்தினின்று வேறுபிரித்தாரெனக் கொள்ளத்தகும். இப் பிரிக்காலநிலைமையைத் துணையாக்கொண்டு சங்ககாலத்துள்ளதொன்மைத்துணிதலாகாதென்க.

இனிச் சேரமான்பெருமானையனார்காலத்துக்குமுன்னே சேரர் தம்வலிகுன்றிச் சோழர்க்குத் திறையளக்கின்ற சிறுநிலையையெய்துகுரென்பது அச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்துப் புகழ்ச்சோழநாயனார்வரலாற்றான் அறியப்படுவது. வலிகுன்றிய சேரர் பின்னே* கொங்குநாட்டுத் தலைநகரைவிட்டுத் தங்கட்குரிய குடநாடு, குட்டநாடுகளிலே

சேரர் தங்கண்டகத்தேயிருந்து பிறர்க்குத் திறையளக்கின்ற சிறுமையைநினைந்து தங்கள் நாட்டைவிட்டார் என்கொள்க.

சென்று ஒதுங்கினாரென்று பிற்காலநிலைமைக்குத்தகத் துணியப்படும். இதனும் சங்ககாலத்துக்குப்பின்னே சோழர் வலியிலராயினாரென்றும், சங்ககாலத்துக்குப்பின்னே சோழராற் சேரர் கொங்குநாட்டைவிட்டுத் தங் குடநாட்டொதுங்கினராகக்கூறுதல் பொருந்தாதென்றுங்கருதிப் பிறர்கூறுவன பொருந்தாமை காண்க. சந்தரமூர்த்தநாயனர்காலத் தவரான சேரமான்பெருமானையனர்க்குச் சந்தரமூர்த்தநாயனாரற் பாடப்பட்ட புகழ்ச்சோழநாயனர் முந்தியவரென்பது தெற்றெனவிளங் கும். அப் புகழ்ச்சோழநாயனர் கருவூர்சென்று கொங்கரொடு குடபுல மன்னர் திறைகண்டவாற்றாற் கொங்கரொடு குடபுலமன்னர் வலிகுன் றித் தளர்ந்தவாற்றியப்படும் என்க. இதனையும் சங்ககாலத்துச் சேரர் தலைமையும், சேரமான்பெருமானையனர்காலத்துக்குமுன்னே சேரர் சோழர்க்குத் திறைபிரிவாராகிய நிலைமையும் எனினிலுய்த்துணரப்படு மென்க. புகழ்ச்சோழர்க்குத் திறையுரிமைகூறியவாற்றாற் கொங்கு நாடு சேரார்க்கே அக்காலத்துமுரியதாதலுணரலாம். பிற்காலத்துங் கொங்குநாடு குடபுலம் என்பது மறக்கப்பட்டிலதென்பது

“சென்றசென்றகுடபுலத்துச்சிவனாரடியார்பதிகடொறு
நன்றுமகிழ்வற்றின்புற்றுநலஞ்சேர்தலமுங்கானகமுந்
துன்றுமணிரீர்க்கான்யாறுந்துறுகற்சுரமுங்கடந்தருளிக்
குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தார்சுலவுமடியேனகம்புகுந்தார்”

என வெள்ளாணைச்சருக்கத்துச் சேக்கிழார் பாடுதலானும் அறியப் படும். இதன்கட் குடபுலத்துப்பதிகடொறு மின்புற்றுத் தலமுங் கானக முங் கான்யாறுஞ் சுரமுங்கடந்து அப்பாற் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தா ரென்று கூறுதல்காண்க. கொங்குநாடு சேரருடையதென்பது இதன் பின்னும் மறக்கப்பட்டிலாமைமுன்னே காட்டப்பட்ட “சேரர்கொங்கு வைகாலூர்நன்னாட்டில்” என்ற அருணகிரிநாதர் திருப்புகழானறியப் பட்டதாகும். இதனை முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் கொங்குநாட் டைச் சேரார்க்கேயுரிமையாகவைத்துப் பாடினாரென்பதறியப்படும்.

இக் கொங்குநாட்டைப் பாண்டியனொருவன் வென்றுகொண்டா னென்று இறையனார்களையிலுரை மேற்கோட்பாடல்கள் பலவற் றான் அறியப்படும். சோழனொருவன் கொங்கரைப் போரிற்றறங் கண்டான் என்று “கொங்கு புறம்பெற்ற கொற்ற வேந்தே” (௩)

அவனைப்பாடுதலானறியப்படும். ஈண்டுப் புறம்பெற்றகொற்ற மென்பது எதிர்த்தார் புறக்கொடையைப்பெற்றதனாலாகிய வென்றி என்றவாறு. இதனை யிங்ஙன முணராமையான் வேறுவேறு கூறுவாரு முளர். இப்பாண்டியரும் சோழரும் சேரரை வென்றுகொண்ட காலத்து அவர்நாடு வென்றவர்க்குத்திறையளக்குஞ்சிறுமையை எய்தியதென்று கருதுவதல்லது பழைய பகுப்புமுறையினின்றும் மாறிப் பாண்டிநாடும், சோனாடுமாகமாற்றிறென்றுதுணிதல் பொருந்தாது. அங்ஙனந்துணியின் “காவிரிவைப்பிற் புகார்ச்செல்வ” எனச் சேரனைக் கூறுதலாம் சோனாடு சேரநாடாயிற்றென்றும், செங்குட்டுவன்காலத்துத் தமிழ்நாடுமுழுதுஞ் சேரநாடாயிற்றென்றும் அதற்குமுன் னெல்லாம் வழங்கியநாடுகளின் பாகுபாடு அடியோடுஒழிந்துபோயிற்றென்றும் கொள்ளுகோரும். இது தமிழ்நாட்டுவழக்கன்மென்பது பண்டைச்செய்திகளை நுணுகுகோக்குவார்க்குப் புலனாகும். முற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தர்மூவருள் ஒருவர் மற்றை இருவரை வென்ற விடத்து வென்றவர் தோற்றவர்பாற் றிறைகொண்டிருப்பர். அங்ஙனமன்றாயின், வென்றவர் வென்றுகொண்டநாட்டின் தொன்மை முடியைத்தாம்புனைந்து அந்நாட்டு முன்னிகழ்ந்தமுறையேமுறையாக அரசாள்வர், இங்ஙனமல்லது பழையபாகுபாட்டினைத்தையுமாற்றிப் பாண்டிநாட்டைச் சோனாடாக்கினாரென்றும், சோனாட்டைப்பாண்டிநாடாக்கினாரென்றும், இவ்விரண்டையுஞ் சேரநாடாக்கினாரென்றுந்துணிதல் பொருந்தாது. செங்குட்டுவன் மற்றை இருவேந்தரினும் மிக்கு விளங்கியகாலத்து முவர்பொறியையும் அவனிட்டானென்பது சிலப்பதிகாரத்துக்காண்டலானும்; உதையூரையாண்டசோழன் இருவரையும்வென்றபோது மூன்றுமுடியையும்புனைந்து மும்முடிச் சோழன் என விளங்கினென்பது தேவாரத்தானும் அறியக்கிடத்தலானும்; வென்றவேந்தர் வென்றுகொண்டநாட்டின் பாகுபாடும், அரசியலும், அழியாமல் அவ்வந்நாட்டவர்க்கு அவ்வவ்வேந்தாய்விளங்கி நாடாண்டார் என்றே துணியலாம். இக்காலத்தும், ஒவ்வோர் நாட்டை வென்றவேந்தர் அவ்வந்நாட்டின்பாகுபாட்டை அழித்தற்கு இல்லாமல் அவ்வவ்வெல்லையிலே அவ்வந்நாட்டைவைத்து அந்நாட்டு வழக்கங்கட்கியைய அரசாளுதலையுங் கண்டுக்கொள்க. இவ்வுண்மையுணர்ந்தன்றே பிற்காலக்கவிஞரும் பாண்டியரும், சோழரும் கொங்கு

வென்றதையறிந்துவைத்தும் 'சேர்கொங்கு' என்றேபாடுவாராயின ரெனத்தெனிக. அவ்வக்காலத்துவென்றஅரசனைச் சிறப்பித்து மூன்றுநாட்டையுமுடையாகு ஒருவனைப் புகழ்ந்ததன்றிப் பாண்டியர்புகார்நாடு, சோழர்மதுரைநாடு, சேர்கொற்கை எனமாறியாண்டும் பலர்மேல்வைத்து வழங்காமையானும் இதனுண்மைநன்று தெளியப்படும். மிகவும் அழகிய இம் முறைகெட்டு நிலைமொறியது இறப்பப்பிற்காலத்தின்கண்ணையாமென்று ஆராய்ந்துகொள்க. யான் இத்துணையுங்கூறியது 'கொங்குநாடு' எஞ்ஞான்றும் சேர்கொங்கு ■■■ வழங்கப்படுமேயன்றிப் பாண்டியர்கொங்கு சோழர்கொங்கு என எந்நூலுளும் வழக்குப்படாதென்பதை யுணர்த்தவே யெனவறிக. சேர்கொங்குகன்னும் வழக்கன்றிப் பாண்டியர்கொங்கு, சோழர்கொங்கென வழக்கின்மை பன்னூலுள்வல்லார்லாய்க்கேட்டுணர்க. பாண்டியருள்ளும், சோழருள்ளும் ஓரொருவேந்தன் வென்றதைக்குறித்தற்கண் "குனிவார்சிலையொன்றி னால்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்லி" எனப் பாண்டியனையுங் 'கொங்கு' ■■■ ஒரு சோழனையுங் கூறுதலெல்லாம் சேரனைக் "காவிரி மண்டிய சேய்விரிவனப்பிற்புகார்ச்செல்வ" (பதிற்-எங்) என்றதனோடொக்கு மன்றிப் பிறிதாகாதென்றுய்த்துணர்ந்துகொள்க.

இத்துணையுங்கூறியவற்றாற் சங்ககாலத்துக் கொங்கு சேரநுடையதன்றிப் பிறநுடையதன்மைநன்று தெரியலாம். அங்ஙனமாயின் அக்கொங்குநாட்டுரெல்லாம் அந்நாட்டைய சேரரையேசேர்ந்தன என்பது யான் கூறவேண்டுவதன்று: அக்கொங்குநாட்டுப்பல்லுருட் கருவூர் எனப்பெயரியதோருருண்மை பலநூல்களானறியப்படும். இக்காலத்தும் அக்கருவூர் அப்பன்னூல் வழக்கிற்குமியையக் கொங்குநாட்டதென்றே தமிழலகாற் கருதப்படும். இவ்வூர் நூலிற் கூறியாங்கு காவிரியுடன்கலக்கும் ஆன்பொருளுநயின் னுறையை யுடையதாகும். சங்கப்புலவரானும், ஆளுடையபிள்ளையாரானும் பாடப்பட்ட திருக்கோயிலையுடையதாகும். கருவூர்த்தேவராற் பாடப்பட்ட திருவிசைப்பாப்பெற்றதாகும். அருணகிரிந்தாரற் பாடப்பட்ட திருப்புகழுடையதாகும்: இவ்வூரை உமாபதிசிவாசாரியர் கொங்குநாட்டுத்திருப்பதிகளுளொன்றாகவுரைத்தார். இது சேர்கொங்குநாட்டுள்ள காரணத்தாற் சேர்கருவூரென்பது தெள்ளிது.

மற்றிக்கருவூரைச் சேக்கிழார்

“தங்கள் குலமரபின் முதற்றனிநகராங்கருவூர்”

எனவும்

“மன்னியவநடாயன்சீர் மரபின் மாநகரமாகுந்

தொன்னெடுங்கருவூரென்பசுடர்மணிவீதிமுதூர்”

எனவும் கூறுமாற்றும் சோழநூரைக்கருதினாரென்று நினைக்கப் படுமாலென்றிற் கூறுவேன். சங்கநூல்களிலேனும், சேக்கிழார்பெரிய புராணத்தேனும், அகற்குப்பித்திய நூல்களிலேனும், இரண்டு கருவூர் கூறப்படவேயில்லை. சங்கநூல் கருவூரை

“கடும்பகட்டியாணை நெடுந்தோர்க்கோதை,

திருமாளியனகர்க் கருவூர்” (அகம்-கூக)

எனத் தெளிவாகச் சேரனுடையதென்று கூறிற்று. யாப்பருங்கலக் காரிகை வுரைகாரரும்* கருவூரைச் சோண்டிக்கு மேற்கே யுளதாகக் காட்டினார். தேவாரத்தலமுறைவகுத்தபெரியாரும் கருவூரைக் கொங்குநாட்டேவைத்திட்டார். சேக்கிழாரும் இக்கொங்கு நாட்டுக்கருவூரையேகருதித் கூறுகின்றாரென்பது அவர் “கொங்க ரொடு குடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாணத்.....கருவூரின்வந்தணைந்தார்” எனவும் “வந்துமணிமதிர்கருவூர்மருங்கணைவார்..... திருவானிலைக்கோரின்முந்துறவந்தணைந்திறைஞ்சி” எனவுங்கூறுதலான் நன்குணரப்படும். அவர் புகழ்ச்சிசாழநாயனார் கருவூர்க்குப் போந்தது கொங்கரொடுகுடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாணவேண்டியே என்று மிகவுநன்றாகத்தெளிவித்தல் காண்க. அவர் சோண்டி ரீர்கள் பலவற்றைக் கூறுமிடத்தெல்லாம் அவ்வூர்கள் சோண்டிள்ளனவெனத்தெரியுமாறு அந்நாட்டுவருணனைகறிச்செல்லுதலும், இக்கருவூரைச்சோண்டிதென அங்குனங்குறமையும், நன்றுநோக்கிக் கொள்க. இப்புகழ்ச்சிசாழநாயனார்புராணத்தே இப்புகழ்ச்சிசாழர் உறையூரிலரசுபுரிந்திருந்தார் என்றும், அவ்வுறையூர் சோண்டிள்ளதென்றும் விளங்கப்பாடுதலுங் காண்க. அவர் உறையூரிலரசுபுரியுநாளிற் கொங்கரொடு குடபுலத்துக் கோமன்னர் திறைகாணவேண்டிக் கருவூர்வந்தணைந்தார் எனவே கூறினார். பிறர்நினைக்குமாறுநோக்கின் குடபுலம் மேலைக்கடலோரத்து நாடாகும்; இக்கருவூர்க்கும், அக்

குடபுலத்துக்கும் நெடுந்தாரமல்லாமல் நெறியருமையுமுளது. அக் கடலோரத்துக்குடபுலமன்னர் திறைகாண இக்கருவூர்க்குச்சேற லேனோ? பிறர்கருத்துப்படி கொங்குநாடுதான் சேரர்க்கில்லாத் தனிநாடாயிற்றே? ஆண்டுள்ளகருவூர்த் குடபுலக்கோமன்னர் திறைகாண்பதென்னோ? கருவூர்க்கும் புகழ்ச்சோழர்அரசுபுரியும் உறையூர்க்கும் நாத்காததூரந்தானே. அவ்வுறையூரினருந்தே சோழர் இருவர் திறையுங்காண்டனினுற்றதடை யாது? இவையெல்லாம் ஆராய்ப்புகின் அப்பிறர்கூறுவது பொருந்தாதென்றுதானே புல னாகும். சேக்கிழார் கொங்குநாட்டைக் குடபுலமென்று தொன்னூல் வழக்கிற்கியையவே கருதினாரென்பது வெள்ளாணச்சருக்கத்துச் சுந்தரமூர்த்திராயனார் திருப்புக்கொளியூரவிநாசியினின்றுபுறப்பட்டுக் குடபுலத்துச் சிவனடியார்ப்பதிகடொறும்போய் அப்பால் மலை நாட்டகம்புகுந்தாரெனக்கூறியவாற்றான் அறியப்படும். இதற் குரியபாடலை முன்னரே காட்டினேன். கொங்குநாட்டை ஆண்டுக் குடபுலமென்றுகூறியவர் ஈண்டுக் குணபுலமென்றுகிறைத்து அதற் கேற்பக் கருவூரைச் சோழரதூர் என்றார் என்று பொருள்கொள்ளு தல் அசம்பாவிதமாகும். இவ்விடர்ப்பாடெல்லாம் சேரர் குடபுலம் இஃதென்று தெரியாமையானே நேர்ந்ததாகும். இதன்கண் இவ் வினோதமொன்றுமுண்டாகாதபடிநோக்கிப் பொருள்கொள்ளின் உறையூர்ப்புகழ்ச்சோழர் கொங்குநாடுகுடபுலத்துக்கோமன்னர் திறைகாண அக்கொங்கரும் குடபுலமன்னருமுள்ள குடபுலத்தூர்க் குச் சென்றணைந்தார் எனவுரைத்தலே பொருந்திற்றதல் காண்க. குடபுலத்தவரைக் கோமன்னர் என்றதனாற் கொங்கர் அவர் கீழடங் கிய சிற்றரசரும் குடியுமாவர். புகழ்ச்சோழர் குடபுலத்தைவென்று கொண்டதனால் அங்கனம்வென்றநாட்டுத் தலைநகர்க்கண்ணே அவர் திறைகாணச்சென்றார் எனவறிக. பிறர்கூறுமாறு குடபுலம் மேலைக் கடலோரத்ததேயாயின் சோழர்நுத்திறையைக் கருவூரிற்கொணர்ந்து இன்னநாளின் நம்முன் அளக்கவென ஓலைபோக்கி நியமிப்பரென்க. அங்கனமொன்றும் நியமியாமையான் குடபுலமன்னர் கருவூரகத் தேனும், தோற்றகாரணத்தான் அவ்வூரைவிட்டு அதன் பக்கத்தேனு முளராதல்பற்றியே குடபுலக்கருவூர்க்குச் சென்றாரென்படுமென்க.

புகழ்ச்சோழநாயனார் கருவூர்சென்று மொய்யொளிமானிகையி
 னத்தானிமண்டபத் தரியாசனத்தமர்ந்து அம்முற்றத்துக் குடபுல
 மன்னர்கொணர்ந்த திறைகண்டார் எனக்கூறியவிடத்துக் கொங்
 கரையே கூறுமையானும், குடபுலமன்னரையே கூறிவிடுதலானும்
 கொங்கர் தனியரசராகாமைநன்குணரப்படும். குடபுலமன்னவர்
 வேற்றுநாட்டினின்று கருவூர்க்குத் திறையளத்தற்காக வந்தாரென
 அங்குக் கூறுமையானும் குடபுலமன்னர் அவ்விடத்தவராத நெளியப்
 படும். திறைகண்டசோழர் குடபுலமன்னரை அவர்நாட்டுக்குச்செல்ல
 விடைகொடுத்தாரென்று அங்குக்கூறுமையானும் யான்கூறுவதே
 கருத்தென்றுணர்க. சேக்கிழார் விறன்மிண்டநாயனருடையனும்,
 கொங்குநாட்டுத்திருப்பதியுமாகிய திருச்செங்குன்றுரை மலைநாட்
 டிளதெனவைத்துச் “சேர்திருநாட்டீர்களின்முன்சிறந்தமுதூர்
 செங்குன்றுர்” எனப் பாடுதலானும் இக்கொங்குநாட்டைச் சேரர்
 நாடென்றுகொண்டாரென்று துணியப்படுமென்றுணர்க. இங்
 கனங்கூறுகின்றசேக்கிழார் இக்கொங்குநாட்டுக்கருவூரைத் “தங்
 கன்குலமரபின்முதற்றநிகர்” எனவும் “அநபாயன்சீர்மரபின்
 மாநகரம்” எனவுங்கூறுவராயின் அதனுணுக்கமிடென்று ஆராய்ந்
 தறிந்து முன்பின்முரணமை உரைக்கவேண்டுவதாகும். சேக்கிழார்
 கருவூரைப்பற்றிக்கூறிய இவ்விடத்தும் நேரே சோணாட்டீரென்றும்,
 சோழநூரென்றுங்கூறாமல் அதன்சம்பந்தத்தை மரபின்மேலேற்றியே
 கூறுகின்றார். புகழ்ச்சோழர்க்கு வென்றசம்பந்தமல்லது வேறுசம்
 பந்தமுளதாயின் அதைவிளக்கச்சொல்லுவாரென்றேகொள்க. சேரர்
 ஊரென்று உலகெலாந்தெரிந்தகருவூரைச் சோழநூரென்றுகூறுதல்
 பொருந்தாதென்பதை நன்குணர்ந்தே கருவூரைப்பற்றிச் சோழர்மா
 புக்கேனும் சம்பந்தமுண்டாவென்று ஆராய்ந்துகண்டு அதனையே
 ஈண்டுக்கூறினாராவர். கருவூர் பாற்கடபுரம், பாற்கரக்கோத்திரம்
 என்னும் பெயருடையதாதலின் சோழர்தங்கள் குலமரபின்முதல்வ
 னான சூரியனுடையநகரமாகும் என்பது கருத்தாகக்கொள்க. மர
 பின்முதல்வனுடைய நகரமாதற்சிறப்பான் முதன்மையாகிய ஒப்பற்ற
 நகரமாயிற்று. புகழ்ச்சோழர்க்கு வென்றுகொண்டசம்பந்தமன்றிக்
 குலமரபானேக்கினும் சம்பந்தமுண்டெனத் தம்மரியபெரிய புலமை
 யானியைத்துச் சேக்கிழார்பாடிய தீடென்றுணர்க. முன்னரும்

யு
அநபாள்சீர்மரபின்மாநகரமாகும் என்றது உ மி க் க ரு த் தே ப ற் றி
பென்றுகொள்க. இவர்க்குமுன் வகைதூல்செய்த நம்பியாண்டார்
நம்பிகளும் இப்புநழ்ச்சோழரைக் “கோகனநாதன்குலமுதலோனல
மன்னியபுகழ்ச்சோழன்” (திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி-௫௦) எனக்
கூறியதனையும் சண்டைக்கேற்பநோக்கிக்கொள்க. ஆண்டுத்
தாமரைநாயகனான சூரியனாகிய சோழர்குலமுதல்வனுடையநலத்
தைத் தன்பாணிவெயறுவித்தவனென்று கூறுதல்காண்க. தங்குல
முதல்வனானசூரியன் சேரர்களுவரையுடையனாயினற்போலப் புகழ்ச்ச்
சோழரும் அதனையுடையராயினாரென்பதுபற்றியே இவ்வுவமைசெய்
யப்பட்டதாகும். இவ்வகைதூலில் இவ்வுவமையாற்றுகிறத்த பொரு
ண்மைவாயியுள்ளத்தமைத்துப் பிறிதொருவகையாற் சேக்கிழார்
கூறினாரென்றேகொள்க. சோழர்க்கே என்றும்உரிமையாக்குவது
அவர்க்குக்கருத்தாயின்

மன்னிநீடியசெங்கதிரவன்வழிமரபிற்
ரொன்மையாமுதற்சோழர்தந்திருக்குலத்துரிமைப்
ரொன்னிராடெனுங்கற்பகப்பூங்கொடிமலர்போ
னன்மைசான்றதுநாகபட்டினத்திருநகரம்”

என்பதுபோல் விளங்கவுரைப்பரென்க. கருவரைப் பாற்கரபுரமென்
பது அதன்புராணத்திற்கண்டுகொள்க. அவ்வுரை வைதிகரெல்லாம்
பாஸ்கரகேஷத்ரமெனவழங்குதலை இன்றுங்கேட்கலாம். “கருவரை
யிலங்கிவளர்பாற்கரபுரமென்றிசைப்பர்தொன்னூலியிலோரே.” (தல
மகிமை) என்பது கருவூர்ப்புராணம். இது பாஸ்கரகேஷத்ரமாயின்
சோழர்தங்கண்மரபின்மாநகரமேயாமன்றோ. இவ்வாறு கவித்துவ
வன்மையாற்கூறியதனை நுணுகினோக்காது அதனையேசரித்திரமாகக்
கொண்டு இடர்ப்படுவார்பிறரென்க. சோழமண்டலசதகமுடையார்
சோனுட்டுநாயன்மாற்பலரையுமெடுத்தோதுகின்றவர் புகழ்ச்சோழ
நாயனார் உறையூரிலரசுபுரிந்தவரென்றுகொண்டும் அவர்சரிதம்நிகழ்ந்
தது கருவூர்க்கணென்பதுபற்றி அவரை எடுத்துக்கருமல்லிதலா
னும் கருவூர் சோழமண்டலத்தூன்றாதல் தெளியப்படும்.

“கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபுரள்வெள்ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
ஏனுட்டு வெள்ளா றிருபத்து நாகாதஞ்
சோனுட்டுக் கெல்லையெனச் சொல்.”

வழங்கும் வெண்பாவால் சோண்டெல்லை கருவூரைப்புறத்திட்டே கோட்டைக்கரையாவாய் திற்பதுகாண்க. இதனுண்மை அடியிற்* குறித்திருக்குங்குறிப்பாலுமுணர்க. சங்கநூல்களும் பின்னால்களும் ஒருபடியாகச் சேரருடையதென்று தெளிவித்த கொங்குநாட்டுச் சிறந்ததோரூரினை முன்பின் ஆராயாது சோழரதென்று கூறிப் பண்டைத்தமிழ்வரம்பழியச் செய்யுள்செய்பவர் சேக்கிழாரல்லரென்று தெளிந்துகொள்க. இத்துணையுங்குறியனகொண்டு சேரர்கொங்குக்கருவூர் சேரர்கருவூரெயென்றுணர்க.†

இனிச் சோழநீரநாடும், சேரர்கொங்குநாடும் ஒன்றையொன்றிடுத்துள்ளதன்மை முன்னரே விளக்கிவிட்டேன். சேரரும், சோழரும் ஒருவரோடொருவர் இகலிப் பல்காலும்பேர்ப்புரிந்தது தொன்னூல்களில் மிகுதியாகக்கேட்கப்படுதலான் சேரர் சோண்டெலையும், சோழர் கொங்குநாட்டையும் பகைப்புலமாகக்கருதினரென்றுணரத்தகும். சோழர்க்குக் கொங்குபகைப்புலமாதல் “கொங்குபுறம் பெற்றகொற்றவேந்தே” (௩௭௩) எனச் சோழனைப்புறப்பாட்டிற் கூறியதனாலறியப்பட்டது. இதனால் சோழப்பகைப்புலத்துரைச் சோழருரென்று நூல்கள்கூறுவென்று தெளிந்துகொள்க.

இக்கருவூர் சேரர் கொங்குநாட்டாதலாற் சேரருரென்றுணரப்படுமாயினும் இதன்கண்ணே சேரவரசர் மாளிகையுடையராய் வதிந்தாரென்பது எற்றுற்பெறுதுமெனிற்கூறுவேன். புறநானூற்றில்

*The last of these names (Kottakarai) means ‘Fort bank’ and tradition says that it refers to the great embankment of which traces still stand in the Kulitalai Taluq. The Karai Pottanar river is also supposed to have formed part of the boundary and to have obtained its name from that fact. The Karai Pottanar is a small stream rising in the Kollimalai.

—Page 28 Gazette of the Trichinopoly District.

*The name signifies “the river which marked the boundary”, and native tradition which appears to be founded on fact, says that the stream was once the boundary between the Pandyas, Chola and Chera Kingdoms.

—Page 8 Gazette of the Trichinopoly District.

“ இவன் யாரென்குவையாயினிவனே
 புலிநிற்கவசம்பூம்பொறிசுதைய
 வெய்களைக் கிழித்தபகட்டுழின்மார்பின்
 மறவியன்னகனிற்றுமிசையோனே
 கனிநே, முந்நீர்வழங்குநாவாய்போலவும்
 பன்மீனாப்பட்டிங்கன்போலவுஞ்
 சுறவினத்தன்னவாளோர்மொய்ப்ப
 மரீஇயோமறியாதுமைந்துபட்டன்றே
 நோயிலனாகிப்பெயர்கதில்லம்ம
 பழனமஞ்ஞையுருத்தபீலி
 கழனியுழவர்கூட்டொடுதொகுக்குங்
 கொழுமீன்வினைந்தகள்ளின்
 விழுநீர்வேலிநாடுகிழ்வோனே.

சோழன் இது சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்
 செல்வானைக் கண்டு சேரமானந்துவஞ்சேரவிரும்பொறையோடு
 வேண்மாடத்துமேலிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார்
 பாடியது” (யக)

இருத்தலைக் கற்றார்பலருமறிவர். ஈண்டுப் புறப்பாட்டுரை
 காரர் “கனிற்றுமிசையோனாகிய இவன் யாரென்குவையாயின், நாடு
 கிழவோன்: இவன் கனிற்றுமதம்பட்டது: இவன் நோயின்றிப்பெயர்க
 எனக்கட்டி வினைமுடிவுசெய்க” என்றும், “பெருநற்கிள்ளி கனிற்று
 யிகந்து பகையகத்துப்புருந்தமையான் அவற்குத்திங்குறுமென்
 றஞ்சி வாழ்த்தியமையால் இது வாழ்த்தியலாயிற்று” என்றும் நன்கு
 விளக்கினார். இவற்றாற் சோழன்பெருநற்கிள்ளியென்பான் தன்
 சோனாட்டெல்லையகத்தே ஓர்காற் கனிதூர்த்துசெல்லும்போது அது
 மதம்பட்டுக் கையிகந்து சோழனுக்குப்பகையகமாகிய கருவூரிடஞ்
 சென்றதென்றும், அங்கனம் பகையகமாகிய கருவூரிடம்புகும் அக்
 கனிற்றைச் சோழற்குத் துணையாய்ப்போந்த வான்மறவரும், பழகிய
 பாகரும் தம்வலியாற்றடுத்து வேண்டுமெனசெய்யவும் மதத்தால்
 அவற்றைமதியாது கருவூரிடஞ்செல்லத்தலைப்பட்டதென்றும், இவன்
 வான்மறவருடன் கனிதூர்த்து கருவூர்மேல்வருதலைச் சேரன்
 அந்துவஞ்சேரவிரும்பொறையென்பான் சோழன்பகையகமாகிய கரு

ஆரிடத்து வேண்மாடம் என்னும் மாளிகையின் உபரிகைமே லிருந்து தன்கண்ணேகண்டு தனக்குப்பகையாகிய ஒருவன் வாண் மறவர்புடைசூழக் களிதூர்த்தவருவானாகினைந்து முகம்வேறு பட்டுத் தன்பக்கத்து அவ்வேண்மாடத்துபரிகையிலேயிருந்த உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியாரென்னும் புலவர்பெருமானை இவன் யாரென்றுவினாவ அதற்கு அவர் தம்முண்ணறிவானும், சேரனினு முற்பட்டு நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துகண்டதுணிவானும், களிதூர்த்தவருஞ்சோழனை முன்னமே தாந்தெரிந்திருந்ததன்மை யானும் இங்குக்களிதூர்த்தவருவோன் நீர்நாடுகிழவோனாகிய சோழன் இவன்பகையகத்துப் படையெடுத்துவருவானல்லன்; இவன் யானை மதம்பட்டது: அது வான்மறவரையும் பாசரையும்தியாது கையிகந்து, ஈங்குவாராசின்றது. இ த னை ல் நீ இ வ னை ப் போர்க்குவருவானாகக்கருதிச் சினவாதருள்க. சோழனும் நேரயில னாய்ப்பெயர்க என்று உண்மையைத்தெளிவித்துத் தம்போருளக் கும் பெரும்புலமைக்கும் ஏற்பது செய்தாரென்றும் நன்றாகத்தெரிந்து கொள்ளலாம். புலவர் இருபெருவேந்தர்க்கும்போர்நிகழ்ந்து பிர மாதம்விளைபாதபடி காத்தலைமேற்கொண்டு இது பகைப்புலத்துப் படையெடுத்தலன்று; யானைமருளியோரறியாதுமதம்பட்டது: இக் களிற்றுமிசையோன் நீர்நாடுடையசோழனென்பதியானறிவேன். களிற்று மதம்பட்டதாலும், பகைப்புலம் புகுதலாலும் உண்டாம் ஆபத் தினின்று இவன் தப்பிநீங்குவானாகுக என்று சேரன்வெகுளியை மாற்றியருளினாரென்று கொள்ளத்தகும். இதனற் சோனாடுகரு ஆனை யடுத்ததென்றும், அது சோழர்க்குப் பகையகமெனவும், சோனாட்டு மதம்பட்டகளிறு அடங்காதுவெகுண்டெழுந்து கையிகத் தாற் பாணித்தலினறிக் கருவூர்புகுமளவில் அவ்வளவு அணித் தாக இக்கருவூருள்ளதென்றும் நன்குணரலாம். உறையூர் ஏணிச் சேரியிலுள்ளவராதலான் முடமோசியார் தம்முழர்ச்சோழனை முன் னரே நன்கறிந்தவராவர். உறையூரகத்ததோர் சேரியாதலின் உறை யூரேணிச்சேரி எனப்பட்டது. வேண்மாடத்துமேலிருந்து இவை மொல்லங்கண்டவாற்றான் அம்மாடம், ஊர்க்குழையிலினும் மிகவுயர்ந் திருத்தல் பெறப்படும். இங்ஙனமன்றி எயிற்புறத்திருந்ததோர் மாடம்கொண்டெனினு மமையும். ஆடகமாடம், வெள்ளிமாடம் என்பன

போல இஃதுமொன்றாகும். முடமோசியார் தம் உறையூரைநீங்கி இச்செய்தி நிகழ்த்துமுன்னே சேரனை அவனது ஊர்க்கண்ணே சென்று கண்டிருந்தாரென்பதும் இதனானே கொள்ளத்தகும். இப் புறப்பாட்டில் “இவன்யாரென்குவையாயின்” என்றிருத்தலாற் சேரனும் புலவரும் கண்ணாற்காணக்கூடிய அவ்வளவு அணித்தாக மதக்களிறு சோழனைத்தாங்கிக்கொண்டே கருவூர்ப்பக்கத்து வரலாயிற்றென்றுணரத்தகும். கருவூரைப்பகையகம் என்றதனாற் சோழன் களிறுர்த்தது முதலிற்றன்னகம் என்று நன்றுதுணியப்படும். இச்செய்தியெல்லாம் சோனாட்டின் மேற்கெல்லையிலுள்ள தென்று யாப்பருங்கலவுரைகாரர்கூறிய கருவூர்க்கன்றி மேல்கடலோரத்துப் பெரியதோர் கொங்குமண்டலத்துக்கப்பராலுள்ள குடநாட்டிற் கருவூர் என்றபெயரே எத்தலாணங் கூறப்படாத பிறர் கூறுங் கொடுங்கோளுக்குக் கனவினும்பொருந்தாதென்பது அறிஞராராய்ந்துகொள்வாராகுக. இதனாற் சோனாட்டையடுத்துள்ள கருவூர் சோழர்க்குப் பகையகம் என்றும், அதுவே சேரர் பெருமாளிகை களையுடையதென்றும், சேரனைப்பார்த்தற்குப் பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர் அக் கருவூர்க்குச் செல்வதுதான் வழக்கமென்றும் நன்குணர்ந்து கொள்க. இவ்வரிய புறப்பாட்டு, கருவூர்த்திசையறியாது அலையும் நெஞ்சமாகியமார்க்கலத்தைக்கொண்டுமூலும் நல்லுயிராக்கியமீகாணுக்கு அளியாத கலங்கரைகளிக்குப்போல விளங்குவதாகும் என்று தமிழன்புடையாரெல்லாம் அறிந்துகொள்க. இதிற் சேரர்கொங்குநாடு சேரர்மலையாகிய கொல்லியையும், சேரர்யாறுகிய ஆன்பொருநநையையும், சேரர்கொடுத்தமிழ்காடாகிய மலைநாட்டையும் உடையதாயினாற் போலச் சேரர்கருவூரையும் உடையதாதல் தெனியப்பட்டதாகும். இங்ஙனம் அன்றையின் ஊரொருபுறனும், நாடொருபுறனும், மலையொருபுறனும் யாறொருபுறனுமாகியிடப்பட்டவேண்டிவருமென்க.

இனிப் புறப்பாட்டுரையாகியிரும், சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாகியிரும் வஞ்சி - கருவூர் என்று உரையெழுதினார் என்பது அறிஞர் பலரும் அறிவர். இங்ஙனமே நிகண்டுது லுடையாரெல்லாக் கூறினார். இவற்றால் ஒரு நிருபெயர்களையுடையதென்பது பெறப்பட்டதாகும். இவ்விருபெயரும் இவ்வாசிரியர்களிட்டபெயரன்று; பண்டைச்சங்கநூல்களிற் கண்டனவேயாகும். “கடும்பகட்

டியானெடுத்தோர்க்கோதை, திருமாவியனகர்க்கருவூர்” (அகம் - ௧௩) எனவும், “ஒளிறுவேற்கோதையோம்பிக்காக்கும்வஞ்சி” (அகம்-௨௬௩) எனவும் வருதலான் அறிக. இவ்வஞ்சி பகைப்புலத்தை யடுத்துள்ளகாரணம்பற்றியே சேரன் ஒம்பிக்காக்கும் வஞ்சியென்ற ரெனவறிக. இங்ஙனம் தொன்னூலுட்பயின்ற இவ்விருபெயருள்ளும், கருவூர் வழக்கின்கண்ணும் பெயராதலானே அசனிலை எளிதிலறியப் படுமென்றுமொண்டு வஞ்சியென்றுவருமிடந்தோறும் கருவூர் என்றெழுதினாரென்றுய்த்துணரப்படும். வழக்கின்கட்பிரசித்திபெற்றுக் கருவூரென்னும்பெயருடைய ஊர்கள் பலவுளவாயின், அவற்றுட் டாம்கருதியது இஃதென்று எளிதினுலகறித்துகொள்ளுமாறு ஏற்ற அடைகொடுத்துரைப்பர். அங்ஙனம் அடைகொடுத்துக்கருமையான் தூலாசிரியரும், உரையாசிரியரும் கருவூர் என்று கூறியதெல்லாம் ஒருரையே குறிக்குமென்று தெனியலாம். சேக்கிழார்மட்டும் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையுணரிருந்த கொடுங்கோளுரை மகோதையென்னும் பெயருடன் வஞ்சியென்றும் வழங்கினார். இதனாற் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையுணரிருந்து கொடுங்கோளுராகிய வஞ்சியென்று துணியப்படும். அக்கொடுங்கோளுரை அவர் யாண்டும் கருவூரென்று வழங்காமையான் பண்டை ஆசிரியர்கூறிய பழையசேரரிருந்த கருவூர்வஞ்சி வேறென்று எளிதிற்றுணியப்படும். வஞ்சிக்குக் கருவூரென்றபெயரே வழக்கின்கணுள்ளதாமென்ப தியான் மேற்கூறியவாற்றாணுணரலாம். அப்பெயர்வழக்கம் அக் கொடுங்கோளுர்வஞ்சியுடையதாயின் அதனையன்றேமுற்படக்கூறுவர். செய்யுளினல்லாமல் வழக்கினும் வழங்கும் ஆற்றலுடைமையானன்றே உரைகாரரும் நிகண்டுகாரரும் வஞ்சியைக் கருவூரென்று கூறிக்காட்டினார். அவரெல்லாம் வஞ்சியைக் கருவூரென்றபெயரானே விளக்கியது அவ்வஞ்சியென்னும்பெயர் பிற்காலத்துச் சேரமான்பெருமானையுநர் அரகபுரிந்த கொடுங்கோளுர்க்கும் இடப்பட்டு வழங்குதலை நன்கறிந்து, பண்டைதூலாருந் தாமும் கருதியது அஃதன்று; இஃதென்றுணர்த்தவேயென்பது நன்குணர்த்தகும். கருவூர்வஞ்சியை யாண்டும் யாரும் கொடுங்கோளுர், மகோதை, அஞ்சைக்களமென்னும் பெயர்களான் வழங்காமையானும், கொடுங்கோளுர்வஞ்சியைக் கருவூரென்று யாண்டும் யாரும் வழங்காமையானும்

இவை தம்முள் வேறு வேறு என்பது எளிதிலுணரப்படமுன்ரு ? இவ்வுண்மையினை யிங்ஙனம் ஆராயாது மயங்கினர்பலர் என்க. பிற்காலதூல்களையும், முற்காலதூல்களையும் ஒருங்குதம்மச் செந்தமிழ்க் கடனிலைகண்ட கச்சியப்பமுனிவர் தாம் பாடிய பேரூர்ப்புராணத்து

“ஆனடுத்துயர்பூசனையாற்றியகிலமுந்
தானனித்தவினாற்கருவூரெனத்தக்கது
வானடுத்தெழும்வஞ்சிபகபதியாயினார்
பானஞ்சினர்பாழியுமானிலையாழிற்றே”.

(குழகன்குளப்புச்சுவடுற்றபடலம் ௧௨௦)

ஐயந்திரிபறப்பாடுதலான் யான்கூறுவதே மெய்யென்றுதுணிக. இவ்வாசிரியர் சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை எழுத்தெண்ணிப்படித்தவரேயாவரென்றியான் ஈண்டுக்கூறவும்வேண்டுவதோ ? அந்தூல்கற்றதன்மேலு மிவர்க்குண்டாகிய துணிபு இஃதென்று நினைத்துக்கொள்க. இவற்றூற் பண்டைச்சங்கதூல்களிலும், அவற்றதுரைகளிலுங்கண்ட கருவூர்வஞ்சிக்கும், பிற்காலத்துச் சேக்கிழார்தூலிற்கண்ட கொடுங்கோளூர் வஞ்சிக்கும் யாதோரியையுமின்மை நன்குணர்ந்துகொள்க. இப்பாட்டானே கருவூரென்றபெயர்க்காரணமுமறிக. இக்காரணம்பற்றி இதனைச் சபீஜமாநகரமெனக்கூறுவர். கொங்குநாட்டுப்பேரூர் கிரப்பீஜமாநகரமெனப்படும். இதனாலது பிறவானெறி என்று தமிழிற்கூறப்படும்.

இனி “ஊரெனப்படுவதுறையூர்” என்றவிடத்து யாதோரடையுமின்றேனும் உறையூர் என்னும்பெயர் சோழாது தலைகராகிச் சிராப்பள்ளிக்குன்றைத் தன்கணுடையதாகிய நகரையேயுணர்த்துதல் வழக்கினுற்றலானேயென்பது அறிஞர்க்கெல்லாம் ஒப்பது. அது போலக் கருவூர் என்புழியெல்லாம் சேரர்தலைகராய்த் தண்ணுள் பொருளைக்கரையிலுள்ளதாய்ச் செந்தமிழ்காட்டின்மேலதாயுள்ள மாநகரையே வழக்காற்றலாற் செவ்வனக்குறிக்குமென்று துணியாராயின் ஆசிரியர்கள் அதனை அப்பெயரான்வழங்காரென அறிந்து கொள்க. கூடனமதுரையென்றுரைப்பது மிதுவேபோலுமென்க. கூடலென்று பெயருடைய பல்லூர்களின் விலக்கியுணரவே மதுரையென்றெழுதப்படுவதென்க. இக்கருவூர் முற்காலத்து மிகப்பெரிய

தோர் மாநகரமாயிருந்ததன்மையால் அதிகப்பிரசித்திபெற்று வழங்கப் படுவதாகும். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார வேற்றுமைமயங்கியனிலுள்ள “இதனதினுயிற்றென்னுக்களவியும்” என்னுஞ் சூத்திரவுரைக்கண் உரையாசிரியர் இளம்பூரணவடிகள் “உறையூரிற்பெரிது கருவூர் என்புழி உறையூர்க்குப்பெரிது கருவூர்” என்று கூறியவாற்றான் இக்கருவூர் சோழர் உறையூரினும்பெரிதென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். இக்கருத்தானன்றே பன்னாலுள்ளும், இக்கருவூர் மாநகர் என்று வழங்குவதென்று துணியப்படுமென்க. இது சோழர்தலைநகரினுஞ் சேரர்தலைநகர் பெரிதென்பதையுணர்த்தாமலிராது. இஃது உறையூரையடுத்தில்லையாயின உறையூரை எல்லைகாட்டி உறையூரிற்பெரிது கருவூர் என்று கூறாரெனவுணர்க. சங்கச்செய்யுளினும் இக்கருவூரைக்கூறியளித்ததுத் “திருமாவியனக்கருவூர்” (அகம் - ௧௩) என இதன்பெருமையெல்லாக் தோன்றக்கூறியதுங்காண்க.

இதற்கேற்பவே ஈழிஸ்துபிறந்தபின் தூற்றுமும்பத்தொன்பதாம் ஆண்டிலிருந்த தூலமி என்னும் மேற்றிசையாளர் தாமெழுதிய பூகோளநூலில் நந்தமிழ்நாட்டைக்கூறுமிடத்துக் கோளபதிகளுடைய ராஜஸ்தானம் இருக்குமூர் கருவூர் என்றுகூறி அதனைக்கடற்கரை ஊர் வரிசையின் வைக்காது உண்ணாட்டீர்களுடன்வைத்ததனையும் நோக்கிக்கொள்க. அவரும் கோளபதிகளுர் கருவூர் என்று கேட்டி வரைந்தவாற்றான் அதுவே எங்கும் வழங்கிய பிரசித்திநாமம் என்பது நன்குணரப்படும். இதனானையன்றே நம் உரையாளர் பலரும் வஞ்சியென்ற தூல்வழக்குப்பெயர்க்குக் கருவூரென்ற உலக வழக்குப்பெயரை உரையாகஎழுதிராவர்.

இனி இக்கருவூர் வஞ்சியென்றுபெயர்பெறுதலைப்பற்றிச் சில கூறுவேன். இவ்வூருள்ளவிடம் வஞ்சிவனமெனவும், வஞ்சுளாரணியமெனவும் வழங்கப்படும். வடமொழியுள் வஞ்சுளம் என்பதனையே தமிழில் வஞ்சியெனவழங்குவர். தமிழில்வஞ்சியென்பது வடமொழியிற்போலச் சிலைமரங்களின்பெயராகவும், ஓர்வகைக்கொடியின்பெயராகவும்வழங்கப்படும். இது தமிழில் மரத்துக்கும்பெயரென்பது.

“ஞாண்கொணுண்கோலின்மீன்கொள்பாண்மக
 டான்புனலடைகரைப்படுத்தவராஅ
 ஞாரிநறவுண்டிருந்ததந்தைக்கு
 வஞ்சிவிறகிற்குட்டுவாயுறுக்குந்
 தண்டுறைபூரன்பெண்டிறம்மை” (அகம்-உகசு)

என வருதலானறியப்படும். இதனைப் பிசின்மாமென்பர் பிங்கலந்தை
 னாலார்; அவர் “வானீரம்பிசின்வஞ்சியாகும்” மரவகையில்
 வில்வமரத்துக்குஞ் செங்கருங்காலிக்கும் இடையேவைத்தோதுதலா
 னிஃதறியப்படும். “வறையேர்தடங்கண்ணிவஞ்சிக்கொம்பின்ருளிவ்
 வருவாள்போலும்” (யாப்பருங்கலவிருத்திமேற்கோள்) என்னு
 மிதன்கண் வஞ்சிக்கொம்பென்பதனானும் இது மரமாதலுணரப்படும்.
 இம்மரத்தின்கொம்பினை இளமாதர்க்குவமையாகவுரைப்பர். அதனால்
 “வஞ்சிக்கொம்பு” என்று உருவகப்படுத்தினார். சிந்தாமணியினும்
 “வஞ்சியங்கொம்புள” (௩௫௮) என வருதல்காண்க. பெருங்கதை
 யினும்,

“இன்னொலிவினைப்பண்ணொலிவெரீஇ
 வஞ்சிக்கொம்பர்த்துஞ்சு.....
 ஒளிமயிற்கலாபம்பரப்பியிவ்வோர்
 களிமயில்கணங்கொண்டாடுவதுகாண்மின்”

என வருதலானும் இது மரமாதல் துணியப்படும். இதனை வன்னிமா
 மென்பர் கச்சியப்பமுனிவர். இது கொடிக்கும்பெயரென்பது “பூங்
 கொடிவஞ்சி” என வருதலானறியப்படும். இக்கொடியினை மாதர்
 துண்ணிடைக்கு உவமிப்பர்; “வஞ்சியிடையீர்” (சிலப்.) எனவும்
 “வஞ்சிறுண்ணிடை” (சிந்தா.) எனவும்வரும்.

வஞ்சுளம்என்பது வடமொழியில் வேதஸம், வானீரம் என்னும்
 பெயர்களையும் உடையதாகும். ஆம்மொழியினும் அப்பெயர்கள்
 மரத்துக்குட்கொடிக்கும் வழங்கப்படும். இங்ஙனம் மரத்துக்குங்
 கொடிக்கும்வழங்குதலை (பக்கம் 47—48 டாக்டர் ஆப்பர்ட் பதிப்பு.)
 வைஜயந்திகண்டிற் கண்டு தெளிக. மஹாகவியாகிய காளிதாஸரும்
 ரகுவம்சகாவியத்தில்:

“காமநிராணாம்பலாபி-உத-பு-ஃ தவ்லாக்ஷிய-ப-ராபாடிவ
 சூ-தா-ஸ-பா-சு-த-ஹி-மெ-ஹ-ஃ ப-த-திரா-ஸ்-த-ப-மெ-த-லி-ஃ”

என்பதனால் வேதஸம் கொடியென்பதனை நன்கு காட்டினார். நதியின் வேகத்தினின்று வேதஸமானது எங்கு வணங்கித் தண்ணீர்க்காத்துக்கொள்ளுமோ அங்கு வணங்கி அவ்வைதஸவிருத்தியை மேற்கொண்டு விம்மதேசத்தாரும் வணங்காரை வரமுக்கும் (மரு) அவனினின்று தம்மைக்காத்துக்கொண்டார்கள் என்பது பொருள். இதன்கட்டுறிக் கப்பட்ட வைதஸவிருத்தி சாணக்கியநீதியினுங்கண்டதென்று ஈண்டு மல்லிநாதஸூரியென்னும் உரைகாரர் விளக்குகின்றார். நதிவேகத்துக்குவணங்கி, அதன்வேகமொழிந்தவாறே நதிமீர்ந்து நிற்குமியல்பினது வேதஸம் என்பது பொறப்படுகலான், இது கொடியாதல்தெளியப்படும். இவ்வேதஸம், வஞ்சியாதலை இன்னிருவம்சத்தை மொழிபெயர்த்துத னிய அரசுகேசரியார்.

இன்னவாரிதியைநோக்கிக்களிகொண்ட விகல்வேன்மன்னன்
றன்னதாஞ்சிந்தைபோயநெறிதொறுஞ்சாராநின்ற
மன்னர்மாமலையைவவ்வியெடுத்தெறிதரங்கவாரிக்
கன்னிமாநதியினின்றவஞ்சியேகடுத்தார்மன்னே.

என்பாடுதலானறிந்துகொள்ளலாம். இகல்வேன்மன்னன் சிந்தை போயநெறிதொறுஞ்சாராநின்றமன்னர் மலைகளைப்பெயர்த்தெடுத்தெறியுமலைநீர்ப்பெருக்கையுடைய அழியாத பெரியயாற்றினின்ற வஞ்சியையெயொத்தார் என்பதாம். உத்தராமசரித நாடகத்தில் பவபூதியென்னும் பெருங்கவிஞர் “வாழீரவீராக” (உ-நக) எனவும் “சூரோஜோவாஜோஜதா” (உ-நக) எனவும் வழங்குதலானும் இது வடமொழியிற் கொடிக்குமிகுதியாகவழங்கப்படுமென்றுணர்ந்து கொள்க. வீருத், லதா என்பன வடமொழியிற் கொடிக்குப்பெயர்கள். இவற்றையெல்லாமாயாது வஞ்சனம் என்பது வடமொழியிற் கொடிக்குப்பெயராகாதென்று னுணிந்துவரைந்தாருமுளர். இவ்வஞ்சனம் அதிகமாக அடர்ந்தவிடம் வஞ்சனாரணியம், வஞ்சிவனம் என வழங்கப்படும். கொடியும், புல்லும், கல்லும், பூவும், மாமும், பிறவும் மிகுதியாகவுள்ளதன்மையற்றி இவைவறிதெரிந்த இடம் வனமென்றுபெயர்பெறும். வனமென்பது தனியேவழங்குமிடத்து மரங்களடர்ந்தவிடம் என்பதைக்குறிக்குமேயன்றி புல்லங்காடு, தர்ப்பாரணியம், சரவணம், நெருஞ்சிக்காடு, விருந்தாவனம், பூங்காணம், மரங்காணம், குவளைக்காடு, பத்மவனம் எனவும்வழங்குதலானும்

தன்னைவிசேடித்தபொருண்மிகுதியாகவுள்ளவிடத்தைக் குறிக்குமென்பது ஆராய்ந்துகொள்க. இவற்றால் வஞ்சுளாணிமயன்பது வஞ்சிமரமடர்ந்தகாடுனவும், வஞ்சிக்கொடியடர்ந்தகாடுனவும் பொருள்படுமென்றுணர்ந்துகொள்க. “மன்கருவூர்நீர்வஞ்சியும்” (வராககிரிச்சுருக்கம்) என்றார் பழனித்தலபுராணமுடையாரும்.

இனி வஞ்சுளாஎன்னும் ஆகாராந்தபதம் வடமொழியில் மிகுதியாகப்பால்கற்கும்பசுவுக்குப்பெயராதென அப்பகக்கணிமைந்தகாடு எனவும் பொருள்படும். ஒருர் ஒருகாரணம்பற்றியே பெயர்கொள்ளுமென்னும் நியதியில்லை. காஞ்சியென்னும்நகரப்பெயர்க்குப் காரணங்கள் கூறப்படுதலைக் காஞ்சிப்புராணமுதலிய நூல்களுட்கண்டு கொள்க. காஞ்சியென்னும் மரம்பற்றியும் காஞ்சியென்ப; திசைமுக னுலஞ்சிக்கப்படுதலினாலுங்காஞ்சியென்ப; காஞ்சநாதியைக் காஞ்சியென்பதுபோல ஏழுநாழிகையளவு வானம் காஞ்சனம்பொழிந்த ஊராதலாற் காஞ்சியெனவுங்கூறுப. “காஞ்சனம்பொழிகாஞ்சியதன் கணை” என்றார் ஐயங்கொண்டாரும். இங்ஙனங்கொள்ளுமிடத்துக் கொடிபற்றியும், மரம்பற்றியும், ஆன்பற்றியும் வஞ்சிவனம் எனப் படுமென்றுகொள்க. சீத்தலைச்சாத்தனார் “பொற்கொடிப்பெயர் பழேடம் பொன்னகர்.” (மணிமே. ௨௬) எனவும், பூங்கொடிப்பெயர் பழேடந்திருந்திய நன்னகர் (௧௨. ௨௮) எனவுங் கூறியவிடங்களிற் பூங் கொடியாகிய வஞ்சியின்பெயர்பெறுநகர் என்று கூறினரல்லது வஞ்சிக்கொடியைத் தன்கண்ணுடைமையால் அதுபற்றி அப்பெயர்பெற்ற நகர்என்று கூறினாரில்லை. ஒருவர் “எண்கோவைகாஞ்சி” என்பது பற்றி எண்கோவைப்பெயர்ப்பழேடமின்னகர் என்கூறினால் அதுகாஞ்சியென்று குறித்தாரென்பதல்லது அவ்வூர் எண்கோவையுடையதென்றும், அதுபற்றியே காஞ்சியென்று வழங்கப்பட்டதென்றும் காரணங்கூறத்தலைப்படின அது எட்டுணையும்பொருந்தாதென்றுதுணிதல் போல ஈண்டுநுணிக. பூவாவஞ்சி, வாடாவஞ்சி என்பனவும் பூக்கருத்தேபற்றிவந்தன. ஈண்டுக்கூறிய பூவாவஞ்சியும், வாடாவஞ்சியும் அக்கருவூரிலுண்டு; அதுபற்றியேதான் அப்பெயர்களைக்கூறினார் என்று ஒருவர்வாதிப்பது எவ்வளவு பொருந்தாதென்று கொள்ளப்படுமோ அவ்வளவே வஞ்சிக்கொடியுடைமையால்கொடிப்பெயர் பழேடமென்பதும் ஆம்எனக்கொள்க. பூங்கொடிப்பெயர்ப்பழேடம் என்னுந்

தொடர் பூங்கொடியின் பெயரைப்பெறுதல் என்றுபொருள்படுதல்
 பூங்கொடியுடைமையால் அப்பெயர்ப்பெறுதல்என்று பொருள்
 படாமையும் நோக்கிக்கொள்க. பிற்குறியதேகருத்தாயின் அதற்
 கேற்றசொற்களால் விளங்கவைப்பவென்றுகொள்க. மஹாமஹோ
 பாத்தியாய ஸ்ரீமான் உ. வே. சாமிநாதையரவர்களும் இஃது ஒரு
 கொடியின்பெயரைப்பெற்றதென்பர் என்றதல்லது இஃதொரு கொடி
 யாற் பெயர்பெற்றதென்று கூறுமையும் கண்டுகொள்க. (மணி-அபி
 தானவிளக்கம்) இவ்வெல்லாம் நன்னுகி ஆராயாது இஃதொருகொடி
 யான்மட்டும் பெயர்பெற்றதென்று மயங்குவாருமுளர்.

இச்சங்கதூல்வழக்கெல்லாங் கற்றுத்தெளிந்த கச்சியப்பமுனிவர்
 பேரூர்ப்புராணத்து

“வன்னிநீள்வனமிருத்தலானஃதுவஞ்சியென்றுபெயர்மேவிய,
 தன்னமாநகரித்துநம்முருவினதுபூசைபுரிநிறியாம்”

எனக்கொடியைக்காரணமாக்காது வன்னிமரமே வஞ்சி என்று
 கொண்டு வன்னிவனமிருத்தலான் வஞ்சியென்று பெயரெய்
 தியது என்றுதெளிவித்தார். இவரிங்ஙனங்கொண்டதற்கோர்கார
 ணம் உய்த்துணரப்படும். கரணமமைந்தகாசறுகாட்சிப் பாரணென்
 னும் பாவலர்பெருந்தகையார் இவ்வஞ்சியிலாகபுரிந்த செங்குட்டு
 வளைப்பாடிய ஐந்தாம்பத்தில்

“காணிலியரோநிற்புகழ்ந்தபாக்கை

... ..
 துளங்குநீர்வியலகமாண்டினிதுகழிந்த
 மன்னர்மறைத்ததாழி.

வன்னிமன்றத்து விளங்கியகாடே (பதிற்-டு-ச)

எனப்பாடியதன்கண் வன்னிமரத்தைதயுடையதோரிடம் வன்னிமன்
 றம் எனச் சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுவது. இஃது இறந்தமன்னர்
 யாக்கையைத் தாழியிற்கனிக்கு மிகுகாட்டுப்பக்கத்தென்று தெளி
 யப்படுவது. இப்பதிற்றுப்பத்துரைகாரரும் “வன்னிமன்றமென்றது
 அக்காட்டில் வன்னிமரத்தையுடைய இடத்தினே; அதுதான் பிணத்
 தொடுசென்றூரெல்லாருமிருந்து மன்றுபோறின்மன்றெனப்பட்ட
 து” எனவுரைத்தார். இவ்வன்னிமன்றத்தைதயுடையகாடு வன்னி
 வன்மென்று வழங்கப்பட்டதோவென ஊகித்தற்கும் இடனுண்டு.

இங்ஙனம் மாத்தான் வஞ்சனாரணியம் எனப்படுதலையன்றி, மிகுதியாகப்பல்கறக்கும் பசுவாகிய காமதேனுபோந்தவனமாதலான் அப்பெயரெய்தியதெனக் கூறினு மிழுக்காது. இப் பிற்கூறியபொருள் ஆனிலையென்பதனோடு பெரிதும்பொருந்துதல் கண்டுகொள்க. வஞ்சனா என்பது பசுவிற்குப்பெயரம்போது ஆகாரார்த்தபதமென்றுணர்க. இதற்கிப்பொருளுண்மை வைஜயந்திந்கண்டிற்காண்க. இங்ஙனம் பல காரணங்களான் வஞ்சியெனப்பட்டது இக்கருவூரென வறிந்துகொள்க. இஃதிவ்விடத்தது என்று பேரூர்ப்புராணத்துக் கச்சியப்பமுனிவர் நன்குதெளிவித்துள்ளார்.

தூம்புறுங்கைமதவேழமேய்ந்துபாய்சோலைசூழ்ந்தவதனுச்சியி னும்பரத்தினடி நின்றெழுந்தொழுதுமம்பராவதிவடா தினிற் றேம்பழுத்துவருகானிக் குடநிசைக்கணூர்த்துலவுகாஞ்சியென் றோம்புகின்றகுடினாத்தென்தொருசபீசமாநகரமுண்டரோ.

சபீசமாநகரம்-கருவூர். (பேரூர்ப்-குழகன். ௧௦௭.)

ஆம்பராவதியின்கரையேநடந்தாங்கிடைத்
தோம்படாவகைசோமன்பணிந்தசோமேசனைக்
கூம்புறுதவன்பாற்குழைந்தேத்திக்கும்பிட்டிப்போய்
நாம்படா தருணல்கும்வஞ்சித்தலநண்ணிற்றே.

என அவர்கூறியவாற்றாலுணர்க. (௨௭ ௨௭ ௧௧௭.)

காமதேனு வழிப்பட்ட இடனாதலின் இக்கருவூர்ச்சிவபெருமான் கோயில் ஆனிலையெனப்படுமென்றுகூறுவரென்பது

.....கருவூரெனத்தக்கது,
“வானடுத்தெழும்வஞ்சிபசுபதியாயினர்,
பானநஞ்சினர்பாழியுமானிலையாயிற்றே”

என்பதனாற் பெறப்பட்டது. இத்திருக்கோயிலுளெழுந்தருளியிருக் குஞ் சிவபெருமான் பசுபதியென்றழைக்கப்படுவர். “பசுபதிகர்ப்ப புரத்திலைமுகப்பெருமானே” என்பது அருணகிரிநாதர் திருப் புகழ். “கருவூர்ப்பசுபதியே” என்றார் உமாபதிசிவாசாரியரும். இப்பசுபதிராமத்துக்குப் பொருள் பலவுளவேனும் சாதாரணமாக

யாவருங்கொள்வது நுஷ்டத்தையுடைய பதி என்பதேயாம். இப் பசுபதியினருளாலே உலகற்றோன்றி மாநிலம்விளக்கினவன் செங்குட்டுவன் என்னுஞ் சோனென்பது

“ஆனே ஹர்ந்தோனருளிற்றோன்றி
மாநிலம்விளக்கிய மன்னவனாதவின்
செய்தவப்பயன்களுஞ் சிறந்தோர்பழவமுங்
கையகத்தனபோற்கண்டனை”

என்று இறுதிக்காதையில் இளங்கோவடிகள் கூறுதலான் உணரப்படும். வஞ்சியிலுள்ள இப்பசுபதியையே இச்செங்குட்டுவனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்ற பாணர்

பண்ணாகப்பாடிப்பலிகொண்டாய்பாரேமும்
பண்ணாகச்செய்தபரஞ்சோதி—பண்ணு
வெருதேறியூர்வாயெழில்வஞ்சியெங்க
ளெருதேறியூர்வாயிடம்:

எனச் சிவபெருமான் திருவந்தாதியிற் பாடியவாற்றான் இக்கோயிலின் றொன்மை நன்குணரப்படும். ஈண்டும் வஞ்சியிற்சிவபெருமானை எருதேறியூர்வாயென்று முன்னிலைப்படுத்தியுநையும், அதனை அடுத்து இடம் என்றதனையும், வஞ்சி என்றதனையும் நன்கு நோக்கிக்கொள்க. இளங்கோவடிகள் ‘ஆனே ஹர்ந்தோன்’ என்பதும், பாணர் ‘எருதேறியூர்வாய்’ என்பதும் ஒருகடவுள் வடிவையே குறிப்பதென்பது தெள்ளிது. பாணர் செங்குட்டுவனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்றவராதலான் அச்செங்குட்டுவன்திருத்தம்பியாராகிய இளங்கோவடிகளோ டொருகாலுத்தவரென்ப தியான்குறவேண்டிவ தன்று. ‘பண்ணுவெருதேறியூர் வாயெழில்வஞ்சி’ என்றது பண்ணி னிமையையுரிபும் ஆக்கள் எழுதுகளில் ஏறித்தவழ்கின்ற இடத்துள்ள அழகிய வஞ்சினன்னுநகரம் என்று பொருள்படும். இதனால் சொல்லியது நிலப்பண்பு. அஃதாவது அந்நிலத்து ஆக்கள் செருக் கால் எருதேறியூருமென்று அதன் நீர்வளமும், புல்வளமுங்குறித்த வாரும். இதனால் வஞ்சுகளாரணியம், ஆனிலை என்பவற்றிற்கேற்ப வும் பசுபதியென்பதிற்கேற்பவும் இவ்வஞ்சியைப் பசுச்செல்வத்தால் வருணித்தாரென்று கொள்ளப்படும். இவ்வூரிடத்தள்ள நதியும்

ஆன்பொருந்துவது என்னும் பொருளில் ஆன்பொருந்தம் எனவழங்குதலுங்கண்டுகொள்க. இவ்வூரம்மையை அருணகிரிநாதர் “கோகுலசத்தி” எனவழங்குவர்.

அவர்

வெற்றிப்பொடியணிமேனியர்கோகுல
சத்திக்கிடமருள்தாதகவேணியர்
வெற்புப்புரமதுநீறெழல்காணிய—ரருள்பாலா
வெற்புத்தடமுலையாள்வனினாயக்
சித்தத்தமர்குமராவெமையாள்வொள
வெற்றிப்புக்கழகருவூர் தனின்மேனியபெருமானே.

எனப்பாடியார். இதனானும் இவ்வூர்க்குக் கோகுலசம்பந்தமே மிகுத்துணரப்படும். இக்கருவூரைக் கோவூர் ஆணர் எனவழங்குதலையும் தலபுராணத்துட்காண்க. இளங்கோவடிகளும் இவ்வூரைக் ‘கோநகர்’ என்றார். அரும்பதவுரையாசிரியர் அதற்குத் திருநகர் எனப் பொருள்கூறினர். கோவினிடத்தைத் திருமகள்வதிகின்ற ளென்பதுபற்றி அங்குனங்கூறினார்போலும். அருணகிரிநாதர் தந் திருப்புக்கழில் இவ்வூரை ‘உயர்கருவைப்பதி’ என்றும், ‘குடகிற்கருவூர்’ என்றும் “வெற்றிப்புக்கழ்தருகருவூர்” என்றும் ‘பகபதிகர்ப்புரி’ என்றும், ‘வஞ்சி’ என்றும் விளக்கப்பாடியுள்ளார். இதன்கட் ‘குடகிற்கருவூர்’ என்றது மேற்றிசையிலுள்ள கருவூர் என்றவாறு. இவ்வூரைக் குடபுலவஞ்சியென ஆன்றோர்வழங்கியதுபற்றி இவரும் இவ்வாறு கூறினர். குடம், குடகு, குடக்கு, குடகம் இவை மேற்றிசைக்குப் பெயரென்பதுணர்க. இங்ஙனமின்றிக்*குடகுநாடென்று கொடுத்தமிழ்நாட்டையுஞ்சுற்றிய தமிழொழிந்தநாட்டிலுள்ளது கருவூர் என்கொள்ள ஏவாமை ண்குணர்ந்துகொள்க. குடபுலத்தைப்பற்றி முதற்கண்விரித்தோதினேனாதலான் இக்கருவூர்வஞ்சியுள்ளநிலம் குடபுலமென்பதுதெனியப்படும். சேக்கிழாரும் கொங்குநாட்டைக் குடபுலமென்றுவழங்கியுள்ளாரென்பதை முன்னரே காட்டினேன். இனி ஒருசாரார் கருவூர் கொங்குநாட்டுள்ளதன்

*குடகுநாடு தமிழ்நாடன்மை மேலே காட்டினேன்.

மென்றும் சோனாட்டேயுள்ளதென்றும் மயங்குவர். அவர் சேக்கிழார்
திருஞானசம்பந்தநாயனார்புராணத்து

செங்கட்குறவரைத்தேவர்போற்றுந்
திகழ்திருவிங்கோய்மலையின்மேவுங்
கங்கைச்சடையார்கழல்பணிந்து
கலந்தவிசைப்பதிகம்புனைந்து
பொங்கர்ப்பொழில்குழம்பையுமற்றும்
புறத்துள்ளதானங்களெல்லாம்போற்றிக்
கொங்கிற்குடபுலஞ்சென்றனைந்தார்
கோதினமெஞ்ஞானக்கொழுந்தனையார்

அப்பாலேக்குடபுலத்திலாறணிந்தாஃமர்கோயி
லெப்பாலுஞ்சென்றேத்தித்திருந்நாவினையிறைஞ்சிப்
பைப்பாந்தன்புனைந்தவரைப்பரவிப்பண்டமர்கின்ற
வைப்பானசெங்குன்றூர்வந்தனைந்துவைகிறார்

பருவமறப்பொன்னிப்பாண்டிக்கொடுமுடியார்தம்பாத
மாருவிவணங்கிவளத்தமிழ்மலைமகிழ்ந்துசாத்தி
விரிசுடர்மானிகைவெஞ்சமாக்கூடல்விடையவர்தம்
பொருளிறுனம்பலபோற்றிக்குணதிசைப்போதுகின்றார்

சேல்வக்கருவூர்த்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி
நல்லிசைவண்டமிழ்ச்சொற்றொடைபாடியநாடகன்று
மல்கியமாணிக்கவெற்புமுதலாவணங்கிவந்து
பல்குதிரைப்பொன்னித்தென்கரைத்தானம்பலபணிவார்

எனக்கூறுதலை யறியாராவார். சேக்கிழார் ‘கருவூர்த்திருவானிலைக்
கோயில்சென்றிறைஞ்சிச் சொற்றொடைபாடி அந்நாடகன்று’ என்று
தெளிவுறப்பாடுதலான் அது சோனாட்டெல்லையிற் கொங்குநாட்டே
யிருப்பது நன்குபுலனாகும். இங்ஙனம் அணித்தாதலானன்றே
சேநழன்முடித்தலைக்கோப்பெருந்கிள்ளியூர்ந்தகளிறு மதம்பட்ட
வளவில் சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையிருந்த இக் கருவூ
ரிடஞ்சேரலாயிற்றெனவறிக. (புறம்-கங்.) “சென்றசென்றகுட
புலத்து” (வெள்ளாலை) என்பது முதலாக இங்ஙனம் பாலிடத்துஞ்
சேக்கிழார் கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று தெளியவழங்கி

பிருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் ஆராயாது கொங்குநாடொழிந்த
மேல்கடற்பக்கத்துமலைநாடே குடபுலமென்றும் அம் மலைநாட்டுக்
கொடுங்கோளுரே குடபுலவஞ்சியென்றும் தம் மனம்போனவாறு
துணிந்தார் பிறரெனவறிக, சேக்கிழார் குடபுலத்துப்பதிகடொறும்
இன்புற்றுத் தலமுங்கானகமுங்கான்யாறுங் கற்குமுங்கடந்து சுந்தா
முர்த்திநாயனார் மலைநாட்டகம்புகுந்தார் என்று வெள்ளானைச்சருக்
கத்துத் தெளியக்கூறியதுகொண்டும் திருஞானசம்பந்தநாயனார்
புராணத்துக் கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று பல்விடத்தும்
வழங்கியதுகொண்டும் ஆராயின் சேக்கிழார்

“கொங்குநாடு குடபுலத்துக்கோமன்னர்திறைகாண
கருவூரின்வந்தணைந்தார்”

என்பதற்கு யான்கூறியதே கருத்தாதலெனினிலுணரலாம்.

இனிப் பழனிப்புராணத்தும்

செங்கதிர்மணிமுடிச்சேரலன்றிகழ்
கொங்குநன்னாட்டிடைக்கொன்றைவார்சடைப்
புங்கவன்குமர வேளுறையுப்புண்ணியத்
துங்கவெற்புளசிவசொல்லுவாமரோ (கரிச்சருக்கம்-உஎ).
மழைதவழ்வஞ்சியாரணியத்தும்பரும்
விழைபொருடருவதுவெண்ணெய்மால்வரை
தழைதருகறைசையுட்டயங்குசங்குவெண்
குழையின லுறுவதுகொடுமுடிக்கிரி (சே. உஅ).

என்பனவற்றும் கொங்குநாடு சேரன்விளங்குகின்றனன்னுடென்றும் அந்
நன்னாட்டு வஞ்சியாரணியம்உண்டு என்றும் கூறுதல்காண்க, ஈண்டுக்
கூறிய வெண்ணெய்மால்வரை கருவூர்க்குஅடுத்ததுள்ள வெண்ணெய்
மலை எனவறிக. அப்புராணத்துப் பின்னும்

நடித்தபொற்பொதுமுதலநீர்நாட்டுளநகரும்
வடித்தமுத்தமிழ்மதுரையுங்குமரியும்பிறவுங்
கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாட்டினிலேழுபதியங்
கடித்திகழ்த்தமென்மலரினாற்கைகுவித்திறைஞ்சி (கௌசலன்-
அருச்சுனைச்சருக்கம்).

எனக்கூறுதலானும் ஏழுசிவத்தலங்களையுடைய கொங்குநாட்டையே
கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாடு என்கொண்டது தெளியப்படும்.
கோதைநாடு-சோனாடு.

இக்கொங்கு நாட்டுள்ள மோனா என்னுந்தலங் குடபுலத்திருத்
தல்பற்றி மேலைச்சிதம்பரங் குடசிதம்பரமென வழங்கப்படுதலையும்
அத்தலபுராணத்தாற்றெறிக.

இங்ஙனம் வஞ்சியென்ற வழக்கும், அப்பெயர்க்காரணங்களும்
முற்காலத்துப் பரணர்பாட்டிம் பிற்காலத்து அருணகிரிநாதர், கச்சி
யப்பமுனிவர் முதலியோர் பாடலும் எல்லாம் கருவூர்க்கேபொருந்து
தலையும், பிரிதோநார்க்குப் பொருந்தாமையையும் நன்று தெளிந்து
கொள்க.

இனிக் கருவூரென வுலகவழக்கினும், வஞ்சியென நூல்வழக்கி
னும் உள்ள இவ்வூர், ஆன்பொருநையாற்றுக் கரையிலுள்ளதென்
பது,

“கடும்பகட்டியாணெடுந்தேர்க்கோதை
திருமாவியனகர்க்கருவூர்முன்றுறைத்
தெண்ணீருயர்கரைக்குவைஇய
தண்ணன்பொருநைமணவினும்பவவே”. (அகம்-கக)

எனவும்,

“வஞ்சிப்புறமதிலைக்குங்
கல்லென்பொருநைமணவினும்” (புறம்-கசௌ)

எனவும் வருதலானறியப்படும்.

பதிற்றுப்பத்துரைகாரர்.

“.....செங்குணக்கொழுகுங்
காவிரியன்றியும்பூவிரிபுனலொரு
மூன்றுடன் கூடியகூடலனையே” (பதிற்-௫௦)

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தடிக்கு உரைகூறுமிடத்து மூன்றுடன்
கூடியகூடல் என்றது அக்காவிரிநாணும் ஆன்பொருநையும், (கூடவன்

என்றாற்போல்வதோர் யாறும் என இம்முன்றுஞ்சேரக்கடிய கூட்டம் எ - று. காவிரியினையாவதேயன்றி முன்றுடன்கடிய கூட்டத்தினையெனக்கொள்க” எனவிளக்கினார். இதன்கட் காவிரியும், ஆன்பொருநையும், மற்றோர்யாறும் சேரக்கடியகூட்டம் என்று தெளிவித்தவாற்றான் ஆன்பொருநையும் காவிரியும் ஓரிடத்துக்கலப்பதென்பது நன்குபெறப்பட்டது. இதனால் வஞ்சியெனவும், கருவூரெனவும் மேற்கண்ட ஊர் காவிரியொடுகும் ஆன்பொருநையாற்றின்கரையினதென்று தெரிவதாகும். காவிரியொடுகும் ஆன்பொருநையாற்றுக்கரையின்கனுள்ளது கருவூர்வஞ்சியென்பது தெரிந்தவாற்றால் கருவூர்வஞ்சி மேல்கடலோரத்திலையென்றும், குடபுலமாகிய சேரனாட்டில் அகநாட்டுள்ளதென்றும் நன்கு துணியலாகும்.

தொல்லாசிரியர்கள் பல்லிடத்தும் காவிரியை

“பூனிரியகன் றுறைக்கணை விசைக்கடுநீர்க்

காவிரிப்பேர்யாறு”

(அகம் - ௧௮௧)

எனவும்

“கடற்கரைமெலிக்குங்காவிரிப்பேர்யாறு”

(சிலப் - ௬ கடலாடு)

எனவும் வையைபை “வைபைப்பேரியாறு” (சிலப்) எனவும் பேர்யாறெனவழங்குதல்போல இவ்வான்பொருநையினை ஆன்பொருநைப்பேர்யாறு, பொருநைப்பேர்யாறென வழங்கக்கண்டிலேன். இதனால் இவ்வான்பொருநையினை உபநதியென்று நன்குணர்ந்தே பேர்யாறென்று வழங்காது தொல்லோர்விட்டாரென்று துணியத்தகும். உரையாசிரியரெல்லாம் பொருநை, ஆன்பொருநை எனவருமிடங்களில் ஆன்பொருந்தமென உரையெழுதினாரேயன்றிப் பேர்யாறென்றெழுதினரில்லை. சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் “பெருமலை விவங்கிய பேர்யாற்றடைகரை” என்புழிப் பேர்யாறு லர் யாற்றின்பெயர் என்றெழுதினார், பேர்யாறே பொருநையாயின் இவ்விடத்துப் பேர்யாறென்பது பொருநைக்கொருபெயர் என்றன்றோ எழுதுவர். அங்ஙனம் எழுதாமையான் அவரும் இவ்வான்பொருநைவேமென்றும், பேர்யாறுவேமென்றும் நன்கு தெளிந்தாரே யாவரெனக்கொள்க.

பழனிப்புராணத்து நதியுற்பவித்தசருக்கத்து அகத்தியமுனிவர் பொதியமலையின் சிகரத்துத்தோன்மும் புனலில் ஒருபாதியைத் தாம் பிரபன்னியென விடுத்தாரெனவும் மற்றொரு பாதியை வடக்குமுகமாகச் செலச்செய்ததனால் அது பிலந்தருநெறியால் வராககிரியும், காமதேனுவும், மாமரமும் உள்ள இடங்களிலொழுங்கிக் கருஜூர்க்கடவுளைப் பாலுடன் ஆட்டி அம்பாநதி, ஆம்பிரவதி, ஆன்பொருநையெனப் பெயர்பெற்று மணிமுத்தாறு, காளிரி இவற்றுடன் தானுங்கூடிக் கடலிற் கலக்குமெனவும், இவையன்றி ஒருகலை சித்திராநதியென வழங்குமெனவும், மற்றுமொருகலை வையையென்று வழங்குமெனவும், பின்னுமொருகலை சமுத்திரம் வடக்கெழுந்து செல்லுதல்போல ஹமுசிக் குடபாற்கடலிற்கலப்பதெனவும் வ்ளங்கக்கூறியுள்ளது காணலாம். சுணிக் குடபாற்கடலிற்கலப்பதென்றது பேர்யாறென என்கிறியலாம். இவற்றால் தாம்பிரபன்னி கருஜூர் ஆன்பொருநை, சித்திராநதி, வையை, பேர்யாறு இவ்வைந்தும் வேறுவேறு நதிகளென்றும் இவையெல்லாம் பொதியமலைத்தொடரில் உற்பத்தியாவன என்றும் உணரலாகும். இவ்வுண்மையினை அப்புராணத்து

தொலைவின்மாதவர்தொழும்பெருங்கயிலையிற்றாய

கலையிலாயமுலப்பிரகிருதிகன் னிகையாய்த்

தலைவணங்கிரீடலையெறிகடல்வலயத்தி

னிலைபுரிந்தவந்தனைக்கிடங்கழித்துகென்றதுவே

எஞ்சுபல்லுயிருயிர்ப்பதற்கேதுவாயிருந்த

வஞ்சுளாடவியெனுங்கர்ப்புரியினைமருளி

விஞ்சுகேனுவினுநக்கெழி இவிழைந்தெமைப்புகித்

துஞ்சிடும்படியுலகெலாந்தருதியென்றுரைத்தான்.

கண்ணுதற்பெருமானாளுக்கடிநகர்போகி

யுண்ணிகழந்தவாபுரிந்தவக்கேழலோங்கவிண்மே

னண்ணிகோற்றனளாவேனமாவெனநனுரு

மெண்ணிறேவரீரோன்பிழைத்தனனிழைத்திருநாளில்.

கொந்தார்நறவக்குளிர்பொன்னிதழிப்

பைந்தார்புனைபண்ணவனைவவினால்

விந்தாசலம்வென்றவன்வேரிநறுஞ்

சந்தார்பொதியந்தனிலெய்தினனால்

பண்பாநுபிருயந்திடமுன்பரவை
யுண்பாவலனொன்சிகரத்துறையு
நண்பார்பொருநாநதியின்புனை
திண்பாருலகஞ்செலவுய்த்தனனால்.

ஒருசீநணவெற்புழிநின்மயர்பார்
வருநீர்மையுமவ்வடிவங்கொளலாற்
பெருநீர்வருதாம்பிரவன்னியென
வருள்சேரொருபாதிபடைந்ததுவே.

ஒருபாதிபுகக்கினடந்துபிலந்
தருமோர்நெறிசார்ந்துவராகிரி
வருதேனுவுமாழையும்வைகிடமீ
தருள்கூர்வெழுந்ததளக்கரினே.

விண்ணந்தருகார்வரைமீதுவிராஅய்த்
தண்ணந்துறையந்திணையுந்தழுவி
வண்ணந்தருபல்பொருளும்வரநிக்
கண்ணன்மூயில்பைங்கடல்கண்டதுவே.

திரையிற்செறிசித்திரநன்னதியென்
முரையிற்புகழ்கொண்டெழுமொள்ளருவி
குரையிற்பொலியுந்திரிகூடசல
வரையிற்சுலையொன்றுவழங்கியதே.

சுலையொன்றுகணந்தவழுஞ்சிகரத்
தலையொன்றருவித்திரடாமுமணி
மலையொன்றிவருந்திகழ்வையையென
வலையொன்றுவராழியினுர்த்ததுவே.

நீராழிநிலம்புகழுங்கலையொன்.
நேராழியுதக்கெழல்போலொழுகிப்
பேராழிபுனைந்துபெருங்குடபாற்
காராழிபுகந்துகலந்ததுவே. (இது பேர்யாறு ஆகும்)

பொற்பார்பொதியம்பொருளில்குமர
வெற்பானவையின்மிளிர்நுஞ்சிகரத்
தற்பால்வருமந்கதிதன்பெருமை
நற்பான்மையையாவர்நன்றிற்றுவரே.

ஆனமாயெவற்படைதலாலருட்பிரகிருதி
தானமெய்தலாலந்தவான்றடம்பொழிற்கருஷுர்க்
கோனவற்குநன்பா லுட னூட்டலாற்கொணாந்த
மாநிலத்திலம்பாநதியென்பாநூன்மரபோர்.

மாமைநீழல்போந்தாம்பிரவதியெனவழங்கி
யேழைதே னுவினுருவுகொண்டினிதுவிற்றிருக்குஞ்
சூழல்போதலிற்றுளும்புமான் பொருளையென்றொருபே
ரேழிருங்கடலுடுத்தபாரிசைபயமேவியதே.

மணிமுத்தாறுகாவிரிவிரிவானை பாய்பொருளை
யணிமெய்த்தோங்குமுக்கூடலினணிமணியீசன்
றிணிமெய்த்தோங்குமெண்டோட்டிநிசுலேசன்வீரேசன்
பிணிமொய்த்தேறுவந்தேறுமெம்பிரானபிரமேசன்

தாரகேசுரன்மயங்குகொங்கனேசன்வாகீச
னாறணிந்தகாளீச்சுரனருள்விசாலேச
னேருறுங்கரேசசனோடகத்தியவீசன்
சீரிணங்கனந்தேசன்வைகிடங்கரைதிகழும்

எனவருவனவற்றாற் றெளிந்துகொள்க. இவற்றால் தாம்பிரபன்னி,
சித்திராகதி, குடகடலிற்கலக்கும்யாறு, வையை, ஆன்பொருளை
இவ்வைந்தும் வேறு வேறு என்றும் இவை பொதியமலைத்தொடர்க
ளிற் பிறப்பன என்றும் இவற்றுள் ஆன்பொருளை கருஆரையடுத்
தொழுகுவதென்றும் நன்றுணர்ந்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஒரு
வர் படைத்துக்கொண்டனவாகாது இத் தமிழ்நாட்டித் தொன்று
தொட்டு நிலைத்தவழக்காதல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இவை
யொன்றும் ஆராயாது ஆன்பொருளையை ஆன்பொருளையென்று தம்
மனம்போனவாறுமாற்றி அதுவே மேல்கடலிற்கலக்கும் பேர்யா
றென்றும் அதுவே வானியென்னும்பெயருடையதென்றும் துணி
வாருமுளர். அவர் “ஆனிவானியான் பொருந்தமாகும்” என்றதி
வாகரநிகண்டினையும் “மாதவனார் வடகோங்கில்வானியாற்றின்” (பா
மதபங்கம்-௫௩) என்ற தேசிகர் வாக்கினையும் உணராராவர். இவற்
றால் ஆன்பொருத்தம் குடகடலிற்கலக்கும் யாற்றின்வேறுதலையும்
அதுவே வானியெனப்படுதலையும் அது கொங்குநாட்டிலே இருத்தலை
யுற் தெளிந்துகொள்க. அவர் இடப்பப்பாதி மழையாற்பெருகும் யாறு
கக்கருதி மிதுநமாதமாகிய ஆனி தமிழ்ச்சொல்லையென்பதநியாத

அதனை ஆதி எனமாற்றி அஃதிகாங்கெட்டு ஆத் என நின்று பின் பொருளையுடன்புணர்ந்து ஆன்பொருளையெனலாயிற்று என்பர். பிரயோகவிவகதாலார் “ஆனி ஆடியையொழிந்த திங்களும் நாளிரு பத்தேழும் தற்பவமாதலின்” என்றதனால் ஆனி தமிழ்ச்சொல்லாத மெளியப்படும். ஆன்பொருளை என யாண்டும் வழங்காமைகண்டு கொள்க. பிறர் “காவிரியன்றியும் பூவிரிபுனலொரு மூன்றுடன்கூடிய கூடலினையை” என்னும் பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றுடன்கூடிய கூடலென்றது தென்கடலும் மேல்கடலும் கீழ்கடலும் கூடியகூட்ட மென்று நூல்வழக்கிற்கும் உரைவழக்கிற்கும் விரோதமாகத் தாமொருபொருள்படைத்தார். “பூவிரிபுனலொருமூன்று” எனத் தெளிய வுரைத்ததனையுங் காணராயினார். “பூவிரிபுதுநீர்” என யாற்றை வழங்குதலானும் பூவிரிபுனல்எனக் கடலை யாண்டும்வழங்காமையானும் அவர் கூறுவது பொருந்தாதெனவுணர்க. கொங்குநாட்டு மணரி முத்தாறு காவிரி ஆன்பொருளை மூன்றுங்கூடிய முக்கூடலொன்றும் ஆன்பொருளையும், அதனுடன் இரண்டு நதிகள்கூடும் திரிவேணிசங்கமமொன்றும் உளவாதல் கேட்கப்படுகின்றது. பதிற்றுப்பத்துரை காரர் கூறியபடி மூன்றுடன்கூடிய கூடல் என்றது காவிரியும் ஆன்பொருளையுங் குடவென்னற்றபோல்வதோர் யாறும் கூடியகூட்டம் என்றேனும், ஆன்பொருளையும் அதனுடன் இரண்டு நதிகள்கலக்கும் திரிவேணிசங்கமம் என்றேனும் ஆகுமல்லது இம்முக்கூடல் கடலாகா தென்பது அங்கனம் நூல்வழக்கும் உரைவழக்கும் இன்மையானும் உணரத்தகும். கொங்குநாட்டுத்திரிவேணி சங்கமம் ஒன்றுண்டென்பது

மன்றலங்கோதையர்பொருட்டுவல்லுழிக்

குன்றினின்னதிகளோர்மூன்றுங்கூடிய

மின்றருதலத்திரிவேணிசங்கம

மென்றனருணர்வினரின் னுங்கேட்டிரால்

விளம்புமாயாபுரியதற்குமேற்றிசை

யளத்திடுமூவிருகுரோசமற்றபின்

களங்கொள்காளிந்தியுங்காரர்வாணியுங்

குளிர்த்தவான்பொருளைநன்னதியுங்கூடுமே.

எனப் பழனிப்புராணத்துள் வருதலானுணர்க.

இனிச் செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று தன்கோப்பெருந்
தேளியுடனும், இளங்கோவடி களுடனும், தன்படைத்தலைவனுள்
வவன் கோதையுடனும், அழும்பில்வேளுடனும், படையுடனும், சேடி
யர்கூட்டத்துடனும், மற்றைப்பரிவாரங்களுடனும் பெருங்கூட்டமாக
எல்லா உபகாணங்களையுந் கொண்டு வஞ்சிமுற்றத்தை நீங்கிச் சென்று
பெரியமலைகளுக்கிடையே ஊடறுத்தச் செல்லும் பேர்யாற்றின் கரை
யின் மணலெக்கரிற்றங்கியிருந்தான் என்று சிலப்பதிகாரக் காட்சிக்
காதையாற்றொழிவது. இச்செங்குட்டுவன் வாசத்தலமானவஞ்சியோ
ஆன்பொருநகையாற்றுக்கரைக்கட்கட்டப்பட்ட கோட்டையினை
யுடையதென்பது சீக்காட்டியபுறப்பாட்டி களாற்றொழியலாம்,
இதனாற் செங்குட்டுவன் ஆன்பொருநகைக்கரையிலுள்ளவஞ்சியைநீங்கி
எல்லாருடனுஞ்சென்று பேர்யாற்றங்கரையிறங்கியிருந்தானென்றே
தெளியப்படுவதாகும். பேர்யாற்றங்கரையிலேவஞ்சியுள்ளதென்று
நூல்கள் கூறுமையானும், ஆன்பொருநகைக்கரையிலே கருவூர்வஞ்சி
எனப் பெயரியஊர் உள்ளதென்றே நூல்கள் கூறுதலானும் ஆன்
பொருநகைக்கரையிலுள்ள ஓரிடத்தைநீங்கிப் பேர்யாற்றங்கரையி
லோரிடத்தே தங் னானென்றே ஐயமறத்துணியப்படுமென்க. பேர்
யாற்றங்கரையினின்று செங்குட்டுவன் தன் வஞ்சிக்குத்திரும்பிய
தைக்கூறியவிடத்து “வாடாவஞ்சிமாநகர்புக்கின்” என்பதற்கு
அரும்பதவுரையாசிரியர் “பொனிவுபெற்றகருவூரிலே
திரியச்சென்று அரசன் பேராற்றங்கரையினின்றும்போந்து புக்க
பின்” என்று விளங்கவுரைத்ததனையும் நோக்கிக்கொள்க. ஈண்டும்
பேராற்றங்கரையினின்றும்நீங்கி ஆன்பொருநகைக்கரையிலுள்ள தன்
னூர்க்குப்புக்கபின் என்று கொள்ளுதற்கே எல்லா நூல்களுந்துணை
யாவன என்றுணர்க. எங்கேனும் ஓரிடத்துப் பேர்யாற்றங்கரையில்
வஞ்சியிருப்பதாகக்கூறியிருந்தாலன்றோ, நிறவிடங்களிலெல்லாம்
வஞ்சி ஆன்பொருநகைக்கரையிலிருப்பதாகக்கூறுதல்பற்றி இரண்டி
யாற்றுப்பெயரும் ஓர்யாற்றின்பெயரோ என்கின்ற ஐயமேனும் உண்
டாகும். அங்ஙனம்ஐயுறுதற்கும் நூலாதாவேனும், உரையாதர
வேனும் இல்லாமை கண்டுகொள்க. பழனித்தலபுராணத்து மேல்

கடலிற்கலக்கும்பாற்றின்வேறாக ஆன் பொருந்தம் காவிரியுடன் கலப்பதாகக்கூறியிருத்தலுங்காண்க. வஞ்சியைக்கூறியபல்விடத்தும் ஆன் பொருளை அதனைச்சூழ்வதாகவேகூறிப் பேர்யாற்றைக்கூறிய பல்விடத்தும் வஞ்சியை எவ்விதத்தும்இயைத்துக்கூறுமையான் ஆன்பொருளைக்கும் பேர்யாற்றுக்கும் யாதோரியையும் இல்லையென் றுணர்தலுடன் பேர்யாற்றுக்கும் ஆன்பொருளைக்கரைவஞ்சிக்கும் ஓரியையும் இல்லையென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இனி, இளங்கோ வடிகளாகியபெருங்கவியரசர், சிலப்பதிகாரமூன்றுகாண்டத்திமுதியி லும், கட்டுரைகளாற் சோழர் பாண்டியர் சேரர் மூவர்க்கும் அவ்வக் காண்டம் முறையேயுரித்தாமாறுகாட்டிக் காண்டத்துள்ளனதொருத் துணர்த்திச் செல்வர். அக்கட்டுரைகளிற் சோழர்சிறப்புரைக்கு மிடத்து “அவர்தம் தெய்வக்காவிரித்தீதுதிர்சிறப்பும்” எனவும், பாண்டியர்சிறப்புரைக்குமிடத்து “அவர்தம் வையைப்பேர்யாறு வளஞ்சூர்த்துட்டலும்” எனவும் அவரவர்பாற்றைச் சிறப்பித் துரைத்தவர் சேரர்சிறப்புரைக்குமிடத்துமட்டும் அவர்யாற்றைக் கூறாமலே விடுத்ததும் வஞ்சிப்புறமதிலைக்கும்பொருளை உப நதியாயிருத்தல்பற்றியேயென் றுய்த்துணரப்படும். காவிரியும், வையைபுற முறையே புகார்க்காண்டத்தும், மதுரைக்காண்டத்தும் கூறப்பட்டன. “வாழிவருபுனனீர்த்தன்பொருளைசூழ்தரும்வஞ்சி யார்கோமான்” என்பதனால் வஞ்சிக்காண்டத்துங் கூறப்பட்டிருக் கவும் கட்டுரையிற்கூறுமை கண்டுகொள்க. இவ்வஞ்சிக்காண்டத்து,

“நெடியோன்மார்பிலாரம்போன்று

பெருமலைவிலங்கியபேரியாற்றடைகரை

என்பதனாற் பேர்யாறு கூறப்பட்டிருக்கவும், அதனானும் இக்கட்டுரை யிற் சேரரைச் சிறப்பித்தாரில்லையென் றுணர்க. இவற்றிற்குக் காரணம் ஆராயப்புகின் ஆன்பொருளை சோழர்காவிரியையும் பாண்டியர் வையைபையும்போலப் பேர்யாறுகாது உபநதியாதல்பற்றி யென்றும், சோழர்காவிரியையும், பாண்டியர்வையைபையும்போலப் பேர்யாறு அரசர் தலைநகரைத் தன்றுறைக்கணுடைத்தாகாமைபற்றியென்றும் நன்கு புலனாகும். ஆன்பொருளையேபேர்யாறாயின், வையைபையும் காவிரியையும் கூறினாற்போல வஞ்சிக்காண்டக்கட்டுரையிற் கூறுவ ரென்றுணர்க. பன்னூல்களும் பாண்டியன் சோழன் இருவரையும் முறையே வையைத்துறைவன், பொன்னித்துறைவன் எனக் கூறிச் சோனைப் பொருளைத்தடைவன் எனவே கூறுதல்காண்க.

பேர்யாற்றுத்துறைக்கண் அவன் தலைநடுடையனாயின் அவனைப்
பேர்யாற்றுத்துறைவனெனவே கூறுமென்க. ஆறுடைமையேயன்
நித் துறையுடைமையுங்கருதியன்றே யாற்றுத்துறைவனென்
பது. பேர்யாறுடையசேரனைப் பொருரைத்துறைவன் என்பது
அவன் அதன்கண்வதிந்து அதன் துறையை அவனுடையனாகா னத்
தாலென்றுணர்ந்துகொள்க. இதனானும் பேர்யாற்றங்கரையிற் கருவூ
ரில்லாமையும், காவிரியுடன்கலக்கும் ஆன்பொருரைக்கரையில் அவ
வூருண்மையும் உணர்க. பிறர் இவற்றுளொன்றும் ஆராயாது பேர்
யாறு, பொருரை என்று சொல்லப்பட்டிருப்பன ஒரே யாதெனக்
கூறிப் பேர்யாறு அயிரையலையிற் பிறப்பதென்றும், அயிரை மலை
ஸஹ்யபர்வதத்தின் ஓர்பாகம் என்றும் உரைத்தார்.

இவ ரிங்ஙனங்கூறியதைப்பற்றிச் சிறுதாராய்வேன். ஸஹ்ய
பர்வதம் குடகமலையென்பது, ஸஹ்யஜா என்துமிகப்பிரசித்தி
பெற்றகாவிரியாறு அதன்கட்பிறப்பதென்று துல்கன்கூறலாலறியப்
படும். காவிரி குடகமலையிற் பிறப்பதென்பது “குடாஅது, பொன்
படுகெவ்வரைப்புயலேறு சிலைப்பிற, பூவிரிபுதுநீர்க் காவிரிபுரக்கும்”
என்னும் புறப்பாட்டடிகட்கு, உரையாளர் “மேற்றிசைக்கட் பொன்
படுகின்ற நெடிய குடகமலைக்கண்ணே முகலின்கண் இடியேறு முழக்
கிற்பூப்பாந்த புதுநீரையுடைய காவிரி உலகத்தைப்பாதுகாக்கும்”
என உரைத்ததனானும் “மலைத்தலையகடற்காவிரி” என்னும் பட்டினப்
பாலையடிக்கு நச்சினார்க்கவியர் “குடகமலையிடத்தே தலையினை
யுடைய கடவிடத்தே செல்கின்ற காவிரி” எனக்கூறியதனானும்
ரப்படும். ஸஹ்யஜா என்பது காவிரிக்குப்பெயரென்பது வடநூல்
கன்பலவற்றினுங்கண்டது. சிவாகசியம் இரண்டாம் அமிசம் உச-ஆம்
அத்தியாயத்து “ஸஹ்யமலையும் அதிலிருந்துண்டாய்வருங் காவிரி
நதியும்” எனவருதல்காண்க. வடநூலார் ஸஹ்யபர்வதமென்ப
தனையே தமிழர் குடகிசையிருத்தல்பற்றிக் குடகமலையென்று
வழங்குகின்றார் என்று தெளியலாம். இதனால் ஸஹ்யபர்வதம்
யாதென்றும் பாண்டையதென்றும் உணரப்படும்.

இனிப் பேர்யாறு பாண்டிநாட்டுப்பகுதியிலுள்ள பொதியச்சார்
பாகிய சிவகரிக்காடுகளிற் பிறந்து மேல்கடலில் வீழ்வதோர்யாறென்
பது பலருமறிவர். இவ்வுண்மையினை அடியிற் குறிப்பாணுணர்ந்து

கொள்க.* பாணமுகாட்டுப்பகுதிக்குட்பட்ட சிவகிரிக்காட்டுக்கும், கொடுத்தமிழநாட்டுக்கு அப்பாலுள்ள சூழமலையாகியஸஹ்யபர்வதத்திற்கும் யாதீதாரிலையபுமில்லையென்பதும், நெடுந்தூரமென்பதும் பலருமறிவர். இங்குனமாகவுப் பேர்யாறு அயிரைமலைப்பிறப்பதென்றும், அயிரை ஸஹ்யபர்வதத்தின் ஓர்மாகமென்றும் பிறந்துணிந்தது எதபற்றியோ அறிகிலேன். பழனித்தலபுராணத்தாம் மேல்கடலிற் கலக்குமயாறு மொதியத்திற்குப்பிற்பாகாகவேகறினார்.

* The Periyar is the finest, the largest and the most important of the rivers of Travancore. It takes its rise in the Shivagiri forests. As it first emerges from the dense forest the volume of water it contains is 30 yards wide and 2 feet deep even in the driest weather. After a course of 10 miles northward, it is joined by the Mullayar at an elevation of 2,800 feet. The Periyar then turns due west and continues so far about 10 miles over sandy bed. About 7 miles below Mullayar Tavalam there is formed a sort of gorge by the hills rising to a considerable height on either side of the river and approaching each other very closely. It is here that a dam is thrown by the Madras Government to a height of 160 feet and a width of 1200 feet to form a lake which greatly helps the irrigation of the land in the Vaigai valley. By the construction of the dam the river is caused to back up for a considerable distance as far as the Vazhukkupara Tavalam and all the low lying land on the north bank of the river is submerged, the water extending up all the side valleys and reaching to within a mile of Kamili. From here a channel is tunnelled through the hill side over a mile long, by which the water is conveyed to one of the streams that go to feed the Vaigai river.....The Periyar after receiving the Muthirappuzha river flows West-North-West for about 8 miles when it pours under a large rock which probably has fallen from the hillside on account of land slip. In dry weather when the volume of water is small, the whole of it flows under the Rock. This has been exaggerated into a sudden disappearance of the river under ground. The water is considered to pass into a chasin and emerge again only after a very long distance..... Passing Malayathur and after a winding course of 14 miles, it reaches Alwaye, where it divides itself into two branches which again subdivide themselves into several small ones before reaching the sea.....The chief places on its banks are Peermade, Noryamangalam, Malayathur, Cheranallur, Vazhakulam, Alwaye, Ullinad and Veerapoly. The total length of the river is 142 miles of which for the last 35 miles only it passes through inhabited tracts. It is navigable for boats for 60 miles above its mouth. (Page 17--18 Vol. I. The Travancore State Manual by Mr. V. Nagam Aiyar B.A., F.R.S., Hist. S. Dewan Peishcar, Travancore.)

இனி வையைத்துறைவன் பொன்னித்துறைவன் எனப் பாண்டிய
 னையும் சோழனையும் நதியாற்பெயரிட்டாளுதல்மேலச் சேரனைப்
 பொருரைத்துறைவன் என ஆளுதலா விப்பொருரையும் மேலுள்ள
 காவிரி இவற்றையொப்புகோர் பேர்யாறையாமென்றும், உப
 நதியாயின் அதனாற் பேராசனைப் பெயரிட்டாளார் என்றும் கருதுவா
 ருண்டு. இதன்பொருட்டுச் சிவ கூறுவல். ஒரு நதியால் ஒ
 ராசனைப் பெயரிட்டாள்வது அந்நதியால் அவன்காடுபயன்படுதலையும்,
 அதனான் அவன் செல்வமெய்தலையும், அதன்கண் அவன் ராஜகிருக
 முடையதூதலையும் கருதினியாகும். இவை சண்டுக்கூறிய மூன்றி
 யாற்றுக்கும் ஒக்கும். இங்ஙனங்கொள்ளாது யாறுகளின் அகல
 நீளங்களுடும், அந்நாட்டுமேயிற் பிறந்த அந்நாட்டுக்கடலில் வீழ்
 தற்றன்மையினையும்பற்றி யாராயின் இம்மூன்றும் தம்முட் பெரிதும்
 வேற்றுமையடையும். பாண்டியர்க்கு வையை முழுதும் உரியதாகும்.
 சோழர்க்குக் காவிரியின் தலை இடை கடைகளிற் கடையாறே யுரிய
 தாகும். சேரர்க்குப் பொருரைமுழுதும் உரியதாகும். இங்ஙனம்
 ஆராய்ந்துகொண்டு காவிரியுடையசோழரைக் குறைகூறின் அது
 பொருந்தமா? என்று அறிஞரேயாராய்ந்துகொள்வாராக. நிலமெல்
 லாம்விளைவித்து உயிர்களைத் தையும் வாழ்வித்தற்குக்காரணமான
 தன் நீர்மிகுதியை உவர்க்கடலில் வானாடகுக்கும் ஒரு மஹாநதியி
 னும், தன்நீர்த்துளியையும்வீணுக்காது உலகுபயன்கொள்ள ஓர்
 யாற்றிலேகலக்கும் உபநதி சிறந்ததென்றுவாதித்துப் பொருரையே
 மற்றைவேந்தர்களுகினுஞ்சிறந்தது என்று கூறலுமாமே. இம்
 மூன்றுவேந்தர்க்கும் யாறு பேர்யாறுகவேண்டும் என்று கருது
 வார்க்கு மூவேந்தர்க்கும் மூன்றுமலையும் தம்முள் ஒத்துப் பெரிய
 வாதல்வேண்டப்படுமன்றோ? அதற்கென்செய்வது; பாண்டியர்
 பொதியத்திற்குச் சேரர்கொல்ல்தாழ்ந்தகாகும். அக்கொல்லிமலைச்
 சிறப்பி னூற்றிலொருங்கும்சிறப்புடையதாகச் சோழர் நேரி மலை
 கூறப்படவில்லை. இச்சிறுமலையாற் சோழனை நேரியன்னகக் கூற
 லாமர் என்று ஒருவரின்னான் அதற்குப் பிற ரென்கூறுவாரோ?
 அபனுக்குள்ளமலைகளிலெல்லாம் அதுவே உயர்ந்ததாதலின் அத
 னால் அவனைச்சிறப்பித்தாரெனின் ஈண்டும் சோனுக்குள்ள யாறு
 களிலெல்லாம் அதிகப்பயனை அவன்காட்டுக்குவிளைப்பதும், அவ

னிருக்கும்வஞ்சிக்கு நீராணுவதும், அவனுட்டே முழுவதும் உள்ளதும், காமதேனுவந்து நீரோடு தீர்த்தமாயுள்ளதுமாகிய காரணங்களால் அவனுட்டுள்ளயாறுகள் பலவற்றினும் உயர்ந்ததாகிய ஆன்பொருநையானே அவனைக்கூறினானென்க. சேரனுட்டுக்காவிரியும் உண்டேனும் அஃது அவனுட்டு இடையாறேயாதலான் அதனுலவனைப்பெயரிட்டாளுத லிலையென்க. இவனுட்டுக் காவிரியுண்மையைப் பின்னே விரித்துரைப்பின் ஆண்டுக்கண்டு கொள்க. இளங்கோவடிகள் காவிரிக்கும் வையைக்கும் ஒப்பாகவைத்துக் கட்டுரையிற்குறினில்கையேனும், நூலுள் அவ்வக் பாண்டங்களில் அவ்வநாட்டுயாறுகளை யெகறியாங்கு வஞ்சிக்காண்டத்து “வருபுனனீர்த் தண்பொருநைகுழ்தரும்வஞ்சியார்கோமான்” என உள்ளதுகொண்டு கூறுதல் கண்டுகொள்க. ஒருவன் தன்மலையிற்பிறந்து தன்கடலின் மண்மும்பாறு தன் நாட்டுக்கு அதிகப்பயன்றராததாயின் அதனைப் பாராட்டாது தானும் தன்னுடும் அதிகப்பயனெய்தற்குக் காரணமானதொன்றையே பாராட்டுவன் என்பது திண்ணம். பேர்யாறு 142-மைல் நீளம் ஓடும்பாறு. ஆமிராவதியாகிய ஆன்பொருந்தம் 140-மைல் நீளம் ஓடுவது. இவ்விரண்டற்கும் நீளம்பற்றியவேற்றுமை மிகவுஞ்சிறியதே என்பது அறியத்தகும். பேர்யாறு 107-மைல் நாட்டுக்குப்பெரும்பயன் விளைவியாமற் பெரிய மலை கட்கிடையில் ஓடுவது. இதுபற்றியே “பெருமலை லிங்கியபேர்யாறு” என்றார் இளங்கோவடிகளும். அது 35-மைல் தூரமே குடியுள்ள நாட்டிலேயேவது. இவ்வுண்மையினை முற்காட்டிய ஆங்கிலக்குறிப்பாலுணரலாம். ஆமிராவதி பொதியமலைத்தொடர்களாகிய ஆனைமலையினுந் திருவிதாங்கோட்டுமலைகளினும் உண்டாஞ்சிற்றாறுகளின் நிரளாய்க் கொங்குநாட்டுப்பகுதியாகிய கோயமுத்தூர்ச்சில்லாவில் நெடுந்தூரம் பாசனவளம்புரிந்து திருச்சிராப்பள்ளியிலுள்ள கொங்குநாட்டுப்பகுதியிலும் அவ்வளமேசெய்து பின்னும் பெரும்பயனுறுத்தக் காவிரியைப்பெருக்குவதாகும். இவ்வியல்புகளையுணர்ந்தே முன்னைத்தமிழ்ப்புலவர்கள் பேர்யாற்றற்சேரனைப்பெயரிடாமற்பொருநையாற்பெயரிட்டாரென்று தெரியலாம். பயன் அதிகமில்லாத பேர்யாற்றினும் பயன் அதிகமுடைய உபநதி சிறந்ததென்பது புலவர்துணிபு. காவிரியை முழுதும் உடையனாகானாயினும், காவிரியினும் அதிகநீளந் தன்னுட்டோடும்பாறுகள் பிறவற்றையுடையனாயினும்

அக்காவேரியானே சோழனைக்கூறுவதெல்லாம் அதனால் அவன் அதிகப்பயனையடைதலுக்காகவும், அவன் அதன்முறையில் ராஜகிருக முடைமைநோக்கியுமேயென்று கொள்ளத்தகும். இதனோடு யான் மேற்கூறியகாரணங்களையும் சேர்த்துக்கொள்க. கோசல நாட்டிழைவரை அந்நாட்டுப்பயனுறுத்தும் உபநதியாகிய சரயு என்னும் யாற்றாற் சிறப்பித்தலையும் என்னைக்கு நோக்கிக்கொள்க. பெரும்பயனுறுத்தும்பொருளையைப்பற்றிப் பேர்யாற்றுக்குள்ள குணங்களை மறந்தாரெனலாகாது. அதனைப் பெருமலையிலங்கிய பேர்யாறெனவும், அது வறனுறுகாடையினுந் தீநீரொழுகுவதென்றும், அதனையும் சுழலினின்றேவுண்டென்றும், அது இருகரையும் வழிந்துசெல்லும் பெருநீரையுடையதென்றும் வருணித்தே செல்வர். இதனால் பண்டைப்புலவர் அதனதன்குணங்களை யுள்ளவாறுகண்டு எதனால் ஓராசனைச்சிறப்பித்தால் எல்லாப்படியானும் பொருந்திற்றென்றுகொள்ளப்படுமோ அதனானேசிறப்பித்தா றென்றறிந்து கொள்க. இதனால் சேரனுக்குள்ளயாறுகள் பலவற்றினும் சிறந்தது ஆன்பொருளை என்பதனை ஆராய்ந்துணர்ந்தே புலவர் அவனைப் பொருளைத்துறைவன் எனப்பெயரிட்டாண்டாரென்றுணர்க.

இனிப் பதிற்றுப்பத்திற் பேர்யாறு என ஒன்று அயிரைமலையிற் பிறப்பதாக,

“துவைத்ததும்பைநனவுற்றுவினவு
மாற்றருந்தெய்வத்துக்கட்டமுன்னிய
புன்னமலிபேரியாறிழித்தாங்கு” (பதிற் - அஅ)

என்பதனால் கூறப்படுவது. எண்டு உரையாளர் “தெய்வத்துக்கட்ட முன்னியயாறென்றது அத்தெய்வங்கூடியுழைதலையுடைய அயிரை மலையைத்தலையாகக்கொண்டு ஒழுதப்பட்டயாறென்றவாறு ; தெய்வங்கூடியுழைதலையுடைய அயிரை தெய்வத்துக்கட்டமெனப்பட்டது” என்கின்றார். இதன்கண் உரைகாரர் பேர்யாறு என்று பெயருடையதோர் யாறுக்கொள்ளாது யாறென்றே உரைத்ததனையும் நினைத்துக்கொள்க. இவ்வயிரைமலை இவ்விடத்தது என்றும், இவ்வாறு இன்னதென்றும் எிளக்குவல். பதிற்றுப்பத்துரையாளர், மூன்றும்பத்துப்பதிகத்து “அயிரைபறை” என்றது, ‘தன்னுட்டு

அயிரை என்னும் மலையில் வாழும் கொற்றவைக்கடவுளைத் தன்குலத் தார்செய்துவரும் வழிபாடுகொடாமல் தானும்வழிபட்டு எ - று' என வுரைத்தார். “உருகெழுமரபினயிரைமண்ணி” என்னுஞ்சிலப்பதிகார நடுகற்காதையடிக்கண் அரும்பதவுரையாகிரியர் “அயிரை - ஓர்யாறு; அதிலேகுளித்து” எனவுரைத்தார். இவ்விருரையானும் அயிரை சேரர்குலம்வழிபடும் கொற்றவைக்கடவுளையுடையதோர்மலையென வும், அப்பெயருடையதோர்யாறெனவும் தெளியலாம். இவ்வயிரை யாறு அயிரைமலையிற்றிறத்தல்காரணமாகவே அப்பெயரெய்தியதென் றெளிதிலுணரத்தகும். இவ்வயிரைமலை யாண்டையதென்றாராயப் புகின், பதிற்றுப்பத்து ஒன்பதாம்பத்தில்,

“கடர்வீவாகைநன்னற்றேய்த்துக்

குருதிவிசுர்த்தகுவவுச்சோற்றுக்குன்றே

ருருகெழுமரபினயிரைபரைஇ

வேந்தரும்வேளிரும்பின்வந்துபணியக்

கொற்றமெய்தியபெரியோர்மருக” (பதிற்-அஅ)

என்றுகூறியிருப்பதைக் காணலாம். இதன்பொருள் - ஒளிரிகென்ற பூக்களையுடைய வாகையைக் காவன்மரமாகவுடைய நன்னன் என் னும் வேளிர்தலைவனைத்தேய்த்து அவன் உடற்குருதியைத்தெறித்த சோற்றுக்குளியற்குன்றம் கண்டார்க்குஅச்சந்தருமுறைமையினை யுடைய அயிரைமலைக்கொற்றவைக்கடவுளை வழிபட்டு இருபெரு வேந்தரும், வேளிராவுள்ளவரும் பணியுமாறு வெற்றியெய்திய செயற்கரியவற்றைச்செய்தோர்வழியிற்றோன்றியவனை என்பதாம். இக்கொற்றவை போரில்வெல்லப்பட்டார் நிறம்பொழிகுருதியானன் றிப் பலிகொள்ளாள் என்பது,

“தும்பைசான்றமெய்தயங்குயக்கத்து

நிறம்படுகுருதிபுறம்படினல்லது

மடையெதிர்கொள்ளாவஞ்சவருமரபிற்

கடவுளயிரை” (பதிற்-எக)

என்று எட்டாம்பத்திற்கூறியவாற்றானறிந்துகொள்க. இதனால் நன்னனைத்தேய்த்து அங்குனந்தேய்த்தலானுண்டாகிய அவனுடற்

குருதியைப்பெற்றித்த சோற்றுக்குன்றென யான் கூறியதே பொரு
ளாதலுணர்க. இதனால் நன்னனைத்தேய்த்தவிடத்துக்கு இவ்வயிரை
மலை அணித்தாகுமென்று உய்த்துணரப்படும். அங்ஙனம் அணிமை
யினிருந்தாலல்லது தேய்த்தகுருதியைத்தெறித்துச் சோற்றைப்
படைத்த வியலாதென்றுகொள்க. இதனால் இவ்வயிரைமலை நன்னன்
நாட்டை அடுத்துளது என்று கொள்ளலாம். நற்றிணையில்,

“பொன்படுகொண்காநன்னன்னன்னாட்
டேழிற்குன்றம்பெறினும்பொருள்வயின்
யாரோபிரிகிற்பவரே” (ககக)

எனவருதலான் இந்நன்னனாடு கொண்காநம் என்பதும், இவன்மலை
ஏழின்மலையென்பதும் நன்றுதெரிவன. ஏழின்மலையென்பது மேல்
கடலையடுத்துள்ள கண்ணனாருக்குப் பதினெட்டுமைல்தூரத்துள்
ளது. இதனா லிங்காட்டுப்பக்கத்தே அயிரைமலையுள்ளதென்று னுணி
யத்தகும்.

“சீருடைத்தேளத்தமுனைகெடவிலங்கிய
நேருயர்நெடுவரைஅயிரை” (பதிற் - ௨௧)

எனவருவதன்கண் சீருடையதேயத்தின்கண்ணை பகைவர் போர்கெடு
தற்குக்காரணமாக்குறுக்கிட்ட நேருயர்ந்த நெடியமலையாகிய
அயிரை எனக் கொள்ளக்கிடத்தலானும், இம்மலை புறத்திலுள்ளபகை
வர் போர்கெடுத்தற்குக்காரணமாகக் குறுக்கிட்டுச் சேரனுட்டுஎல்லை
யகத்திருப்பதாகத்துணியப்படும். நன்னனாட்டைக் கொண்காநம்
என்றலானும் அது சேரனுட்டெல்லையாகத் தட்டில்லை. இவ்வயிரை
மலையைக் கபிலவென்னும் புலவர்பெருமான்,

“மாதோருறையுமுலகமுங்கேட்ப
விழுமெனளிழிதரும்பறைக்குரலுறளி
முழுமுதன்மிசையகோடுதொறுந்துவன்று
மயிரைநெடுவரைபோலத்
தொலையாதாகீவாழுநாளே” (பதிற்-௪௦)

என ஏழாம்பத்திற் பாடுதலான் இதன்பெருமை யுணரப்படும். இதன்
கண் இம்மலையின் பலசிகரங்களிலும் பக்கத்துள்ள நாடுகளெல்லாம்

சேட்கும்படி பறையின்றாலையுடைய பல அருவிகள் விளங்கித்
தோன்றுமென்று வருணித்தலான் இது பெரியயாறுகள் தோன்று
தற்குக் காரணமாவதென்று புலப்படும். இவற்றான் அயிரைமலையி
னியல்பும், அஃதீண்டுள்ளதென்றும், அதற்கும் ஆல்வாய்ப்பேரியாற்
றுக்கும் யாதோரியையுமில்லையென்றும், அதன்கண் உண்டாம் யாறு
வேறென்றும், அஃது அயிரை எனப்படுமென்றும் கண்டுகொள்க.

இவ்வுண்மை இன்னும் ஒருவகையானும் ஆராய்தலினும் புல
னாகும். அகநானூற்றில்,

“நேராவன்றோள்வடுகர்பெருமகன்
பேரிசையெருமைநன்னாட்டுள்ளதை
யயிரியாற்றந்தனாயினும்” (உருங்.)

எனவருதலான் அயிரியாறு வடுகர்பெருமகனுன ஒருமை என்பா
னுடைய நன்னாட்டுள்ளது எனத்தெரியலாம். “நுண்புனெருமைகுட
நாடன்னவென்னாய்நலம்” (அகம்-ககரு) என்பதனால் இவ்வெருமை
யின்நாடு குடபாலுள்ளது புலனாம். மேற்கூறிய நன்னன்பாழியை
வடுகர்கைப்பற்றியபோது செருப்பாழியெறிந்த இளஞ்சேட்சென்னி
என்பான் நன்னனுக்குத்துணையாகச்சென்று பாழியைநூறி வடுகரை
சவட்டினுனென்று,

“விளங்குபுகழ்நிறுத்தவிளம்பெருஞ்சென்னி
குடிக்கடனாகிறகுறைவினைமுடிமார்
செம்புறழ்புரிசைப்பாழிநூறி
வம்பவடுகர்பைந்தலைசவட்டி” (அகம் - ௩௭௫)

எனவருதலான் அறியலாம். பாழி நன்னனுடையதென்பது “நன்
னனுதியனருங்கடிப்பாழி” (அகம்-உருஅ) என்பதனு னறியப்படும்.
இதனால் வடுகர்க்கும் நன்னனுக்குமுள்ள பகைமை புலனாகும். அத
னுனை நன்னனும் வடுகர்நாடும் அடுத்துள்ள தன்மையும் புலனாம்.
வடுகர்நாட்டு ஓடுகின்ற அயிரியாறு நன்னனாட்டுக்கும் பக்கத்ததாகும்,
நன்னனாட்டுக்குப்பக்கத்ததாகிய அயிரைமலையில் உண்டாகும்யாறு
அயிரியாறு எனவும், அதுவே அயிரை எனவும் வழங்கப்பட்டதாகு
மென்றுத் துணியலாம். இவற்றான் அயிரைமலையும் அதன்கணுண்
டாகும் அயிரை எனப்பெயரிய பேரியாறும் கொண்காணப்பக்கத்தும்

எருமைநாட்டுப்பக்கத்துமுளவாதலல்லது வேறுபக்கத்தவாகா
வென்று தெளிந்துகொள்க.

மற்று அயிரைமலையிற்பிறக்கும் பிறிதோர்யாற்றைப் பேர்
யாறென்று பதிற்றுப்பத்திற் கூறியதென்னையெனின் அஃதோர்
பெரிய யாறாக இருக்கல்பற்றி அங்ஙனம் கூறினாரென்க. சேரனாட்
டில் உள்ள எல்லாயாற்றினும் பொன்னாணி என்னும் யாறு இன்றும்
பெரிதாதல் கண்டுகொள்க. அயிரையும் அதுபோன்றதொன்றாகும்.
இவ்வயிரையாறு நெடுஞ்ஞாரத்ததாக இல்லையாயின் இதன்கட் சேர
நெருவன்சென்றுகுளித்தலை ஒரு சிறப்பாகவைத்துப் பெருங்கவி
யரசராகிய இளங்கோவடிகள் பாடாரெனவழிக. ‘அயிரைமண்ணி’
என்பதற்கு அயிரைமலையிலுள்ள கொற்றவையை அபிஷேகஞ்செய்து
என்றாலும் பொருந்தாமெனும், அங்ஙனம் அரும்பதவுரைகாரர் உரை
யாமையும், அவர் அயிரையாற்றிற்குளித்தது எனக்கொண்டது ஒன்றற்
கும் விரோதமின்மையும் ஆராய்ந்துகொள்க.

இனி, “நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும்

மலிபுனனிகழ்தருந்திரீர் விழவிற்

பொழில்வதிவேளிற்பேரெழில்வாழ்க்கை

மேவருகற்றமோடுண்டினிது நுகருந்

தீம்புனலாயமாடுங்

காஞ்சியம்பெருநதுறைமனைவினும்பலவே” (பதிற் - சஅ)

என்பதை எடுத்துக்காட்டி “நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும்”
என்றதையே பெருந்துணையாகப்பற்றிக் காஞ்சி பேர்யாற்றுக்குப்பெய
ரென்று துணிந்தாருளர். இதுபற்றி இவ்வடிகளை ஈங்கு ஆராய்
வேன். இவ்வடிகட்குப் பதிற்றுப்பத்தையாளர் உரைகூறியவிடத்து
நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மீண்டுமலிபுனல் என்புழி “மலிபுனலை
யுடைமையான் யாறு மலிபுனலெனப்பட்டது” எனவும், “நிகழ்தருந்
திரீரென்றது அவ்யாறுகளிலே புதிதாகவருங்ன்ற இனியபுதுநீர்
என்று” எனவும் விளக்கினார். இதனால் நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்
மண்டும் காஞ்சியென்றியைத்தல் கருத்தன்றென்றும், நின்மலைப்
பிறந்து நின்கடன்மண்டும் மலிபுனல் (யாறு) என்றுள்ளவாறியைப்ப
தே கருத்தென்றும், அங்ஙனமலைப்பிறந்து கடன்மண்டும்யாறுகள்

பலவென்றும், ஓர்யாற்றின்மட்டுமன்றிப் புதுப்புனல்விழவுகொண்டாடப்படுவது எல்லையாறுகளிலுமுண்டென்றும், அவ்விழாக்காலத்து நிகழ்நிகழ்ச்சியை இவ்வடிகள் கூறுவன என்றும் நன்குணரலாம். மலிப்புனல் என்பது யாறாயினபடியாற் பெருந்துறை அவ்யாறுகளுடையவாகும். அப்பெருந்துறைகளைக் காஞ்சியம்பெருந்துறையென்றது புனலாடுதற்குரியமகளிர் அணிந்து விளையாடுதற்குத் தனிரும் முறியும் தாதும் பூவும் தரவல்ல காஞ்சிமரங்களை ஆண்டுடைமையான் எனவறிக. இவ்வுண்மையினை,

“மணன்மலிபெருந்துறைத்ததைத்தகாஞ்சியொடு

முருகுத்தாழ்பெழினியெருப்புறழடைகரை” (பதிற் - ௨௬)

எனவருதலா னுணரப்படும். ஈண்டுரையாளர் “ததைத்தகாஞ்சியென்றது விளையாட்டுமகளிர்பலருந் தனிரும் முறியுந் தாதும் பூவுங் கோடலாற் சிதைவுபட்டுக்கிடக்கின்றகாஞ்சி எ - று” எனவுரைத்ததனையுநோக்கிக்கொள்க. ஈண்டைக்கேற்ப மணன்மலிதல்கூறியதனையும் பெருந்துறைகூறியதனையும் அப்பெருந்துறைகளிற் காஞ்சி ஆயம் அணிதற்கும் விளையாடுதற்கும் பயன்பட்டுநின்றலையும் நன்றாராய்ந்து கொள்க.

“காஞ்சிப்பனிமுறியாரங்கண்ணிக்

கணிமேவந்ததவ்வல்குவவ்வரியே” (௩௪௪)

எனப் புறப்பாட்டின்வருதலான் காஞ்சியின் குளிர்த்முறிகளை மகளிர்ணிதலுண்டென்பது உணரப்படும். “காஞ்சியம்பெருந்துறை மணலினும்பலவே” என்புதிக் காஞ்சி மரமாகாது யாறாயின் உரையாளர் மலிப்புனலையுடைமையான் யாறு மலிப்புனலெனப்பட்டது என்றரைகறுது மலிப்புனற்காஞ்சி இயைத்துப் பொருள்கூறுவர் என்பதும் உய்த்துணர்த்துகொள்க. புனலாடும்ஆயம் தாம் அணிந்து விளையாடுதற்கேற்ற மரங்களுள்ளதுறைகளையே விரும்பிச்செல்லுமென்பதும் உணர்த்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஆராயாது ஈண்டுக் காஞ்சி யாற்றின்பெயரென்றும், அவ்யாறு மேல்கடலில் வீழ்வதென்றும், அங்கனம் வீழ்வதென்றுகூறுதலான் அது வேறுயாறே யாகாது பேர்யாறேயாகுமென்றும் துணிவது எத்துணைவாதத்துக்கு

இடமாகும் என்பது யான்கூறியறியவேண்டுவதன்று. இதுவும் பொருளையென்பது பேர்யாற்றங்குப்பெயரென்று துணிந்ததனோடொக்கும்.

இனி நின்மலைப்பிறந்து நின்கடன்மண்டும் யாறுகளைன்று தமிழ்நாடுமுழுதையும் குடகமுதலிய பிறநாடுகளையும் செங்குட்டுவன் தன்னடிப்படுத்தாங்கின்ற சிறப்புப்பற்றித் தமிழ்நாட்டுள்ள பல்யாறுகளையுக்குறித்தாரெனினும் இழுக்காது. தமிழ்முழுதானும் அவ்வமயமேம்பாட்டை இவ்வாறுகுறித்தாரென்பது பொருத்திறேயாகும். சேரமான்பெருஞ்சோற்றுதியன்சேரலாதனை முடிநாகராயர் அவ்வமயத்து அச்சேரற்குள்ள மேம்பாடறியவே,

“நின்கடற்பிறந்தனாயிற்றுபெயர்த்துநின்
வெண்டலைப்புணரிக்குடகடற்குளிக்கும்
யாணர்வைப்பினன்னுட்டுப்பொருந்” (புறம்-உ)

எனக்கூறியது காண்க.

எவ்வாறு நோக்கினும் பிறர் நினைக்கின்றவண்ணம் பொருளை என்பது பேர்யாறு ஆகுமென்று கணினினுகிளையற்க. இதனானே பொருளையின்கரையிலுள்ள சேரர்கருவூர்வஞ்சிபேர்யாற்றங்கரைக்கு எவ்வாறுமுயன்றாலும் எய்தாதென்பதும் திடமாகவுணர்ந்து கொள்க. பிறர் னூலின்றியும், உரைநின்றியும், வழக்கின்றியும் பொருளையைப் பேர்யாற்றென்று சொல்லத்துணிந்ததெல்லாம் காவிரியுடன் கலக்கும் பொருளைக்கரையிலுள்ளதென்று பன்னாலும் உரையும் புலப்படுத்திய கருவூர்வஞ்சியைப் பேர்யாற்றங்கரையிலுள்ளதாகக் கூறிவிடுத்தேயாமென்பது அறிவாளரெல்லாம் அறிவர். அங்ஙனம் அவர்கூறிவிட்டாலும் வஞ்சி யங்கேயுளதாகுமோ என்று நண்டுச் சிறிதாராய்வேன்.

பிறர்கூறும் சேரர்கலைகர் கொடுங்கோளுர்வஞ்சியன்றோ? அது பழைய சேரர்கருவூர்வஞ்சியாயின் கருவூர்வஞ்சி யாற்றங்கரையிலுளதாகப் பன்னால்களும் கூறியபடி கொடுங்கோளுர்வஞ்சியும் யாற்றங்கரையிலிருத்தல்வேண்டுமே. அங்ஙனம் கொடுங்கோளுர் யாற்றங்கரையிலுள்ளதென்றும், அதனைக் கரையின்கண் உடைய

யாறு பேர்யாறென்றும் கூறிய நூலொன்றையுங் கண்டிலேமே. தேவாரத்துக் கொடுங்கோளுர்வஞ்சைக்களம் கடற்கரையிலிருப்பதாகக் கூறியதன்றி யாற்றங்கரையிலிருப்பதாகக் கூறியதில்லையே.

இனிப் பேர்யாறு கடலொடுகலக்குமிடத்துள்ளதாகப் பழைய சங்கநூல் கூறியவூர் முசிரி என்பது,

“களளியம்பேர்யாற்றுவெண்ணுரைகலங்க
யவனர் தந்தவினை மாணன் கலம்
பொன்னெடுவந்துகறியொடுமே யரும்
வளங்கெழு முசிரி”

என்னும் அகப்பாட்டான் அறியலாவது. கொடுங்கோளுர் அஞ்சைக்களம் ஈண்டுச் சொல்லப்பட்ட அடையாளமுடையதாயின் அது முசிரியேயாமன்றிச் சேரர் கருவூர்வஞ்சியாதல் யாங்ஙனம். முசிரியும் வஞ்சியும் ஒருராகச் சொல்லவொண்ணாதே. பிறர் சேக்கிழார் கூறிய கொடுங்கோளுர்வஞ்சியைப் பழைய சேரரது தலைநகராகவேண்டுதலான் அக்கொடுங்கோளுர்வஞ்சி கடற்கரையிடத்தென்று தேவாரத்தானும், கண்கூடானும் கண்டதுகொண்டு எத்துவனும் யாரும் கடற்கரையிடத்தென்று கூறாததும், சோழநாட்டுப்பக்கத்தே உள்ளதென்று தெளிந்ததும், கொங்குநாட்டு ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ள துமாகிய பழையசேரர்தலைநகராக் கடற்கரையிடத்தென்று கற்பிக்கத்தலைப்பட்டனர், கடற்கரையைக்கற்பித்தவிடத்தும் அதுவும் போதாது ஆன்பொருரைக்கரையேண்டுதலான் ஆன்பொருரையை மேல்கடலில்விழிவிதற்கு இயலாமையால் ஆன்பொருரையே பேர்யாறு என்று சொல்லிவிடலாமென்று துணிந்தனர். அப்பிறர்கூறுகிற படி பேர்யாறுகிய ஆன்பொருரைக்கரையும் கடற்கரையும் ஒன்றென நினைத்துக்கொண்டவிடத்தும் ஆண்டுள்ளது சேரர்தலைநகராகிய கருவூர் வஞ்சியாகாது; சேரர்கடற்றுறைப்பட்டினமாகிய முசிரியே யாய்முடிகின்றது. இதற்கென்செய்வது: இல்லதுவனியுமிடத்து உண்டாந்தமொற்றம் இத்துணையோ? இன்னும் எத்துணையோ பலவாதல் காட்டுவேன்.

இங்ஙனம் ஆன்பொருரைக்கரையையும், கடற்கரையையுஞ் சேரநினைப்பதன்கணுண்டாம் விபரீதங்களை இனி விளக்கிக்காட்டுவேன். சேரர்தலைநகராகிய கருவூர்வஞ்சியுள்ள இடத்தை,

“வஞ்சிப்புறமதிலைக்குங்

கல்லென்பொருநைமணலினுமாங்கட்

பல்லூர்சுற்றியகழனி

யெல்லாம்வினையுநெல்லினுர்பலவே”

(புறம்-௩௮௭)

என்னும் அடிகள் நன்குவிளக்குவனவேயாகும். இவ்வடிகளில்
சேரர்தலைநகரின் புறமதிலைப் பொருநையென்னும்பாறு அலைக்கும்
என்றும், அப்பொருநை அங்குனமலைத்தல்காரணமாகக் கல்லென
ஒளிக்குமென்றும், ஒருபெரியகோட்டையின்மேலாகுதலான் அதிக
மாக மணலைக்கரையிற்றுவிக்குமென்றும், இவையெல்லாநிகழுவ
விடத்துப் பலஊர்கள் சுற்றியுள்ளனவென்றும், அவ்ஊர்களெல்லாம்
மிதுதியாக நெல்லினைகழுவியுடையன என்றும் சில அடையாளங்கள்
கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வடையாளங்களை நன்குடற்கரைநூர் உடைய
தாருமா அல்லது அகநாடிக் கடையதாருமா என்று சிந்தாராய்வே
னாக. சேரர்தலைநகர் கடற்கரைவிடத்திதென்பார்க்கு அகநாடொரு
வைக்கரையினுள்ளதென்றதெளிந்தவாற்றான் அவ்ஊர் அன்பொருநை
கடலொடுகலங்குமிடத்திருப்பதாகக்காணே துணியவேண்டும்
அங்குனமாயின், அண்டுப் பெருமணலுலகமென்றுகூறப்பட்ட கடற்
கரைமணலே அனலின்மைக்குவிஷயமாகவும், அதனைக்கூறுது அத
னினும் எத்தனையோசிறிதாகக்கருதப்படும் பொருநைருவித்த
மணலை அளவின்மைக்குவிஷயமாக்குவது உசிதமாகுமா? இது
காறுங்கண்டதொண்ணூல்களில் எங்கேனும் ஆறு கடலொடுகலங்கு
மிடத்து அவ்வாறுதொகுப்பது பெருமணலென்றுகூறியதுண்டா,
யாறுகடலொடுகலங்குமிடத்துக் கடற்கரைமணலையுங் கடலுட்
கொண்டுசெல்லுதலான் கடற்கரையையுமெலியச்செய்தலன்றி அக்
கடற்கரையின்கண் மணலை யாறு குவிக்குமா? காவிரி கடலொடு
கலப்பதைப்பற்றிச்சொல்லுமிடத்துக் “கடற்கரைமெலிக்குங்காவிரிப்
பேய்யாறு” என்றன்றோ புலவர் கூறுகின்றனர். கடலுள்ளவிடத்
துக் கடற்கரைமணலையே கூறுவொன்பது,

... தாழ்நீர்
வெண்டலைப்புணரியலைக்குஞ்செந்தி
னெடுவேணிலையகாமர்வியன்றுறைத்

மாணிக்கொபாத்தியாய
பட்டர், உ. வெ. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்,
சென்னை - 600094

கடுவனிதொருப்பயிண்டிய வடுவாடுமெக்கர்மணலினும்பலவே”

என வருதலானறிக. கடலுள்ளவிடத்து ஆறலைத்தல்குறுது புணரி யலைக்குஞ்செந்நிலம் என்றதனையும். நோக்குக. இஃதன்றியுங் கல்லென் பொருநை என்று கூறுதலால் யாறு கல்லென ஒலித்தலைப் புலப் படுத்துகின்றார்; ஆண்டு ஆர்கலியன்றோ பெரிதாகும். அதனெலியைக் கூறுது யாற்றொலியையே மிகுத்துக்கூறுதல் பொருந்துமா, இனி அலைக்குக் கடலங்கரைமேன்மகோதை” என்றன்றோ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கொடுங்கோளுரஞ்சைக்களத்தைப் பாடுகின்றார். அவர் பாடியவாறு கடலைப்பதைக்கூறாமல் அவ்வூரையே யாறலைப்பதாகக் கூறியதென்றோ. இது நிற்க. “ஆங்காட், பல்லூர்சுற்றியகழனி செயல் லாம்விளையுடுவல்லினும்பலவே” என்று கூறிய அடையாளம் ஒரு கடற்கரையூர்க்குப் பொருந்துமா? கடற்கரையூரைப் பல்லூர் சுற்றுத லெப்படி? இதனெவ்வழிகளிற்கூறிய அடையாளங்களிலொன் றேனும் கடற்கரையூர்க்குப்பொருந்தாதென்றும், எல்லாம் அகநாட் டீர்க்கே பொருந்துவன என்றுமுண்ணுமாற்றான் ஈண்டுக்கூறியவஞ்சி கடற்கரையிலுள்ள மகோதையாகிய கொடுங்கோளுராகாமையும், கொங்குநாட்டு ஆன்பொருநைக்கரையிலுள்ளகருவூரேயாதலும் தெ ளிந்துகொள்க. இவ்வுண்மையானன்றே சங்கராசோழனுலாவுடையார்,

... .. கோமகன்
வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதுரை,
யிஞ்சிக்குங்கொற்கைக்குமேறுதொறும்”

என மகோதையாகிய கொடுங்கோளுரினவேறுக வஞ்சியைக்கூறினா ரெனவுணர்க. இதைப்பற்றி மேலும் விளக்குவல்.

இனிப் பழைய சேரர்தலைகராகிய வஞ்சி மேல்கடற்பக்கத்ததா மென்றற்கு ஆதரவாக ஒருசெய்தி கூறுவார்பிறர். அஃதாவது பராசர னென்னும்அந்தணன் சோணாட்டுத்தலைச்செங்காட்டினின்று சேரன் கொடைத்திறங்கேட்டுப் பரிசில்பெறப்போம்போது

“காடுநாடுமுரும்போகி

நீடுநிலைமலயம்பிற்படச்சென்றாங்கு” (சிலப்-கட்டுரை.)

என்பதனால் பொதியமலையைக்கடந்துசென்றானெனவும், பரிசில் பெற்று மீளும்போது “செங்கோற்றென்னன்மங்காநூரிற் போதி மன்றத்து”த்தங்கியிருந்தானெனவும் சிலப்பதிகாரம் கூறுதலாற்

சேரன் ஷர் மேல்கடற்பக்கத்திருந்தாலல்லது சோனாட்டுப் பார்ப்பான் போம்போது பொதியத்தைக் கடந்துபோதலும், மீளும்போது பாண்டிநாட்டுரோகிய திருத்தங்காவிற்கற்குதலும் நிகழாவென்பதே யாம். சிலப்பதிகாரத்து இப்பராசரன் செய்தி கூறியவிடத்து,

“வலவைப்பார்ப்பான்பராசரனென்போன்
குலவு ஷேற்சேரன்கொண்டத்திடுக்கெட்டு
வண்டமிழ்மறைமோற்குவா ஹுறைகொடுத்த
திண்டி றனெடுவேற்சேரலுக்காண் கொன

... ..
நீடுநிலைமலயம்பிற்படச்சென்று.....

பார்ப்பனவாகைகுடியேற்புற”

நன்கலங்கொண்டுதன்பதிப்பெயர்வோன் (சிலப்-கட்டுரை)

வருதல்காணலாம். ஈண்டுக்கூறப்பட்ட சேரன் எக்காலத்தவனென்றும், யாவன் என்றும் வினாவியறியவேண்டிய தின்றியமையாதது. இப்பார்ப்பான் சேரன்பாற்பரிசில்பெற்றுமீளும்போது பாண்டிநாட்டுத் திருத்தங்காலென்னுமூறிற் போதிமன்றத்துத் தங்கியிருந்துழி அவன் ஆண்டுவந்துவினையாடும்பார்ப்பனச்சிறுரைநோக்கி என்னுடன் வேதமோதவல்லீராயின் ஒதி என்பரிசிற்சிறுபொதியைக் கொள்ளுக என்றவளவில் அவ்வூர் வார்த்திகன்புதல்வன் தனக் கொப்ப ஓதலான் அவனைவியந்து தன்பொதியின்கணுள்ள முத்தப்பூணூலத்தகுபுனைகலன் கடகந்தோட்டொடு பிறவும் அச்சிறுவற்குக் கையுறையீத்துப்போக நிகழ்ந்ததுதெரியாது கோத்தொழின்முறையவர் பாண்டியற்குரிய படுபொருள்கவர்ந்த பார்ப்பானிவனென்று அப்புதல்வன்றந்தையாகிய வார்த்திகனைச் சிறையிலிட அவ்வார்த்திகன்மனைவி அலந்தமுதேங்கிப் புரண்டுபுலந்துபொங்கினளாக: அதுகண்டு ஐயைகோயிற்கதவுதிருவாதாக: இதிகேட்டுப் பாண்டியன் மயங்கிக் கொற்றவைக்குற்றதுஅறிந்துரைமின்னென வார்த்திகனைச்சிறைசெய்தசெய்திகுறக்கேட்டு இறைமுறைபிழைத்துணர்ந்து வார்த்திகனைப்பொறுத்தருளுமாறு இரந்து அத்திருத்தங்காலையும் வயலுரையும் அவற்கீத்து அவனை நிலந்தோயவணங்கியவளவில் அச்சிந்தாதேவிகோயிற்கதவந்திறந்தது; திறந்தவுடன் உறு

பொருளே ஸ்ரீமதிபொருளே னும் இனி புற்றவர்க்குறுதி பெற்றவர்க்
காருமென்று யானேமேன் முாசறைளித்தான். அங்ஙனம்,

“யானையெருத்தத்தணிமுரசிரீஇக்
கோமுறையறைந்தகொற்றவேந்தன்
றுன்முறைபிழைத்ததகுதியுங்கேணி” (சிலப்-கட்டுரை)

என்று கண்ணகியைநோக்கி மதுரைமாதெய்வங்கூறுதலான் இப்பரா
சரனீந்த பொருள்காரணமாகச் சிறைப்பட்ட வாந்திகளைச் சிறை
விடுசெய்து உவப்பித்துக் கலையமாச்செல்லிகதவந்திறப்பித்தவன்
கோவலனைக்கொல்லித்து அரசுகட்டிவிற்றுஞ்சிய நெடுஞ்செழியனே
யென்பது நன்றுதெளியப்படும். இப்பாண்டியன்சாலத்துச்சேரன்,
செங்குட்டுவனென்பது சிலப்பதிகாரம்வஞ்சிக்காண்டத்தானறியப்
படும் பராசரனுக்குப்பரிசினல்கியசேரன் இச்செங்குட்டுவனே
யாயின, இளங்கோவடிகள் இவனை விளங்கவுரையாட்டார். மற்றிவன்
காலத்தே சேரன் வேறுளனோ என ஆராய்வோம். செங்குட்டுவன்,
நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் சோழன் மணக்கின்னி என்பாளுக்கும் பிறந்
தமகனென்பது பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம்பத்தாலறியப்படும். நெடுஞ்
சேரலாதனுக்கும் வேளாவிக்கோமான்பதுமன்றேவிக்கும் பிறந்த
மகன் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனென்பது பதிற்றுப்பத்து ஆறாம்
பத்தாலறியப்படும். இதனால் சேரன் செங்குட்டுவனும், ஆடுகோட்
பாட்டுச்சேரலாதனும் ஒருதந்தையின் புதல்வராவர். இவருட் செங்
குட்டுவன் வஞ்சியிலாகசெய்தவன் என்பது சிலப்பதிகாரத்தானன்கு
தெளிவது. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் மேல்கடற்கரையை யடுத்த
துள்ள நறவு என்னும் ஊரின்கண் இருந்தவன் என்பது பதிற்றுப்
பத்து ஆறம்பத்தால் நன்கறியப்படுவது: இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்
சேரலாதனே இளங்கோவடிகளாற்கூறப்பட்ட வேற்சேரனென்ப
தற்கும் ஆதரவாகச் சில கூறுவல்.

சிலப்பதிகாரத்து இச் சேரனைப்பற்றியவிடத்துக் ‘குலவுவேற்
சேரன்’ எனவும், ‘நெடுவேற்சேரன்’ எனவும், ‘வண்டமிழ்மறையோற்கு
வானுறைகொடுத்தவன்’ எனவும், இவன் கொடைத்திறங்
கேட்டுப் பராசரன் சென்றனெனவுங் கூறியுள்ளார். இதன்கட்
கூறப்பட்ட வண்டமிழ்மறையோற்கு வானுறைகொடுத்தவன் இமய

வரம்பன்றம்பியென்பது முன்றும்பத்தா னன்கறியப்பட்டது. செங்
குட்டுவற்குமுன்னே இறந்த சேரர்வரிசையில்,

“நான்மறையாளன்செய்யுட்கொண்டு
மேனிலையுலகம்விடுத்தோனாயினும்”

... ..

“மீக்கற்றாளர்யாவருமின்மையின்
யாக்கைகில்லாதென்பதையுணர்ந்தோய்”

என்பதனால், இமயவரம்பன்றம்பியையுங்கூறியவாற்றான் அம்முன்
னோன்செய்தியாவிவனைச் சிறப்பித்ததன்றி இவன் அவனாகானென்
பது நன்குணரப்படுவதாகும். இஃகொன்றொழியவுள்ள அடையாளங்
கள் வேலும்,கொடைத்திறமுமேயாகும். ஆறும்பத்து முதற்பாட்டில்
இவ்வாடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனை,

“வென்வேலண்ணன்மெல்லியன்மோன்மென
வுள்ளுவர்கொல்லோநின் னுணர்ந்திசினோரே”

என்பதனால் இவ் வாடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனை வேலண்ணன்எனக்
கூறுதல்கொண்டு இவனைக் ‘குலவுவேற்சேரன்’ எனவும் ‘நெடுவேற்
சேரலன்’எனவும் இளங்கோவடிகள் கூறினாரென்றுணரலாம். இவன்
கொடைத்திறத்தைப்பற்றியாராயுமிடத்து இவனைப்பற்றியுப்பத்துள்,

“வாராயினுமிரவலர்வேண்டித்
தேரிற்றந்தவர்க்கார்பதனல்பு
நசைசால்வாய்பொழியிசைசாரோன்றல்”

எனச்சிறப்பித்தல் காணப்படும். இதனுரைகாரர் “சுண்டு இரவலரை
வேண்டியென்றது தன்னாட்டு இரவலரின்மையின் அவரைப்பெற
விரும்பி எ - று. தேரிற்றந்து என்றது அவ் விரவலருக்கு அவருள்
வழித் தேரைப்போகவிட்டு அதிலே அவர்களைவரப்பண்ணி எ - று.
தேரான் என உருபுவிளக்க; தேர் எனத் தேர்ச்சியாக்கி அவ் விர
வலரை அவருள்ளவிடத்திலே தேடி அழைத்து என்றுமாம்” என
யுளக்கினார். இவற்றால் இவன் தன்னாட்டு இரவலரில்லையாக வழங்
கினான் என்றும், அவ் விரவலரைவேண்டிப் பிறர்காட்டுத்தேடித்

தேரைப்போகவிட்டு அவரை அதிலேவரப்பண்ணி அவர்க்குநிரம்பிய துப்புரவனைத்தும்வழங்கினுனென்றும், இங்ஙனம் கொடுக்கும்ஆசையேநிரம்பிய சத்தியகீர்த்திமானிவனென்றும் நன்கறியலாகும். வேறியாரிடனுங்காண்டற்கரிய இவ் வரியபெரிய வள்ளன்மையினையே இளங்கோவடிகள் கொடைத்தீறும் என்ற அழகியதொடரான் விளக்கினுரென்று துணியலாம். இவன் பார்ப்பார்க்குக் கோதானமும் பூதானமுஞ்செய்து குழலிகொள்வாரிற் குடிபுறந்தந்தவன் என்பது ஆறும்பத்துப்பதிகத்தாலறியலாம். இத்தகையபெருவண்மைகருதியே வண்டமிழ்மறையோர்க்குவாணுறைகொடுத்தோனாக இவனை அடிகள் ஈறப்பித்தாரென்றுணரலாம். இன்னு மிவனை, “இரவலர் புன்கணஞ்சும் புரவெதூர்கொள்வன்” எனவும், “இரவன் மாக்கள் சிறு குடிபெருக, வுலகந்தாங்கிய றேம்படுகற்பின், வில்லோர்மெய்ம்மறை” எனவும் பாடுதலல்லாமல், “வள்ளியையென்றவிற் காண்குவந்திசினே” எனச்சிறப்பித்தலையும் ஆண்டுக்காண்க. “வள்ளியையென்றவிற் காண்குவந்திசினே” என்னும் அடி குலவுவேற்சேரன் கொடைத்திறங்கேட்டுப் பராசரன்பரிசிற்குச்சென்றுள்ளென்றதற்கு மிகவும்பொருந்த நிறநல் உய்த்துணர்ந்துகொள்க. இவனை வேவண்ணல் ஆதலானும் இவனை யாரினுமிக்ககொடையாளாதலானும் பராசரன் இவன்பாற் சென்றானென்றே ஒருதலையாகத்துணியப்படுமென்க. இவன் கடற்கரைப்பக்கத்தூர்க்கணிநுந்தனன் என்பது—

“தொடைமடிகளைந்தசிலையுடைமறவர்
பொங்குபிசிப்புணரிமங்குலொடுமயங்கி
வருங்கடலுதையிற்பனிக்கும்
துவ்வாநறவின்சாயினத்தானே” (பதிற்று-௬௦)

எனப்பதிறுப்பத்துள் இவனிநுக்குமிடங்கடலுதலா னுணரப்பெடும். இதனுரைகாரர் “மறவர்கடலுதையிற்பனிக்குநறவெனக்கூட்டி ஆண்டுமொழுமறவர் கடலுதையான்மட்டும் நடுங்கும் நறவு என்க. நறவு - ஓசூர். துவ்வாநறவுவெளிப்படை” என விளக்கியதானும் இதனுண்மை உணரலாம். கடலுதையிற்பனிக்கு நறவு என்றதனால் இந் நறவுர் கடற்கரைக்கு நெடுந்தூரமாயதென்று கருதற்கியலாமை காண்க. இவனைப்பற்றிய முதற்பாட்டில்,

“வினங்கிரும்புணரியுருமெனமுழங்கும்

கடல்சேர்கானற்குடபுலமுன்னிக்

கவற்றுழந்ததடந்தாணரை

ருவியீணர்ஞாழன்மாச்சினைச்சேக்கும்” (பதிற்று-106)

எனக்கூறுதற்கண் “குடபுலமென்றது தன்கரிக்கு மேல்பாலாம்” என்று உரைகாரர் கூறுதலானும், தூலுட் “கடல்சேர்கானற்குடபுலம்” என்றிருத்தலானும் இவ்வரசனகரிக்குமேற்கே கடல்சேர்ந்தகானற்புலமிருப்பதென்று புலப்படுத்தலான் இந் நறவூர் கடலாற்பனிக்காது கடலுதையாற்பனிக்கக்கூடிய அளவாக மேல்கடற்பக்கத்துள்ள தென்று தெளிந்துகொள்ளலாம். மேற்சொற்றபராசரன் இவ்வேற்றேசரன்கொடைத்திறங்கேட்டு இவனிருக்கும் கடல்சேர்கானற்குடபுல நறவூர்க்குச் சென்றானுகலாற் பாண்டிநாடுகடந்து மலையம்மிற்படப் போனானென்றும் மீளும்போது பாண்டிநாட்டுத்திருத்தங்காவிற்தங்கினானென்றும் உணர்ந்துகொள்க. இதனாழிப்பராசரன் செங்குட்டுவன்வஞ்சினோக்கவந்தவனில்லையென்பதும் தெற்றெனத் தெளிக.

சேரன்பாற்சென்றுபோந்த சோணாட்டுப்பராசரன் பாண்டிநாட்டையும் மலையத்தையும் இடைவைத்துக் கடத்தல்காரணம் இஃதென்று ஆராயாமலே கொங்குநாட்டுள்ள பழையசேரர்தலைநகரை மேற்குத்தொடர்ச்சிமலைப்பக்கத்துள்ள கடல்நாடுகளிலுய்க்க முயன்றனர் பிறர். சேக்கிழார், கொடுங்கோளுரை இராமனிருக்குங்காடும் அயோத்திஎன்பதுபோலப் பிற்காலத்துச் சேரர்குலத்தவரிருத்தலைப்பற்றி வஞ்சியென்றுவழங்கியதைத்துணையாக்கொண்டு அதனைப் பழைய சேரர்தலைநகரென்று கூறிவிடலாமென்று துணிந்து சேக்கிழார் வஞ்சியென்ற ஊர் ஆர்க்குங்கடலங்கரைமேலிருத்தலைநோக்கிப் பழையசேரர்வஞ்சியுங் கடலுடையதானாலல்லது கொடுங்கோளுரென்றுசொல்லுதல் பொருந்தாதென்றுகண்டு பழைய சேரர்வஞ்சிக்குங் கடலையுண்பண்ணத்தலைப்பட்டனர் பிறர். இஃதொரு ஸகரப்ரபந்தமேயாகும்; மேல்கடலாதலின் யாராலும் ஸாதிக்கப்படாமற் போவதென்பதறிக.

தமிழ்நூல்களில் ஒரூர் கடலடுத்ததாயின் அவ்வூரைச்சொல்லுமிடத்து அது கடலுடைமைவிளங்கவே பாடப்படுமென்பது முசிரி,

தொண்டி, மாந்தை, கொற்றை, மருங்கூர்ப்பட்டினம், புகார் முதலிய பழைய ஊர்களைப்பற்றி ஆங்காங்குவரும் பாடல்களாற்றெனியப்படும். நேரேகடல்குறுதொழியினும் கடனிலத்துள்ளதென்றுபுலப்படக் “காணலந்தொண்டி” “தொண்டியங்கானல்” என்றும்போலவேனும் விளங்கப்பாடாமையால்விசைப்புவவர்வழக்கன்று. இதனுண்மையைத் தமிழ்கற்றாரெல்லாம் நன்கறிப. வஞ்சியைப்பற்றிய பழையபாடல்கள் தமிழில் நூற்றுக்கணக்காகவுள்ளன ; அவற்றுள்ளொன்றேனுங் கடலுடைமைபற்றி வஞ்சியைச்சிறப்பித்ததாக யான் கண்டிலேன். “வஞ்சியங்கானல்” என யாண்டும்பயிலாமை ஈண்டைக்குறினைக்கத்தகும். இங்ஙனம் வழங்காமைமாதிரிமன்று “வஞ்சியம்பூம்புறநின்” என இறைபயன்களையிலுரைமேற்கோளில் வேறுகவும்வழங்கியுள்ளது. மணிமேகலையில் இவ் வஞ்சியைப்பற்றிய அடிகள் பலபல வுள்ளன. அவற்றுள்ளொன்றானும் இது கடலுடைமைகாணப்படுதலில்லை. இவ்வாறுகாணப்படாமையுமன்று ; கடலுடைமைக்குவிரோதமான செய்தியொன்றும் அது புலப்படுத்துகின்றது. அஃதாவது இன்னதென்றுகாட்டுவல் - கடற்கரையிற் சோழர்பெருநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம் இந்திரவிழவைமறந்ததனாலுண்டாகிய தேவசாபத்தாற் கடல்கொள்ளப்பட்டதெனவும், அக் கடல்கோளால் நெடுமுடிக்கள்ளியாகியசோழன் அவ்வூரைவிட்டுத் தனியேபோயினன் எனவும், ஆங் கிருந்த அறவணவடிகளும் மணிமேகலையினுடையதாயரும் அக் கடல்கோளால்வருந்தாதுபோய் வஞ்சிமாநகரத்துப்புக்கனரெனவும் மணிமேகலையால் கூறுகின்றது. இதனை,

“நிர்திரைவந்துவியனகர்விழுங்க
வொருதனிபோயின லுலகமன்னவ
னருந்தவன்றன்னுடனாயிழைதாயரும்
வருந்தாதேகிவஞ்சியுட்புக்கனர்”

எனவும்,

“மனங்கவல்கெடுத்துமாநகர்கடல்கொள
வறவணவடிகளுந்தாயருமாங்குவிட்
டிதவாதிப்பதிப்புருந்ததுகேட்டது”

எனவும் வருவனவற்றாலுணர்ந்துகொள்க. ஓரூர் கடல்கொள்ளும் போதிலோ அன்றி அக் கடல்கோளைத்தெரிந்தபோதிலோ அவ்வூரை

விட்டுவிடவார் கடல்கோளுக்கெட்டாதென்று தாம் தெரிந்துகொண்ட
 அகநாட்டு ஊர்கட்கே சென்றொடுங்குவரென்பது யான்கூறியறிவிக்க
 வேண்டுவதன்று. புகார்ச்சோழன் உறையூர்புகுந்தானென்பது
 திண்ணமாகநினைக்கப்படும். அறவணவடிகள் தாயருடன் உறை
 யூருட்புகாமல் ஒருநான்குவதம் அப்பாற்போய்க் குடபுலவஞ்சி
 யுட்புக்கனராவர். சோழன் இந்திரவிழாவெடாத தவற்றாலன்றே
 அவனுள்ளபுகாரைக் கடல்கொள்வது. இக்கேட்டுக்குக்காரணமான
 சோழனுடையநாடே தம்போன்றமாதவர்க்குத் தங்குதற்குரியதாகா
 தென்றுகொண்டு சேரநாட்டுவஞ்சியுள் அறவணவடிகள் தாயருடன்
 புக்கிருந்தனரென்றுய்த்துணரப்படும். “வருந்தாதேகி வஞ்சியுட்புக்க
 னர்” எனவும் “இறவாதிப்பதிப்புருத்தது” எனவும்கூறுதலையுநோக்கிக்
 கொள்க. இனிப் பிறந்தினைக்கின்றபாடி இவ்வஞ்சி மேல்கடற்கரைக்
 கண்ணதாயின் பராசரன்செல்வாழியே இவ் வறவணவடிகட்கும் வழி
 யாதலான் இடையிற் பாண்டிநாட்டுமதுரையிறுந்தகாது மற்றுமோர்
 கடற்கரையூர்க்கே அறவணவடிகள்சென்றாரென்றன்றோமுடியும்.
 அங்ஙனமாயின் மதுரையிறுந்தகாமைக்கும் கடல்கோளுக்கஞ்சிப்
 பின்னுமோர்கடலையையடைதற்கும் காரணங்கூறல்வேண்டும். மேல்
 கடற்கரையின்கண் வஞ்சியைநிறுவநினைப்பார்; இவற்றுக்கெல்லாம்
 பொருந் புரைக்கலாகுமோ என்று ஆராய்ந்துகொள்க. இஃதன்றி
 யும் அம் மணிமேகலையுள் காஞ்சிக்கும் வஞ்சிக்கும் போக்குவரத்துக்
 கூறப்படுதல் கற்றார்பலரும் அறிவர்.

“பொன்னெயிற்காஞ்சிநாடுகவினநிந்து

மன்னுயிர்மடியமழைவளங்கரத்தலி

னநகர்மாதவர்க்கையமிடுவோ

ரின்மையினிநகரெய்தினர்காணாய்”

எனவும்,

“ஆங்கவன்றனுமறத்திற்கேதுப்

பூங்கொடிகச்சிமாநகராதலின்

மற்றம்மாநகர்மாதவன்பெயர்நாட்.

பொற்றொடிதாயருமப்பதிப்படர்ந்தனர்”

எனவும் வருவனவற்றாற் காஞ்சிநாடுபஞ்சம்பட்டபோது ஆங்கிருந்த
 மாதவர் வஞ்சிவந்தெய்தினரென்றும் பின் இவ் வஞ்சியிலிருந்த அற
 வணவடிகள் தாயருடன் காஞ்சிக்குப்போயினுள்ளும் அந்நயப்

படும். காஞ்சிநாட்டையுடைய தொண்டைநாட்டையடுத்துள்ளது கொங்குநாட்டையாதலால் காஞ்சி பஞ்சம்ப்பட்டவளவில் அடுத்துள்ள கொங்குநாட்டுவஞ்சியுள் மாதவர் எய்தினரென்பதே பொருந்திற்றாகும். போக்குவரத்துக்குளளிதாயநெறியுடையதும் மேல்கடற்கரை போல் நெடுந்துரமாகாததும் கருவூர்வஞ்சியேயென்பது எளிதிலுணரத்தகும். அறவணவடிகள் புகார் கடல்கொள்ள வஞ்சியுட்புக்கன ரொன்றதனோடு பொருந்தநோக்குமிடத்து யான் கூறுவதேபொருத்த முடைத்தாதலுணர்க.

இனிப் பதிற்றுப்பத்துள் மூன்றம்பத்துப்பதிகத்துக்,

“கருங்களிற்றியானைப்புணர்நிரைபூட்டி.

யிருகடனீருமொருபகலாடி”

என்பதனால் ஒருசேரனுடைய அரியபெரியசெய்தியொன்று கூறப் பட்டுள்ளது. இச் செய்தியையே இளங்கோவடிகளும் “இருகடனீரு மாடினோனயினும்” என்பதனாற் கூறினர். இச்செய்தி இமயவரம்பன் தம்பியுடையதாயினுமாகுக. வேறொருசேரனுடையதாயினுமாகுக. அஃதிண்டைக்கு ஆராய்ச்சியின்று. சேரவரசனொருவன் இச்செய்தி நிகழ்த்தினானென்பதுமட்டி விஃதுணர்த்தாதிராது. பதிற்றுப்பத் துரைகாரர், “இருகடலுமென்றது தன்னதாயமேல்கடலும்பிறநாட்ட தாய்ப் பின்புதான்பொருதுகொண்டுதன்னாடாக்கியநாட்டிற் கீழ்கக லும்எ-று. கருங்களிற்றியானைப்புணர்நிரைபூட்டி, யிருகடனீருமொரு பகலாடியென்றது அவ்விருமுந்நீரும் ஒரு பகனிலேவரும்படி யானை களைநிரைத்து அழைப்பித்து ஆடி எ-று “எனவுரைத்தார். இதன் கட் குறிக்கப்பட்டது விஜயாபிஷேகமேயாமென்பது பிறநாட்டை வென்று தன்னதாக்கினானென்பதனாலுய்த்துணரப்படும். விஜயாபி ஷேகத்துக்குரிய விஜயாஸனம் பெருவேந்தர்கோயிலகத்ததென்பது மாநஸாரநூலகத்துட்கண்மிகொள்க. அந்நூலார் பிரதமாஸனம், மங்கலாஸனம், வீராஸனம், விஜயாஸனம் எனப் பலகூறுவர். அவற்றையெல்லாம் சுண்டுரைப்பிற்பெருகும். சேரன் தன்கோயி லுள்ளதலைநகர் கீழ்ககடல்மேல்கடல் இரண்டிற்கும் நெடுந்துரமாக இருத்தல்காரணமாகவே அவ்விருமுந்நீரையும் ஒருபகனிலே அழைப் பித்தற்குவகைதேடித் தன் பெருநகர்க்கிருபககத்தும் கடல்களி னெல்லேவரை யானைகளைநீரெடுத்து இருமுந்நீரையுந்தருவித்துக்

கொண்டானென்றுணரப்படும். மேல்கடற்கரையிற்கோயிலுடைய னுயின் மேல்கடலிலேநின்றேகீழ்க்கடலீரையாடினான் என்றன்றோ சிறப்பித்துப்பாடுவர். இருகடலுமாபிதலையன்றோ சுண்டுப்பெருஞ் சிறப்பாகக்கூறுகின்றார். இதனானிருகடலும் அழகினூராமான நிலையிற் சேரன்கோயிலிருத்தல் செவ்வனம்புலப்படும். இச் செய்தியை “அயிரைபரைஇ” என்று அயிரைமலையிற் கொற்றவைக்கடல் வுளைப் பரவுதலுடன்கூறினார். அதுவும் நூறு வீரச்செயலாதலான் ; என்னை யெனின் டலைவந்திறம்படுநுதியானன்றி அக் கொற்றவை பவி கொள்ளாமென்பது கேட்கப்படுதலான் அங்குணம் அத்தெய்வத்தை வழிபட்டதனையும் ஓர் அரிய செயலாக்கி இப் பெருஞ்செயலோடு கூறினார் என வறிக. இவ்விருகடலீராமொருபுகலாடியசெய்தி கருவூவஞ்சிக்கு எவ்வளவு அழகாகவிளங்குந்துவதென்பது சுண்டு யான்கறவும் வேண்டுவதோ.

இவற்றொன்றையும் ஆராயாது வஞ்சி கடற்றுறைப்பட்டின மாருமென்று தாமேநினைத்துக்கொண்டு,

“அளந்துகடையறியாவருங்கலஞ்சுமந்து
வளந்தலையங்கியவஞ்சிமுற்றத்
திறைமகன்செவ்வியாங்கனும்பெருது
திவறசுமந்துகிற்குந்தெவ்வார்போல”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்துள்ள “கலம்” என்னும் சொல்லையேகண்டு வஞ்சி கடலுடையதாதற்கா தாரமாக இவ்வடிகளைக்காட்டினருமுளர். அவர்க்கு சுண்டை அருங்கலம் அரியமாக்கலம் என்பதாம். அதனால் அவர்கொள்ளும்பொருள் பலபண்டம் நாவாய்குமந்துவந்து தலையங்கிய வஞ்சிமுற்றம் என்பதாம். இவரிங்குணங்கூறுவதுபொருந்துமோ என்றாய்வேன். இவ்வடிகட்குரைகூறுமிடத்து அருப்பதவுரையா சிரியர் “அளந்துகடையறியாஎன்பதுமுதல் திறையிடுவார்க்கு அடை” என்று சிறுார்க்கும் உரைவிளங்க இனிதுரைத்திருக்கவும் அவ் வினிய உரைக்கு உடன்படாது வேறுகூறுவது வஞ்சிக்குக்கடலுண்டு பண்ணுதற்கேயென்று எளிதிலுணரலாம். சுண்டு வஞ்சிமுற்றமென்றது வஞ்சியிலுள்ளமுற்றம் என்றவாரும். அம்முற்றம் கோயின் முற்றமேயென்பது இறைமகன்செவ்வியாங்கனும்பெருது அம்

முற்றத்தே திறைசுமந்து தெவ்வர்நிற்குந்தன்மைகூறுதலா னுணரப் படும். தெவ்வர்திறைசுமந்துநிற்கும் அக்கோயின்முற்றத்துப் பலபண்டம் நாவாய்சுமந்துவந்து தலைமயங்குதல் ஏனோ? கடல்வழியாக நாவாய்சுமந்துவந்தபலபண்டங்கள் அவ்வப்பண்டசாலைகளிலன்றோவுய்க்கப்படும் “பெளவத்துநன்கவலெறுக்கைதுஞ்சும்பந்தர்” (பதிற்-நூறு) எனப் பெளவத்திலேவந்த நன்கலமாகியசெல்வந்துஞ்சும் பண்டசாலைகள் கடற்கரையூழிற்கூறப்படுதல்காண்க. கோயின்முற்றத்துவருதற்கும், வந்து தலைமயங்குகூடத்தற்கும் ஏதுவையிலலாமையுணர்க. இனிப் பலபண்டங்களை ஆரிய மரக்கலங்கள் சுமந்தால் அதுனால் வஞ்சிமுற்றம் தலைமயங்காதென்பது நன்றறிந்துகொள்க. சுமந்த நிலை பண்டங்கள் மரக்கலங்களிலிருந்துநிலையன்றோ உணர்த்தும். வங்கத்திற் பலபண்டங்களிருத்தல்காரணமாக வஞ்சி முற்றம் வளந்தலைமயங்குகோ? மயங்காது. மற்றெதனால் அமெனின் அவ் வருங்கலங்கள் அப் பண்டங்களைச் சொரிந்தாலொருகாலாகும், அப் பிறர்கூறுவதே கருத்தாயின் “ஆருங்கலஞ்சொரிந்துவளந்தலை மயங்கிய” எனப்படுவரென்க. ஈண்டுச்சுமந்து என் ஓங்குஞ்சொல் விரோதமாக இருத்தலையுணர்ந்தும் அது தலைமயங்கிய என்பதனுடன் தம் கருத்துப்படி இயையாமையைத் தெரிந்தும் வந்து என்றொரு சொல்லை அதன்பின்னொய்து சுமந்துவந்து எனப் பிறர்பொருள்குறி னாரென்று உணர்ந்துகொள்க.

இவ்வாறெல்லாமிடர்ப்படாமல் இவ்வடிகளின் உண்மைப் பொருளிரித்தென்று துணியுமாறு கூறுவேன். இச் சிலப்பதிகாரத்து வஞ்சியைக்கூறியாங்கு மதுரைக்காஞ்சியில் மாங்குடி மருதனார் மதுரையைக்கூறியுள்ளார். அது,

“நாடாவந்தவிழுக்கலமனைத்துங்
கங்கையம்பேரியாறுகடற்படர்ந்தாஅங்
களந்துகடையறியாவளங்கெழுதாரமொடு
புத்தேளுகங்களினிக்காண்வா
மிக் குப்புக்கழெய்தியபெரும்பெயர்முதூர்”

என்பது. இதனுள் விழுக்கலமனைத்தும் அளந்துகடையறியா வளங் கெழுதாரமொடு காண்வாப்புகழெய்தியமுதூர் என்று கூறியதன்

கருத்தும், அளந்துகடையறியா பொருள்கலஞ்சுமந்து வளந்தலைமயங்கிய வஞ்சி என்றசுன்கருத்தும் பெரும்பாலும் ஒத்தல்காண்க. இம் மதுரைக்காஞ்சியுரையில் நச்சினூர்க்கணியர் “நாட்காலத்தேதிறையா கக்கொண்டுவரவந்த சீரியகலங்கடும் அத்தன்மையனடிறவும் கங்கை யாகிய அழகிய பேரியாறு ஆயிரமுதமாகக் கடலிலேசென்றற்போல அளந்து முழுவதீயாத மதுரை” எனப் பொருள்குறினார். ஈண்டு “விழுக்கலம்” இறையாகக்கொண்டுவரவந்த சீரியகலங்கள் எனப்பொ ருள்பண்ணப்பட்டதனை நன்றுநோக்கிக்கொள்க. இத்தற்கேற்பவே சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் “அளந்துகடையறியா என்பது முதல் திறையிடுவார்க்கு அடை” என்றதனையும் நோக்குக. மதுரைக் காஞ்சியில் விழுக்கலம் என்றுகூறியதுதானே ஈண்டு அருங்கலமெ னக்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக் கலம்என்பது மாக்கலமாகாது அணி முதலியபொருள்களைவிடயுணர்த்தல்போல ஈண்டும் உணர்த்து மென்றுகொள்க.

“அருங்கலந்தரீ இயர்நீர்நினைநிவக்கும்
பெருங்கலிவங்கந்திரிதந்தாங்கு”

எனவரும் பதிற்றுப்பத்தில் அருங்கலம் என்பது மாக்கலத்தை யுணர்த்தாது அரியபொருள்களையுணர்த்தல் ஆராய்ந்துகொள்க. அகப்பாட்டிலும் “அருங்கலந்தெயுத்தபெரும்புகல்வலத்தர்” (அக) என்புழி மாக்கலங்கூறுது அரியபொருள்களேகூறுதல்காண்க. அருங் கலஞ்சுமப்பது வஞ்சிமுற்றமென்க; பெரும்பொறைஎன்பதறியச் சுமந்துஎன்றார் “நிலநெடுக்கல்லாவொண்பல்வெறுக்கை” (மதுரைக் காஞ்சி) என்புழி “நிலஞ்சுமக்கமாட்டாத ஒள்ளிய பலவாகிய பொருட் டிரான்களையும் என்றது பூண்களையும் பொன்னையும்” என நச்சினூர்க் கணியர் கூறுதலான் ஈண்டும் அருங்கலமென்பன அவை என ஆறிக. முன்னே திறையிட்டார் தரவந்த அரியஅணியும்பொன்னுமாகிய பொருள்களைச்சுமத்தல்காரணமாக அளந்துகடையறியா வளந்தலை மயங்கிய வஞ்சிமுற்றத்து யாங்கணும் இறைமகன்செவ்விபெறுது திறைசுமந்துநிற்குந் தெவ்வர்போல என்று பொருள்கொள்க. அருங் கலம் முன்னே அதுகூலாகப்போந்து திறையிட்டார்த்தனவாம். அவரே முன்னே திறையிடம்குரியராவர். அவர்த்தத்திறை யாங்க ளுள் கிரம்பியதுகாரணமாகவும், அவ்வதுகலர்க்குக்காட்சியளித்தல்

விருபெருங்காரியங்களை யுமேற்கொண்டு பெரும்படையுடன் எழுந்த செங்குட்டுவன் தன் படையினை இடஞ்சுற்றவிட்டுச்செல்லாது தமிழ் நாட்டரசர்வழக்கப்படி வலஞ்சுற்றவிட்டு வடநாடுசெல்ல நினைந்தத னுற் புணரியின்னினிம்புகுழம்போத என்றானவறிக. தமிழரசர் வட நாட்டுப்படையெழுச்சிக்கண் இங்ஙனம் வலமுறைசெல்லுதலுண் டென்பது,

“குணகடல்பின்னதாகக்குடகடல்
வெண்டலைப்புணரிதின்மான் குளம்பலைப்ப
வலமுறைவருதலுமுண்டென்றலம்வந்து
நெஞ்சநடுங்கவலம்பாயத்
துஞ்சாக்கண்ணவடபுலத்தரசே” (புறம் - ௩௧)

எனச் சோழனலங்கின்னியைக் கோலூர்கிழார்பாடிய புறப்பாட்டா னறியப்படும். இவ்விடத்து உரைகாரரும் “கீழ்கடல்பின்னதாக மேல் கடலினது வெளியதலையையுடையதினா நினதுகுதிரையினதுகுளம் பையலைப் வலமாகமுறையேவருதலும்உண்டாமென்று கூழன்று நெஞ்சநடுங்கும்அவலம்பரப்பத் துயிலாதகண்ணையுடையவாயின வட நாட்டுள்ள அரசர்கள்” எனக்கூறினார். வென்றியேவேண்டி வடநாடு புகுமிடத்துச் சோழன்வலமுறைசெல்வானாயின், வென்றியுடன் தெய்வமக்களத்துக்குக் கலிகாடலையுங்கருதிய சேரன் வலமுறை சென்றன் என்றுகூறுவதே பொருந்தியதாகும். மேற்கண்ட புறப் பாட்டிற் சோழனலங்கின்னி சேரபாண்டியருடைய இருகுடையு ம்பின்னாக ஒங்கிய ஒன்றாகிய வெண்கொற்றக்குடையையுடையனாயினு னென்று கேட்கப்படுதலா னிவன் தன்னால் முன்னமேவெல்லப்பட்ட சேரபாண்டியரைவெல்லவேண்டி வலமுறைவருதலுண்டென்று கரு தற்காகாது. இதனை ஆப் புறப்பாட்டில்,

சிறப்புடைமாரிற்பொருளுமின்பமு
மறத்துவழிப்படுஉந்தோற்றம்போல
விருகுடைபின்படவோங்கியவொருகுடை
யுருகெழுமதியினிவந்துசேண்விளங்க
நல்லிசைவேட்டம்வேண்டிவெல்போர்ப்
பாசறையல்லதுரீயொல்லாயே (௧௭ ௧௭)

எனவருதலானறிக. ஈண்டு உரைகாரரும் இக்கருத்தேபடவுரைத் ததுகாண்க. உவமையாலும் சேரபாண்டியரிருவர்குடையும் இவன் ஒருகுடையின்சின்னானதன்மை நன்றுரைப்பிடும். இரு குடையும் சின்படவேங்கிய ஒரு குடை இன்னும் ஒங்கச் சேய்மைக் கண்ணினளங்கப் புதழ்வேட்கையைளிரும்பிப் பாடிவிட்டிருத் தலையல்லது நின்றகரிநுத்தலைபுடன்படாமென்று அவனைக்கூறியதுங் காண்க. சோழன் பாண்டியரைவென்று அப்பாற் சேரரை வென்று பின் வடநாடுசெல்வதை ஆசிரியர்கருதினராயின் அதற்கேற்ற சொற்பெய்து அப்பொருள்விளங்கவுரைப்பார். அவ்வாறென்றுங் கூறுது குணநிசையானுஞ்சோழன் குணகடல்சின்னாகக் குடகடலின் றிறை அச்சோழனது சூழிறையின் துளம்மையலைப்ப வலமுறையாக வருதலு முண்டாமென்று கூறுதலாலும் அவர்க்கது கருத்தன் மென்க. இதன்கண், குணநிசையின்னாக என்றதனால் வடநிசை நோக்கி அப்போதுபுறப்படுத்தல்கூறித்தல்காண்க. சிலப்பதிகாரத்தும் “வஞ்சிநீங்கி வெண்டலைப்புணரிவிளிப்புருழ்ப்போத” என்புழிச் சூழ்ப்போத என்றலார். சுற்றிவருதலையேகறினாரென்று தெனிக. புறப்பாட்டிலும் குடகடலை வெண்டலைப்புணரி என்றதனையும் ஈண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க.

அரும்பதவுரையாசிரியர் கடற்கரையே யொருகைபோத என்றார். அதற்கும் இதுவே கருத்தாகும். சேனைத்தலைவரும் தூசிப்படையும் பழையமுறைப்படி தன்னாட்டை வலஞ்சுற்றிவிடுத்துத் தலை வருஞ்சேனையுஞ் சூழ்வராநிற்கையிற் றுனுஞ்சென்றுகடித் தானே யொடு நீலகிரியினெடும்புறத்துத்தங்கினான் என்றுகொள்க. நீலகிரியிலதிகபாகம் சேரரைச்சேர்ந்ததாதலின் ஆண்டுத்தங்கினான். அக்காலத்து அதுவே படைசெல்வழியுடையதுபோலும். இக்காலத்தும் நீலகிரிப்பகுதியிற் சேரன்பாடி, சேரன்ரிகாடு என்பன உளவாதல் கண்டுகொள்க.

இனிச் சேரர்படைப்பெருக்கத்தைப்பற்றிப் பதிறுப்பதன் “இறும்பூதாற்பெறிதே” என்னும் பாட்டா னன்குரைலாம். அதனுள் அவர் படைத்திரை “வரம்பில்வெள்ளம்” என்கூறி அப்படை திரண்டாற் பகைவர் நாட்டெல்லையின் முற்பாடுசென்றுவிடும் என்னுங்கருத்தான் “நெடுநீரதுறைகலங்க முழ்த்தி மத்தியன்றுணை

யொடு” என்று சிறப்பித்தலான் ஈண்டும் அவ்வாறே செங்குட்டுவன்
படைப்பெருக்கையுணர்த்தவேண்டிப் படைதிரண்டஅளவிற் றலை
வருந் துசிப்படையுங் கடலெல்லையைச்சூழ்வரச்சென்றான் என்றார்
எனினுமமையும். இஃதரசியோக்தியெனக்கொள்ளினுமிழக்காது.
அரசியோக்தியாகக்கூறுமிடத்து மேல்கடலைநீனைத்தது படை வல
முறைசெல்லுதலானெனவறிந்துகொள்க. இங்ஙனம் அரசியோக்தி
யாக இளங்கோவடிகள்கூறுவரோஎன்றிற் கூறுவரென்க. “மலை
முதுகுநெய்யி” என ஈண்டே இப்படைச்செலவைப்பற்றிக்கூறியது
கொண்டுணர்க. சகடங்களின்பாரத்தையுணர்த்தவே மலைமுதுகு
நெய்யி என்றாலெனின் படையின்பெருக்கையுணர்த்தவே கடல்
விளிம்புசூழ்வர என்றாரென்க. இவ்வாறெல்லாம் ஆராய்ந்துகொள்
ளாது “வஞ்சிநீங்கி” எனத் தெனியக்கூறுதலையும் பொருட்படுத்தாது
கடலைக் கருவூர்வஞ்சிக்கணித்தாகக் கூறப்புகார்ப்பிறர்.

மற்றுச் சிலப்பதிகாரத்து இளங்கோவடிகள் வஞ்சியையடுத்து
நான்குநிலமும் அணித்தாயிருத்தலைவருணித்து நீர்ப்படைக்காதை
யிறுதியிடுகிறாராலென்றிற் கூறுவேன். அவர் ஆண்டு,

குறத்தியர்பாடியகுறிஞ்சிப்பாணியும்

... ..
தொடுப்பேருழவரோதைப்பாணியும்

... ..
கோவலருதுங்குழனின் பாணியும்

கூறி, அப்பால்

வெண்டிரைபொருதவேலைவா லுதத்துக்
குண்டுநீரடைகரைக்குவைபிரும்புன்னை
வலம்புரியின் றநலம்புரிமுத்தம்
கழங்காடுமகளிரோதையாயத்து
வழங்குதொடிமுன்கைமலரவேந்தி
வானவன்வந்தான்வளரினவனமுலை
தோணலமுணீஇயதும்பைபோந்தையொடு
வஞ்சிபாடுதுமடவீர்யாமெனு
மஞ்சொற்களவியரந்திம்பாணியும்
ஓர்த்துடனிருந்தகோப்பெருந்தேனி

என்றுரைத்துள்ளார். இதன்கண் குறத்தியரெனக் குறிஞ்சிநிலத்தா
ரையும், உழவரென மருதநிலத்தாரையும், கோவலரென முல்லைநிலத்
தாரையும் பெயர்குறித்து விளங்கவுரைத்த இளங்கோவடிகள் இறுதி
பின்மட்டும் நெய்தலிலத்துமாக்கள்பெயராற்குறுது அஞ்சொற்கள
வியர்என நாகரிகராகவே உரைத்தன்கருத்து ஆராயத்தக்கம். காவிய
ரசனைக்கு எல்லாநிலங்களையும் இயைத்துக்கூறப்புக்க அடிகள்
மற்றை முன்றுநிலனும் உள்ளவாறுகூறி அந்நிலமாக்கள் பெயரெடுத்த
துரைத்து அவர்பாணியும்வருணித்துப்போந்தவர் நெய்தலணித்
தாக்காதன்னமையான் அந்நெய்தற்பொருளாகியமுத்தத்தை முன்னை
மலரவேந்திக் கழங்காடுமகளிரோதையாயத்து வஞ்சிபாடுதும்பா
மெனும் அஞ்சொற்களவியர்பாணியும் என்று உண்மைபுலப்படுத்திப்
போனாரென்க. இங்ஙனமன்றி நெய்தற்கடல்அணித்தாகஇருக்குமா
யின் ஆண்டுக்கடலினிலமகளிர்பாணியைக் கடலொலியளித்தற்றன்மை
யையேனும் கடலொலியையேனும் வருணித்தொழிவர் என்க. பிற
விடத்தும் வஞ்சியில் ஆன்பொருநைவெண்மணவிறு குறுந்தொடிமக
னிர்கழங்காடுதலைக்கூறுதல் காண்க. அது,

“செறியரிச்சிலம்பிற் குறுந்தொடிமகனிர்

பொலஞ்செய்கழங்கிற்றெற்றியாடுந்

தண்ணுன்பொருநைவெண்மணற்சிதைய” (புறம் - ௩௬)

எனவருதலானுணரப்படும். ஆண்டுக்கடலின்மையாற் பொலஞ்செய்
கழங்கு என்றுகூறியதுகாண்க. ஈண்டுக்கழங்காடுவார் கடன்முத்
தத்தையேந்தியாடுவாரென்றது அவ்வஞ்சியார்க்குக் கடற்செல்வமு
முண்டு என்பதைக்குறித்ததன்றிக் கடல் ஊர்ப்புறத்திருத்தல்கருதி
யன்றென்க. சோழன் குளமுற்றத்துத்துஞ்சியகிள்ளிவளவன் இவ்
வஞ்சியைமுற்றியிருந்தபோது நல்லிசைப்புலவர்பலர்பாடிய பல
பாடல்கள் புறப்பாட்டின்கணுள்ளன. அவற்றுளொன்றிலேனும்
கடற்சம்பந்தமேகூறப்படாமை ஆராய்ந்துகொள்க. இதனால் மேற்
கண்ட சிலப்பதிகாரவடிகட்கு யான்கூறுவதேகருத்தாகக்கொள்க.
ஆண்டு நெய்தல்வருணையெல்லாம் வேலைவாலுக்கத்துப்புன்னையடி
யில் வலம்புரியின்றமுத்தம் ■■■ முத்தத்தையே விசேடித்தனவாத
லறிக. வஞ்சிகடலுடையது, கடலுடையதில்லைமென்று துணிவது

இஃதொன்றேகொண்டில்லையென்பது பலருமறிவர். மற்றுக்கூறிய வற்றோடும்பொருந்தவைத்தன்றே இஃதாராயப்படுவது. மற்றவற்றோடு பொருந்தநோக்குமிடத்தும் யான்கூறியதே துணிபாதுலுணர்க. பேரறிவாளராகிய இளங்கோவடிகள் மூன்றுநிலங்களிலும் அவ்வநிலமாக்கள்பெயரைக்கூறி இந்நெய்தனில்வருணனையில் அந்நிலமாக் களைக்கூறாமல் அந்நிலப்பொருளாகிய புத்தத்தையேவிசேடித்தொழிந்து உண்மையைத்தப்பாதுபுலப்படுத்திய அவர்கவித்திறத்தையானளந்துரைக்கும் வலியிலேன். அறிவாளரே துணுகியாராய்ந்து கொள்வாராகுக. கடற்செல்வம்பற்றிக் கடலை ஊர்க்குவிசேடித்தல் னுல்வழக்கேயென்பதும்,

“ஏந்திழலகுறுவீரெழினீலநக்கற்குமின்பப்
பூந்தண்புகலூர்முருகற்குந்தோழனைப்போகமார்ப்பைக்
காந்துங்கனலிற்குளிப்படுத்துங்கடற்கடலின்வாய்
வேந்தின் றுயர்தவிர்ந்தாணெய்ப்போதும்மிரும்புமினே”

நம்பியாண்டார்நம்பிகள் பாடியபாடலிற் கடற்கூடல் மதுரையைக்கூறுதலாலுணர்க. இது கடற்குரியகடற்செல்வத் தைக்குறிப்பதன்றிக் கடல் கடலேயுடையதென்பது கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க. எழுகடலழைத்தகதைகூறினொனின் அதுதோன்றக் கூறுவரென்க. கடற்செல்வமுடைமையேகருதிக் கடலுடையதாகவே வருணித்தல் கவிமரபென்பது கடலுக்குநெடுந்தூரத்துள்ள திருச்சுழியற்பதியை “கல்வைக்கடல்கதறிக்கொணர்முத்தங்கரைக்கெற்றக், கொல்வைத்துவர்வாயார்குடைந்தாடுந்திருச்சுழியல்” எனச் சுந்தரமூர்த்தியானார் பாடுதலாலுணர்க. “

இங்ஙனமாகவும் கல்லுரையாளராகிய அரும்பதவுரையாசிரியர் இச் சிலப்பதிகாரத்துரையில் “குறிஞ்சிமுதலாகநாலுநிலத்துப்பாணியும் ஓர்த்துறங்காததேவியென்றது நாலுநில அணிமையுங்குறிந்து” எனவுரைத்தார். அவர் சிறிதுதுணுகினோக்கியிருப்பாராயின் யான்கூறியதனை அவரேகூறினவராவர்.

யான் இத்துணையுங் கூறியவாற்றாற் பழைய சோர்வஞ்சி கடற்கரைக்கண்ணதாகாமை யுணர்ந்துகொள்க.

இனிச் செங்குட்டுவன் வடநாடுபுகுதற்குக் தடக்கனியானைப்
பிடர்த்தலையேறியவனவில் ஆடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன் பிரசா
தங்கொண்டு சிலர்வந்துபரவினரென்பது,

“குடக்கோக்குட்டுவன்கொற்றங்கொள்கென

வாடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன்

சேடங்கொண்டுசிலர்நின்றேத்த” (சிலப்-கால்கோள்)

என்பதனாலறியப்படுதலால் ஈண்டு ஆடகமாடம் என்றது திருவ
நந்தபுரம் என்னும் ஊரையென்றுகொண்டு அதனாற் சேர்த்தலைநகர்
திருவநந்தபுரத்துக்கு அணித்தாகுமென்று கூறுவாருமுளர். இத
னுண்மையினை இங்கு ஆராய்வேன்—இன்னிடத்து அரும்பதவுரையா
சிரியர் ஆடகமாடம் திருவநந்தபுரம் என்றுகூறி இரவிபுரமென்பாரு
முளர் என்றுரைத்தார். இதனா லவ்வுரையாளர்க்கு முன்னமே இம்
மாடவிஷயமாக அபிப்பிராயபேதமுண்டென்று தெற்றெனவிளங்கும்.
இரவிபுரமென்பது கருவூர்க்கும்பெயராகுமென்பது யான் பாஸ்கர
புரமென முன்னர்க்கூறியவாற்றாணுரைப்படும். செங்குட்டுவன்
தான் வடநாடுபுகுவதைத் தன்அணிநகர்மருங்கே பறையறைவித்
தறிவித்தான். அறைபறையெழுந்தபின் ஆசான் பெருங்கணி
அமைச்சர் தானைத்தலைவர்தம்மொடு வடவரசர் தமிழாசரையிகழ்ந்த
செய்திகூறி இகழ்ந்தவடவரசர்தலையிற் கடவுட்பத்தினிக்குக் கல்
லேற்றிவரேனாயிற் குடிநடுக்குறா உங்கோலேனாகுக என்று வஞ்சி
னங்கூற ஆங்கு ஆசான் அவன்சினர்தனியுமாறு சில சொல்லிய
அளவிற் பெருங்கணி எழுந்து இருநிலமருங்கின்மன்னரெல்லாம்
நின் திருமலர்த்தாமரைச்சேவடிபணியும் முழுத்தயிங்கிது முன்னிய
திசையெ லெழுச்சிப்பாலையேடுகன்றேத்த அவ்வமயம் இரத்திரியாய்
விட்டபடியால் இரவிடங்கேடுத்த நிரைமணிவிளக்கின் எல்லாருஞ்
சூழப் பெருங்கனிற்றெருத்தத்தில் வாளுங்குடையும் ஏற்றிவஞ்சியின்
புறநிலைக்கோட்டப்பிரிசையிற்புகுத்திப் படைத்தலைவர்க்குப் பெருஞ்
சோறுவகுத்து அன்றிராத்திரிரீங்கிக் காலேமுரசம் ஒலியெழுந்த
வாறே சிவபெருமான்சேவடிசென்னியிற்புனைந்து வடதிசையாத்
திரைக்கு யானையேறியபோது “ஆடகமாடத்தறிதுயிலமர்ந்தோன்
சேடங்கொண்டுசிலர்நின்றேத்த” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனாற்

கணி முகூர்த்தயிஃது என்றவுடன் வாளுங்குடையும் இரணிற் பரஸ்தானப்படுத்தினென்றும், மறுநாட் காலேமுரசம்ஒவ்வெழும்போது சிவபிரானைவணங்கி யானையேறினென்றும், அப்போது திருமால் பிரசாதம் சிலர்கொணர்ந்தனரென்றும் உணரலாம். முதனால் இராத் திரித்தானே முகூர்த்ததிச்சயமாகி வாளுங்குடையும்பரஸ்தானப் படுத்திக் காலையிற்பயணங்கொண்டசோன்முன்வந்த இத் திருமால் பிரசாதம் சேரணிநுக்குந்தலைநகர்க்கண்ணையுள்ள திருமால்கோயிலுடையதாகுமா அல்லது தூரத்துள்ள திருவந்தப்புரத் திருமால்கோயிலுடையதாகுமா என்பதே ஈண்டுஆராயவேண்டுவது. பிறர்கூறுகிற படி இவ்வாடகமாடத்தைத் திருவந்தப்புரமென்றுஞ் சேரணிநுப்பது கொடுங்கோளுரென்றும்கொண்டுபார்ப்போம். முதனாளிராத் திரி வாளுங்குடையும் பரஸ்தானப்படுத்தி மறுநாட்காலையிற்புறப்படும் அரசு னுள்ளனாகினைக்குங்கொடுங்கோளுக்குத் திருவந்தப்புரம்பிரசாதம் வருதலிய லுமா? கொடுங்கோளுக்குந்திருவந்தப்புரத்துக்கும் இரண்டுமுன்றுநாட்பயணதூரமில்லையா? முகூர்த்ததிச்சயமான இராத் திரிச்செய்தி திருவந்தப்புரத்துக்குத்தெரிதற்கே இரண்டு முன்று நாளுக்குமே: அங்குனமாகவும் ஆடகமாடத் திருவந்தப்புரமாதல் எங்குனங்கொடுங்கோளுர்வஞ்சிக்குச்சாதகமாகுமோ யானறிகிலேன். செங்குட்டுவன் வடநாட்டுப்பயணம் இந்நாளென்றுதெரியாவிடினும் பொதுவாகப்புறப்படுவானென்று நாடுங்கும் பறையறைந்த காரணமாகத்தெரிந்துகொண்டு திருவந்தப்புரத்தார் முன்னரே புறப்பட்டுப்போந்தார்; அவர்போந்ததருணம் செங்குட்டுவன் பயணத்துக்கு ஒத்ததாயிற்று எனக்கூறுவாராயின் அதனையே கருவூர் வஞ்சியே சேரர்தலைநகர் என்பாரும் கூறிக்கொள்ளலாகுமே. இதனால் ஆடகமாடம் திருவந்தப்புரமென்பது கொடுங்கோளுக்கு ஒரு அது கூலத்தையும் கருவூர்க்கு ஒரு பிரதிகூலத்தையுஞ்செய்யாது பொதுவாகநிறைந் நன்கறியலாம். இனி இவ்வாடகமாடத் திருவந்தப்புரத்தானே என்பதைப்பற்றி ஆராய்வேன்.

சிலப்பதிகாரம் வரந்தருகாதையில் தெய்வமுற்றத்தேவந்திகை என்பான் செங்குட்டுவன்முன்னேமாடலையேநோக்கி இக்கடவுண்மங்கலங்காணவந்தமகளிருள் அரட்டன்செட்டியின் இரட்டைப் பெண்களிருவரும், ஆடகமாடத்தரவணைத்துயின்றோன் அருச்சகனான

சேடக்குடும்பியின்புதல்வியும் இங்குளர்; அவரை உன் கரகத்த
 நீராற்றெளிப்பையாயின் முற்பிறப்புணர்த்தவராவர். இதைக்காண்
 பாயாக என்றுசொல்ல மாடலனும் அவ்வாறேதெளிக்க அம்மூவ
 ரும் கண்ணகிபால் அன்புடைய முதியோர்சொல்லாற்புலம்ப அப்
 போது மாடலன் அரசனை நோக்க இவ்வாட்டன்செட்டியின்இரட்
 டைப்பெண்களிருவரும் கண்ணகிடாயும் கோவலன்றாயுமாவர் என்
 றும், இச்சேடக்குடும்பியின்மகள் மதுரையிற் கோவலனையும் கண்
 ணகியையும் அடைக்கலங்கொண்ட ஐயை^{சூழல்} மாதரியாவள் என்
 றும் விளக்கிக்குறுமிடத்துக்,

“காதலிதன்மேற்காதலராதலின்
 மேனிலையுலகத்தவருடன்போகுந்
 தாவாநல்லறஞ்செய்திலரதன
 லஞ்செஞ்சாயலருகாதனனாகும்
 வஞ்சிமுதூர்மாதகர்மருங்கிற்
 பொற்கொடிதன்மேற்பொருந்தியகாதலி
 னற்புளஞ்சிறந்தாங்கரட்டன்செட்டி
 மடமொழிநல்லாண்மனமகிழ்சிறப்பி
 னுடன்வயிற்றோரையொருங்குடன்ரோன்றின
 ராயர்முதுமகளாயிழைத்தன்மேற்
 போயபிறப்பிற்பொருந்தியகாதலி
 னடியருவையினரவனைக்கிடந்தோன்
 சேடக்குடும்பியின்சிறுமகளாரின
 ணற்றிறம்புரிந்தோர்பொற்படியெய்தலு
 மற்புளஞ்சிறந்தோர்பற்றுவழிச்சேறலும்

 புதுவதன்மேதொன்றியல்வாழ்க்கை”

எனக்கூறப்பட்டுள்ளதனை அறிஞர் அறிவர். இதன்நண், கோவலன்
 றாயும் கண்ணகிடாயும் ஐயை^{சூழல்} மாதரியும் சுவர்க்கம்புகாது இவ்
 வுலகத்திறத்தற்குக்காரணம் கண்ணகிமேல்ல வத்தகாதலே என்ப
 தும், அற்புளஞ்சிறந்தோர்பற்றுவழிச்சேறல் முறையாதலானே இவர்
 தம்மாற்காதல்செய்யப்பட்ட கண்ணகி அஞ்சாதனனாகும் வஞ்சிமுதூர்

ரில் அரட்டன்செட்டி இரட்டைப்பெண்களாகவும், சேடக்குடும்பியின் மகளாகவும் பிறந்தனரென்று கூறியிருத்தல் எல்லாரும் அறிந்து கொள்ளலாம். அரும்பதவுரையாசிரியரும் “காதலி - கண்ணகி, என்றும் காதலராகையாலே அறஞ்செய்திலர்; அதனாற் காதலியாகிய அஞ்செஞ்சாயல் அஞ்சாதனுக்கும் வஞ்சிமுதுரிற்பிறந்தார்” என்றாறாததையுங் கண்டுகொள்க. முன்னிருவரும் வணிககுலத்தவராதலிற் செட்டிமகளிராயினரென்றும், திருமால்பத்திமையாலாடிய குரவையால் ஆயர்மகள் திருமால் திருவடிபிடிப்பான்மகளாயின னென்றும் அடிகள் தெளியவுரைத்ததுங்காண்க. இடைச்சிமகள் இடைச்சியாகப்பிறவாமற்பிறந்ததற்கு “ஆடியகுரவையின்” என்று ஏதுக்காட்டினார். இம்மூவரும் காதலராதலின் நல்லறஞ்செய்திலர். அதனால் அஞ்செஞ்சாயலருகாதனாகும் வஞ்சிமுதுர் மாநகர் மருங்கிற் பொற்கொடி தன்மேற்பொருந்தியகாதலின் இருவர்தாயரும் அரட்டன் செட்டியனைவியின் ஒருவயிற்று இரட்டைப்பெண்களாகத்தோன்றினர். ஆயர்மகள் ஆயிழைகாதலின், ஆடியகுரவையின் அரவணைக்கிடந்தோன்றிருவடிபிடிப்பானான சேடக்குடும்பியின் மகளாயினள் என்றே கொள்ளக்கிடத்தல்காண்க. ஈண்டு அரவணைக்கிடந்தோன் உள்ளஊர் வேறாயின் மேல் வஞ்சிமுதுரைக்கூறினாற்போல இவள் பிறந்தவூரையுங் கூறுவரென்க. அங்ஙனங்கூறலும்காண்க. அஞ்செஞ்சாயலாகிய கண்ணகி அஞ்சாதனாகியது வஞ்சியேயெனவும், அவள் பாற் காதலால் அவளுள்ளவிடத்துப்பிறந்தார்கள் எனவும், அங்ஙனம் அவ்வூரிற்பிறப்பானேனோ என்னும் ஆசங்கையுண்டாகாதபடி அதனைப் பரிகரித்து “அற்புளஞ்சிறந்தோர் பற்றுவிப்படர்தல் புதுவதன்” மெனவும் அடிகள் விளக்குதல்காண்க. திருவடிபிடிப்பான்மகளாகிய ஆயர்மகள் வஞ்சியிற்பிறவாது திருவநத்தபுரத்துப்பிறந்தா னெனக்கொள்ளின் அவளாற்காதலிக்கப்பட்ட அஞ்செஞ்சாயலாகிய கண்ணகியனுக்கியது வஞ்சியாதலான் அவள்பற்று அங்கே அவளை யுய்க்குமென்னு நியதியின்மாரி வேற்றிடத்து அவள்பிறத்தற்குக் காரணங்கூறவேண்டிவரும். நூலுள் இவ் வாயர்மகள் பிறத்தற்கு இரண்டு ஏதுக்கள் கூறியுள்ளன. அவை ஆயர்முதுமகளாயிழைகாதலின், ஆடியகுரவையின் மகளாயினள் என்று கூறுதலா நறியலாம். இதன்கண் ஆயிழைகாதலினாலும், ஆடியகுரவையினாலும்

மகளாயினள் என்று கூறியதற்கு ஆயிழைகாதலால் அவ் வாயிழை யனுநிய வஞ்சிமுதூரில் ஆடியகுரவையால் அருச்சகன்மகளாயின னென்றேகொள்ளக்கிடக்கின்றது. இடைச்சி இடைக்குலத்திற் பிற வாது திருமால் அருச்சகன்மகளாயினமைக்கு ஆடியகுரவையின் எதுக்கூறுகின்ற மஹாமேதாவியானபெருங்கனியரசர் ஆயிழைகாத லின் என்பதனை வானாகுறினாரென்பது சிறிதும்பொருந்தாது. மேல் தாயிரிருவரும் அரட்டன்செட்டிமகளிராரினர் என்று கூறிய விடத்தும் “பொற்கொடிதன்மேற் பொருந்தியகாதலின்” என வஞ்சி முதூரிற்பிறத்தற்கு எதுக்கூறுதல்காண்க. அங்குக்கூறிய ஏது வையே இங்கும் “ஆயிழைகாதலின்” என ஆயர்மகள் வஞ்சிமுதூ ரிற்பிறத்தற்குக்கூறினாரென்பது தெள்ளிது. இதனாற் சேடக்குடும்பி என்பான் வஞ்சிமுதூரிலுள்ளவன் என்பது தெளியப்படும். இவ் வருச்சகன் வஞ்சியூரினனென்று நிகழிந்தவாற்றான் இவன் அருச்சிக் கும் அவனைத்தாயின்றதிருமாலும் அவ்வஞ்சியிலே திருக்கோயில் கொண்டருளியமூர்த்தியேயாகுமென்று துணியப்படும்; மாதரி ஆயி ழைகாதலின் வஞ்சியிற்பிறந்தாள் ஆடியகுரவையின் திருமால்பத்தி செய்தற்கேற்ற வைஷ்ணவகுலத்துப்பிறந்தாள் என்று கூறியதன் கருத்தையுற்றுநோக்கின் இவள் கண்ணி அணுகியவஞ்சிமுதூரிற் திருமாலேவழிபடுவாளாய்ப்பிறந்தாள் என்று புலனாகும். இதனால் வஞ்சிமுதூர் ஒருபுறனும், இவள் வழிபடுத்திருமாலிருப்பது வேறொருபுறனுமாகாமை யுணர்ந்துகொள்க. இவற்றால், சேடக் குடும்பி அருச்சிக்கும் அவனைத்தாயின்றோன்எழுந்தருளிய ஆடக மாடம் வஞ்சியுள் ஆனிலேபேரன்றோர் ஸ்தலவிசேஷமேயென்பது தெற்றெனவுணர்க. அது பொன்னாலாகியமாடக்கோயிலாதலான் ஆடகமாடம் எனப்பட்டதாகும். ■■■றயூர்மணிமாடம், நாக்கூர்மணி மாடம், கடந்தையுட்கோணைமாடம் என்பனவெல்லாம் அவ்வவ் வூரிற் கோயிலேயுதித்தல் கண்டுகொள்க. விஷ்ணுவுக்கு நிவே தனஞ்செய்தல்லது உண்ணலாகாதுஎன்னும் மிருதிபற்றி இக்ஷு வாகுமுதலியோர் அயோத்தியிற் றம்அரண்மனைக்கண்ணைவைத்து வழிபட்ட தேவகிருகம்போன்றதாய்ச் சேரர் அரண்மனைக்கண்ணே உள்ளது இஃதொன்று எனக்கொள்ளிது மீடூக்காது.

இவரோடொத்த பாண்டியர் கூடலிலும் ஆடகமாடமென ஒன்று இருந்தமை,

“கோடுநெடுமாறன்மென் கூடலின்வா

யாடகமாடங்கடந்தறியாதவென்றாணங்கே”

என்னு மிறையனார்களையனாரைமேற்கோளா னறியப்படும், ஈண்டுக் கூடலின்வாயாடகமாடம் என்றிருந்தலான் ஆடகமாடம் ஒருரா காமை நன்குணரப்படும். இதுபோலவே சிலப்பதிகாரத்துக்கூறப் பட்ட ஆடகமாடமும் ஊராகாதென்றுணர்க. “வானவர்வாய்வாட் கோதை, விளங்கிலவந்திவெள்ளிமாடத்து” என்பதனால் வஞ்சியின் நீராவியையுடைய வெள்ளிமாடம் என ஒன்றிருந்தது நன்குபுல னாகும். ஆண்டு வெள்ளிமாடம் ஊராகாததுபோலவே ஆடகமாடம் என்பதனையுங்கொள்க.

இதனால் ஆடகமாடம் வஞ்சியின் கண்ணதாதலானே இராத்திரி முகூர்த்தநிச்சயித்து வாறும் குடையும் பாஸ்தானப்படுத்திக் காலை யிற்பயணப்பட்டசெங்குட்டுவற்கு அவன் பயணப்பட்டு யானைமேல் ஏறியதருணத்து அவ்வாடகமாடக்கடவுள்பிரசாதம் நல்கலாயிற் றென நன்குணர்ந்துகொள்க.

ஈண்டு “அஞ்செஞ்சாயலருகாதனாகும் வஞ்சிமுதூர்” என்ப தனால் கண்ணகி அஞ்சாது அணுகும் கருவூர் என்றார். மலையில வேங்கையினீழவிற குறவரெல்லாங்காண வானவர்போற்றத் தெய் வக்கணவனுடன் விமானத்தேசென்றகண்ணகி வஞ்சியுள் அஞ் சாதுபுகுமாறு என்னையெனிற கூறுவேன். கண்ணகி தீக்கனாக் கண்டதன்பின்னே கோவலனோடுபோய் மதுரைப்புறத்து ஒருகாற் கண்ட தீக்கனா அப்படியே பவித்துவிடுமோ என்னும் அச்சத்தோடே புக்கனள். வஞ்சியு ளங்கனமின்றி, கோவலனுந்தானும் தெய்வமாப்ப் புகுதலின் இனி ஏதம்வருமென்னும் அச்சமிலாது அணுகினள் என்று கூறினாரெனவறிக. செங்குட்டுவன் கண்ணகியுடன் கோவ லற்கும் கோட்டத்துப் படிமம் வகுத்தான் என்பதும், அக்கோட்டம் வஞ்சியின் புரிசைப்புறத்ததே என்பதும் மணிமேகலையுள் வஞ்சிமா நகர் புக்ககாதைக்கண்,

“தனியாக்கா தற்றாய்கண்ணியையுந்
கொடைகெழுதாதைகோவலன்றன்னையுந்
கடவுளெழுதியபடி மங்காணிய
வேட்கைதூர்ப்பக்கோட்டம்புகுந்து
வணங்கின் மருணம்பலவேத்தி”

எனவரும் அடிகளாலும், ‘மணிமேகலைக்குக் கோட்டத்துள்ளகடவுட்பத்தினி,

“நறைகமழ்கூந்தனங்கையுநீயு முறைமையினிந்தமுதூரகத்தே”

எனக்கூறிய அடிகளாலும் நன்குணர்ந்துகொள்க. கோட்டத்துள்ள கடவுட்பத்தினி இந்தமுதூரகத்து என வஞ்சியைச்சுட்டிக்கூறுதலாற் கோட்டம் வஞ்சியின்கண்ணதே என்று தெளியப்படும். மணிமேகலை கோட்டத்துக் கடவுட்பத்தினியைவழிபட்டு, அவளாற் பலவுந்தெரிந்து கொண்டு வஞ்சி எயிற்புறநிருக்கையிற்போய்ச் சுமயக்கணக்கார்தந் திறங்கேட்டு அப்பாற்சென்று புறக்குடிசுடந்து அகழியையும் எயிலே யுங்கடந்து நகர்க்குட்புக்கனள் என்று சாத்தனார் மணிமேகலைநூலுட் கூறலால் இப்பத்தினிகோயில் வஞ்சியின் எயிற்புறநிருக்கைக்கும் அப்பாலுள்ளதென்று நன்குபுலனாகும். கண்ணகிக்குக் கோவல னுடன்படிமம்வகுத்தபடியாலும், இவன்படிமத்துக்கு “முற்றிழை நன்கலழிபுவதும்பூட்டி” (சுலப்-28). என்றதனாலும் செங்குட்டு வன்இவட்குவகுத்தபடிமம் சுமங்கலைவழுவமெனத்தெளிந்துகொள்க. இதைப்பற்றிப் பின்னிரித்துக்கூறுவேன்.

இனிப் பிறர் செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று வஞ்சிநீங்கிப் போய்ப்பேர்யாற்றங்கரையிற்றங்கிக் கண்ணகிவரலாறுகேட்டு அவளைத் தெய்வமாகவழிபடப் பலரோடுமாராய்ந்துதணிந்து மீண்டுவஞ்சியுட் புக்கான்என்னுஞ்செய்திபற் செங்குட்டுவன் பேர்யாற்றங்கரைக்கு என்றபோனிலே அன்றேமீண்டானெனக்கொண்டு அதனாற் பேர் யாற்றங்கரைக்கு அணித்தாகப் பழைய சேரர்தலைநகர்இருத்தல் வேண்டுமென்றுகூறி அங்ஙனமணித்தாகவுள்ளது கொடுங்கோளுராத லான் அதுவே பழைய சேரர்தலைநகர்என்று அணிவாராபினர். இதைப் பற்றி ஈண்டு ஆராய்வேன். செங்குட்டுவன் மலைகாண்குவமென்று பேர்யாற்றங்கரைக்குச்சென்றதைப்பற்றி இளங்கோவடிகள்,

வானவர்தோன்றல்வாய்வாட்கோதை
 விளங்கிலவந்திவள்ளிமாடத்
 திளங்கோவேண்மாளுடனிருந்தருளித்
 துஞ்சாமுழவினருவியொலிக்கு
 மஞ்சுமுழ்சோலைமலைகாண்குவமெனப்
 பைந்தொடியாயமொடுபரந்தொருங்கிண்டி
 வஞ்சிமுற்றநீங்கிச்செல்லோன்
 வளமலர்ப்பூம்பொழில்வானவர்மகளிரொடு
 விளையாட்டுவிரும்பியவிறல்வேல்வானவன்
 பொலம்பூங்காவும்புனல்யாற்றுப்பரப்பு
 மிலங்குரீர்த்துருத்தியுமிளமரக்காவு
 மரங்கும்பள்ளியுமொருங்குடன்பரப்பி
 யொருநூற்றுநாற்பதியோசனைவிரிந்த
 பெருமால்களிற்றுப்பெயர்வோன்போன்று

.....
 பெருமலைவிளங்கியபேரியாற்றடைகரை
 யிடுமணலெக்கரியைந்தொருங்கிருப்ப

எனக்கூறியுள்ளார். செங்குட்டுவன் கோப்பெருந்தேவியுடனும் இளங்
 கோவடிகளுடனும் வில்லவன்கோதையாகிய படைத்தலைவனும் அழும்
 பில்வேளும் நூலறிபுலவரும் பைந்தொடியாயமும் பரிகரமும் தானையும்
 முதலாயபெருந்திரளுடன் உபகரணங்களெல்லாம் அமைத்துக்கொண்டு
 மலைகாணச்சென்றானென்பது இக்காட்சிக்காதையினைக்கற்றாரிவது;
 இவன் இங்ஙனஞ்சென்றவைவருணிக்குமிடத்துள்ள அடிகள் மேற்
 குறித்தன. இவற்றான் ஒளியவியாதமுழவுபோல் எப்போதும் அருவி
 கள்ஒளித்தற்குக்காரணமான மேகங்கள்சூழ்ந்த சோலைகளையுடைய
 மலையினைக்காண்குவமென்று விளையாட்டுவிரும்பியஇந்திரன் வானவர்
 மகளிரொடு பூங்காவும் யாற்றுப்பரப்பும் நீர்த்துருத்தியும் இளமரச்
 சோலையும் அரங்கும் பள்ளியுமென்பனவற்றை யானைமேற்பரப்பி ஒரு
 நூற்றுநாற்பதியோசனைவிரிந்த தன்பெருமால்களிற்றுப்பெயர்வோனைப்
 போலச்சென்று பேர்யாற்றங்கரையிற்சேர்ந்திருப்பென்றுகூறுகின்றார்.
 அரும்பதவுரையாசிரியரும், இவ்விடத்துப் “பூங்காமுதலானவற்றை
 யானைமேலுளவாககிருமித்து” எனவும் “அரங்குநாடகசாலை. பள்ளி-

மண்டபம். களிற்றிலே இவற்றைப்பரப்பிப்பெயர்னோனென்க” ■■■
 வும் விளக்கினார். செங்குட்டுவன் வானவன்பெயர்வோன்போன்று என்
 பதனால் இந்திரன் உவமையும், செங்குட்டுவனுபமேயமும் ஆதல் அறி
 யப்படும். இதன்கண் உவமையைப் பல்படியாகவிசேடித்து உவமே
 யத்தை அத்துணைவிசேடியாதுவிடுத்தார். அடிகள் எடுத்துக்கொண்
 டது உவமேயமாகியசெங்குட்டுவன்மலைகாணச்சென்றசெலவையே
 யென்பது பலருமறிவர். உபமானமாகியஇந்திரன் விளையாட்டுவிரும்பி
 வானவர்மகளிருடன்சென்றசெலவை ஈண்டு எடுத்துக்கூறப்புகுந்தவர்
 அல்லர் என்பதும் பலருமறிவர். அங்ஙனமாகவும் இந்திரனைஉவமை
 யாக்கிப் பலபடியாகவிசேடித்தது, உபமானவிசேடணமெல்லாம் ஏற்ற
 பெற்றியான் உவமேயத்துக்கொள்ளப்படுமாதலான் செங்குட்டுவன்
 சென்றசெலவின் தன்மை உள்ளவாறுணரப்படுமென்றுகருதியேயாகும்.
 அங்ஙனமல்லாக்கால் உவமையை அசந்தர்ப்பமாக வானாவிசேடித்தா
 ரெனப்பட்டு அவிவிசேடணமெல்லாம் நின்றபயனின்மையென்னுங்
 குற்றத்தின்பாற்படுமென்றுணர்க. இக்கூறுத்துப் பிறர்க்குமுடன்பாடா
 கும். என்னைகாரணமெனிற் செங்குட்டுவன்விளையாட்டுவிரும்பி மலை
 காணச்சென்றானென்று அவர்கூறுதலான்என்க. விளையாட்டுவிரும்பிய
 என்பது செங்குட்டுவனைவிசேடித்ததல்லாமை காணப்படும். அஃது
 இந்திரனையேவிசேடித்தது என்பது “விளையாட்டுவிரும்பியவிறல்வேல்
 வானவன்” என்பதனு னன்கூறியப்படும். உவமையின்கணுள்ள விளை
 யாட்டுவிரும்பத்தைச் செங்குட்டுவனுக்கும் அமைத்துக்கொண்டது
 உபமானிசேடணமெல்லாம் உவமேயத்தையும் விசேடித்தனவாகக்கரு
 தப்படும் என்ற நியாயத்தாலேயன்றிப் பிறிதில்லை. அங்ஙனமே மற்
 றெல்லாவற்றையும் ஏற்றபெற்றியான் அமைத்துக்கொள்ளவேண்டு
 மென்க. இங்ஙனங்கொள்வதே கவிமரபென்க. பிறர் தமக்குவேண்டிய
 விளையாட்டுவிரும்புமொன்றையேஉபமானிசேடணத்தினின்றுகொண்டு
 மற்றவற்றையெல்லாம் ஒழிப்பது உரைமுறையாகாமை எளிதிலறியப்
 படும். இந்திரன் நன்றெய்வத்தலைமைக்கேற்ப விளையாட்டுவிரும்பி
 அவற்றுக்குரிய உபகரணங்களைப் பெருக யானேமேற்பரப்பிச்சென்றாற்
 பேரால் செங்குட்டுவனும் தன் இறைமைக்கேற்ப விளையாட்டுவிரும்பி
 மல்காண்குவமென்று பெரியஉபகரணங்களையெல்லாம் யானேகளிற்
 பரப்பி நெடுந்தூரஞ்சென்றான் என்றேகொள்ளப்படுமென்க. செங்குட்டு
 வனும் யாத்திரைகளில் உபயோசிக்கும் நாடகசாலைகளையும், மண்டபங்

களையும், தாழியிற்பூத்துப் பயன்முருவனவற்றையும், தான்விரும்பிய யாற் றாரையும், துருத்திமணலையும், தாழியினின்று குளிர்ச்சிசெய்யும் இளமாங்குளையும், பிறவற்றையும் தன்யானைகளிற்பரப்பி நெகிந்துரம் சென்றான் என்றேகொள்ளப்படுமென்க. செங்குட்டுவன்செல்வேகூற வந்தாராதலான் இதுவே கருத்தாததெள்ளுக. இவற்றையெல்லாம் உடன்கொண்டுசென்றான் என்று செங்குட்டுவன்இறைமையும் செல் வப்பெருக்கும் இன்பப்பெருக்கும் உணரக்காட்டினார். சாதாரண வேந்தரான்ஆகாதகாரியத்தைத் தேவர்தலைவன்போலச்செய்துகொடு போனான் என்றுகூறுதலே கருத்தென்க. அருவிமுழங்கும் சோலை மலை காணச் செல்வோன் நீரும் நிழலும் பிறவும் கொடுபோவானேனென் னிற் றனக்கும் கோப்பெருந்தேவிக்கும் அம்மலைபோய்வருதற்கண் இடைநெறிக்கு இன்றியமையாதன இவையாதலான் என்க. இக்காலத் துள்ளபேரரசரும் தமக்கினிய நீரும் நிழலும் உரியவற்றினேற்றி புடன் கொண்டுசேறல் கேட்கப்படுதல்காண்க. ஆரங்கும் கொடுபோகலான் நாடகமகளிரும் பிறரும் உடன்சென்றாராதலறியப்படும். பள்ளிஎன்றார் வேந்தனுக்கும் கோப்பெருந்தேவிக்கும் இளங்கோவடிக்கட்கும் வில்ல வன்கோதைக்கும் அழும்பில்வேட்கும் புலவர்க்கும் ஆயத்திற்கும் தாண்க்கும் அவரவர்தகுநிக்கேற்ற யாத்திரைமண்டபங்களை. இங் றுனமே இத்தூண்யானையின்நீளஅகலங்களையேகுறித்த ஒருதூற்று நாற்பநியோசனை என்பதும் செங்குட்டுவன்யானைகளிற்பரப்புக்கும் ஏறுகூடுபோகாதென்றுணர்ந்தகொள்க. சுண்டிக்குறிய தொகையளவே யளவாகக்கொள்ளாவிடிலும் செங்குட்டுவன்யானைப்பரப்பு மிகவும்அதிகமாகஇருந்ததென்பதும்படி லிடுதுணர்த்தாமலிராதென்க. யானைப் பரப்பு இத்துணையோசனையென்றது இவன்செல்லப்புக்க இடத்தின் றாரத்தை அதிகமாகக்காட்டுதற்கேஎன்ப தெளிதினுணரப்படும். பரப்பு இத்துணையாபின் அதுசெல்வது அதிலுமதிகமாகவேண்டிவதேயென்க. வானவர்தமகளிருடன்என்றதற்கேற்பச் செங்குட்டுவற்கும் அழகு மிக்க இன்பமகளிர் பலருடனெனக்கூறிக்கொள்க. இங்ஙனம் பெருங் கவியரசராகிய இளங்கோவடிகள் தாழும் செங்குட்டுவனுடன்சென்று கண்ணாக்கண்டதுபலித்தவற்றை உலகமறிந்து கொள்ளவேண்டி உபமாவிசேடணமுக்கத்தால் உணர்த்தினுரென்பதல்லது வாளாகூறின ரெனத்துணிதற்கு எம்மனோ ருடன்படாரென்க. இங்ஙனம் கவியிரு தயத்தைக்காணமாட்டார் வேறுவேறுகூறுவர். அவையெல்லாம் இவ் வடிகள் கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க.

இனி இளங்கோவடிஞாடனும் தானைத்தலைவருடனும் நூலறிபுலவருடனும் மலைகாணச்சென்றானென்று இக்காலையாற்றெறிதலான் இவரெல்லாருடனும் செங்குட்புவன் விளையாட்டுவிரும்பினானென்றல் பொருந்தாது. அதனால் இவன் விளையாடல்மட்டுமேவிரும்பினானாகா என்றும், அடிஞாடனும் நூலறிபுலவருடனும் அம்மலையிலுள்ள போது பல நல்லவிஷயங்களைக்கேட்டுத்தெளியவும், மந்திரியருடன் இராச்சியகாரியங்களை ஆராய்ந்துகொள்ளவும் அவகாசமுண்டாமென்று கருதி இவரையெல்லாம் அழைத்துப்போனானென்றும் தெளியலாம். இவ்வளவாலோசனையுடையது யித்துணைப்பெருந்திரளோடு சாதாரண அரசர்க்காகாதபடி அரியபெரிய உபகரணங்களை யெல்லாம் அமைத்துக் கொண்டு நெடுந்தூரம் சென்ற செங்குட்புவன் இரண்டொருநிமிஷங்களை நாழிகையோ அம்மலையிற்சுழித்து மீண்டானெனத்துணிவது சிறிதும் பொருந்தாது. இஃது இக்காலத்துப்பேரரசர்கள் தம் குடும்ப பரிவாரங்களுடன் பன்னூறுகாவதங்கடந்து வேனிற்சாலத்து மலைவளங்குயர்க்கச்செல்வோடொடங்குமோ அன்றி அவரவரணர்ப்புறத்து மாலை யிற் சிலநாழிகைகளே நல்லகாற்றினைத்துய்த்தற்பொருட்டு உலாப் போந்து மீளுதலையொக்குமோ என்று அறிஞரையாராய்ந்துகொள்வாராகுக. இஃதன்றி நூலுள் மலைகண்டஅன்றே செங்குட்புவன் மீண்டான் என்றுதுணிதற்கு அடையாளம் ஒன்றுநிலை. அக்கொள்கைக்கு விரோதங்களே பல ஆண்டுகாணப்படுகின்றன. பிறர் விளையாட்டு விரும்பிச் செங்குட்புவன் மலைகாணச்சென்றானென்பதற் குடன்பட்டார். அவ்விளையாடல்கள் பல நிறப்படுமே. அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமதிகமாகவேண்டுமே. பிறர் செங்குட்புவன்சென்றுதங்கிய பேர் யாற்றங்கரை யாண்டையதென்றுதுணிவரோ தெரிநிலைன். அவர்குறுமாற்றான் ஆல்வாய்ப்பக்கமென் னாடுக்கப்படுகின்றது. அது தஞ்சை முழவினருவியொலிக்கும் மஞ்சுக்குழ்சோலைமலையிடந்தானே? அஃதன்றாயின் நெடுந்தூரம் மலைமேலேறிச்சென்றானென்று அத்தலையது காணலாம். கொடுங்கோளுக்கும் ஆல்வாய்க்குமே இரண்டிகாவதங்கட்குவிஞ்சியதாகும். அதற்குமேலே மலைகாணச்சென்றானாயின் மலைகண்டு குளித்து உண்டு பலவகைவிளையாடலையும்விளையாடி மலையிலுள்ள வேடர்கொணர்ந்த பலவகைத்திறையையும்வற்று அவர்பாற்கண்ணிசெய்திகேட்டுச் சாத்தனார்வாயால் அவன் வரலாறுதேர்ந்து

நெதும்போது அவனை வழிபடற்பொருட்டு நூலறிபுலவர்முதலிய பலருடன் ஆராய்ந்து துணிந்து அன்மீறமீண்டானென் தன்றோகொள்ள வேண்டி வரும். இத்தனை திரளுடன் தஞ்சாவூரின் நருவியொலிக்கு மலைப்பக்கத்துக்குக் கொடுங்கோளூரின் செல்லவே சிலநாளேனுஞ் செல்லும். அங்ஙனமாக அன்றேபோய் இத்தனை காரியங்களை யுஞ்செய்து அன்றே மீண்டானென்பது இயற்கைக்கு வெகுவிநோதமாக நினைக்கப் படும். இவன் செல்லுங்கே ஒருநாட்போதாதென்று துணியப்படாநிற்க இவன் மலைகண்டு விளையாடி இத்தனையுஞ்செய்து அன்றே மீளுதலுஞ் செய்தான் என்பது பொருந்தாதென் நியார்தான் துணியார். இவன் செய்த ஒவ்வொருவினைக்குச் சிறிதுசிறிதுநாழிகையாகப் பகுத்தாலும் நாள்கள் பலவாகும் என்றுணர்க. அரங்குங்கொடுபோயவன் விளையாடின்வகையுள்ளொன்றாக நாடகமுங்கண்டானவன். இஃதெல்லாம் நிமிஷங்களில் நடந்தனவாகா.

மதுரைக்கூலவாணிகன் சாத்தனார் மதுரைப்பதியினரென்பது பலருமறிவர். அவர் செங்குட்டுவனை முன்னேகாணாதவர். பரிசில்வேட்கையால் அவனைக்காண்டற்குவந்தவர். மலைநிசையவாழ்நர்என்றைக்குச் சென்று செங்குட்டுவனைப் பேர்யாற்றங்கரையிற் கண்டாரோ அன்று தான் இப்புலவர் செங்குட்டுவனைக்கண்டு அவனைக்காண்டலானுண்டாய்கண்களிமயக்கத்துடன் இவனைக்காணப்பெறுதலானினி விசாரநில்லையென்று துணிந்து மலிழந்தவராவர். இத்தனை,

“மண்கனிநெடுவேன் மன்னவற்கண்டு

கண்களிமயக்கத்துக்காதலோடிருந்த

தண்டமிழாசான். சாத்தனிஃதுரைக்கும்”

என இக்காதலிற் கூறுமாற்றானறிக. பதிகத்தும் “அவனுழையிருந்த தண்டமிழ்ச்சாத்தன்” என்பதற்குப் பரிசில்காரணமாகவந்து அவனுழையிருந்த சாத்தன் என்று பொருள்கூறுதல் காண்க. மன்னவற்கண்டு கண்களிமயக்கத்துக்காதலோடிருந்த என்பதனால் இப்புலவர் அப்போதுதான் வந்துகண்டவர் என்பது நன்குணரப்படும். இவர் ஒரு பெருவேந்தன் பெருந்திரளுடன் பேர்யாற்றங்கரைக்குவருதலை முன்னரே நன்குணர்ந்து மதுரையையிட்டுப் பேர்யாற்றங்கரையையடைந்து அவனைக்கண்டாரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இவர் வேந்தன் பேர்யாற்றங்கரையிற் சிலகாலம் பெருந்திரளுடன் தங்குவான் என்பதை

யுணர்ந்ததனுலன்றே அவனைக்காண ஆண்டுச்சென்றார். ஒருநாளிற் சிலபோதே பேர்யாற்றங்கரையிற்றங்குலானுயின் அது வேற்றுநாட் டுக்கு முன்னரே உணரப்பட்டாததாக்குமென்றகொள்க. அவ்வொரு நாளிற் சிலநாழிகைகளைநம்பி அப்பெருவேந்தன் விளையாடல்விரும்பிச் சென்ற அம்மலையில் அவனைக்காணாதுகுமென்று ஒருபேரறிவாளன் நினைந்து தன்னாட்டாட்சிட்டுத்துணைநூலாய்செல்லானானென்று அறிஞர் ஆராய்ந்துகொள்க. அரசன் மலைவளந்துய்த்துநெடுநாட்டங்குவன் என்றுணர்ந்தாலல்லது இவர் ஆண்டிப்போய்க்காண்டற்றது ஒருநாட்படா ரென்க. இவர் சேரன்பரிசெல்காரணமாகப் பிறர்க்கு மருன்ற கொடுங் கோளுர்க்குச்சென்றவராயின் அரசன் அன்றேமீடல்வதரிந்து அவ் லூரினேதங்குவதல்லது ஒருநாட் டு போது விளையாட்டுவிரும்பிப் பெண்டிருடன் சென்றமலைக்கு அவ்வரசுக்குப்பின்னேபோய்க்காண் டலை நினைத்தலுஞ்செய்யாரொன்றுதுணிக. இதுதன்ற பலபுலவர் இவன் மலையிற்றங்குவதுதெரிந்து பரிசிற்குவந்த ஷண்டென்பது தெரியப் படும். புதியராய்ப்புக்கபெரும்புலவர் அடிகளைக்கண்டு அளவளாணிப் பின் செங்குட்டுவனைக்கண்டு தம் புலமமத்திறங்காட்டற்கண் சிலநாள் கள்கழியுமென்றுணர்க.

இவற்றையெல்லாம் துணுகினோக்கின் செங்குட்டுவன் மலைகாணச் சென்றஅன்றே மீண்டானெனத்துணிதலாகாமையுணர்க. இவன் கோப்பெருந்தேவியுடனும் அடிகளுடனும் மந்திரியுடனும் அழும்பில் வேளாகிய நண்பினனுடனும் ஆயத்துடனும் படைபுடனும் மலைக்குச் சென்றது அவரவரார் பலவகைப்பயனுந்துய்க்க என்று எளிதிலறிய லாம். அங்ஙனந்துய்க்கப் போதுமானஅவகாசமுடையனாய் மலைக்க ணிருந்தானென்பது உணர்ந்துகொள்க. ஈண்டுப் பேரறிவாளராகிய அடியார்க்குநல்லாரும் அன்றே மீண்டானெனத்துணிந்தது இரங்கத் தக்கது. மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரவடிகள் ஒருவன் சேய்மைக்கட் சேறலையுணர்ந்துவதன்றி அணிமைக்கட்சேறலைச் சிறிதுங்குறிக்கா மைக்கண்டுகொள்க. இக்காட்சிக்காவதக்கண் “இளங்கோவேண்மா னுடனிருந்தருளி” என்புழி வேண்மானுடனிருந்து இளங்கோவை யருளிப்பாடிட்டுஎன்றுமாம் எனப் பொருள்செய்தலானும் பதிகத்து “இளங்கோவடிகட்குக் குன்றக்குறவரொருங்குடன்கடி.....இதும் பூதுபோலுமஃதறிந்தருணியென”க் கூறினாரெனக்கூறுதலானும் இளங்

கோவடிக்கும் மலைக்குச்சென்றிருந்தது துணியப்படும். அடிக்கும் அங்குச்சேறலையறிந்துகொண்டேதான் சாத்தனார் மலைக்குப்போய்ச் சேரணைக்கண்டாராவர் எனவுணர்க.

இனி,

“செங்குணக்கொழுதுங்கலுழிமலிர்நிறைக்
காவிரியன்றியும்பூவிரிபுனலொரு
மூன்றுடன் கூடியகூடலையே”

எனப் பதிற்ப்படுத்துப் செங்குட்டுவற்குக் காவிரியை உவமை கூறின ரென்பது உடையாளர் “காவிரியினையையாவதேயன்றி மூன்றுடன் கூடிய கூட்டத்தினையே யெனக்கொள்க” என்றகூறியவாற்றா னன்கறியலாம். சண்டிக் காவிரியினையே என்றது சேரனுக்கு இல்லாதயாற்றை உவமைகூறியதென்று நிரூபிக்கலாம். இதுதனுண்மையை சண்டு ஆராய்வேன். காவிரிமூழ்கிஞ் சோழர்க்கேழுநீர்தாகாதென்பதனை மூன்னரே கூறினேன். காவிரி குடகமலையிற்றிற்று குண்டலையெய்தற்குள் மூன்றுமண்டலங்களிற்புகுந்து செல்வன்தது. முதற்கண் மஹிஷமண்டலத்துத் தென்கிழக்காகவும், அப்பாற் கொங்குமண்டலத்துத் தெற்காகவும், சோழமண்டலத்துக் கிழக்காகவும் அவ்வாறு ஒதிதலைப் பலரும் அறிவர். கொங்குமண்டலத்திற்குக் காவிரியே கிடையாதென்று கூறுதலியலாது. சேக்கிழார் ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனாபுராணத்தில் “கொங்கினிற்பொன்னித்தென்கலரக்கலையூர்க்கொடுமுடிக்கோயின் முன்குறுகி” எனப் பாடுதலான் கொங்குமண்டலத்திற் காவிரியொழுதுதல் நன்குணரப்படும். கச்சியப்பமுனிவர் கொங்குநாட்டியாறுகளிற் சிறந்தவற்றைக்கூறுவாராசிப்,

பாவிரிபுலவர்சாவாப்புலவரும்பழிச்சுந்தெய்வக்
காவிரிபவானியாம்பராவதிகங்கையென்னப்
பூவிரிகாஞ்சிமற்றும்பொங்கிவெண்டிலரகள்வீசித்
தாவிரிபழனமோம்பத்தலைத்தலைபரந்தமாதோ (பேரூர்ப்-நாடு-உக.)

என்னும்பாடலான் அவை இன்னவென்றும் அவை கொங்குநாட்டுப் பழனங்களைப் பாதுகாத்தற்கு ஆண்டுப்பரந்தனவென்றும் நன்குவிளக்கினார். அவர் காவிரி தெற்குமுகமாகத்திரும்பியொழுக்கத்தலைப்பட்டது கொங்குநாடுகாண்டற்கே என வருணிப்பார். அது:—

“மதிபந்தவழுஞ்சையவரைவரைப்பிற்பிறந்தகாவிரிநன்
 னதியந்தனக்குநேர்கிழக்கினடத்தலொழிந்துதெனதுகிசைக்
 கதிகொண்டெழுந்ததயர்கொங்குகா னும்கிழைவாவெனிலிந்தப்
 பதிகொண்டமர்ந்தநாட்டி ன்ளம்பகர்தலெனினோபண்ணவர்க்கும்”
 (ஹை-நாடு-எசு)

என்பதனால் அறியப்படும். இவற்றைக் காவிரி கொங்குநாட்டின்மையும்
 அக்காவிரியாற் பழனம் ஓம்பப்பட்டதிலும் நன்குணரலாகும். கொங்கு
 சேரர்கொங்காக அக்கொங்கிற்வொன்னி நிறுந்நடையதாமென்பது
 சிறிதும்பொருந்தாது. இக் கொங்கிற்வொன்னி கொங்குநாட்டைய
 சேரரதேயென்பது இதனாற்றெளியப்படும். கொங்கு சேரருநடையது
 என்பதைப்பற்றி முன்னரே பரக்கப்பேசினேன். இதனாற் சேராட்
 டில்லாத காவிரியை அவனுக்குவமைக்கிறானெனத்துணிதல் கூடாமை
 காண்க. இனி இவ்வவமையை ஆராய்வோம்.

இதன்கட் செங்குணக்கொழுங்குகாவிரி என்றால் அது நேர்
 கிழக்காக ஒழுகுதலைக்கூறிராவர். செங்குணக்குஎன்புழிச் செம்மை
 செங்கோல்என்புழிப்போல் வளைபாதநேர்மையைபுணர்த்துவது. இவ்
 வாறு நேர்கிழக்காக ஒழுகுதல் இஃது ஆன்பொருநையுடன்சுலந்தது
 முதலேயாகும். இதனாற் கொங்குநாட்டாகிய நின்னாட்டினின்று நேர்
 கிழக்காகச்சென்று சோனாடுபுகுங்காவிரியினையை என்றுரைத்தா
 ரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இங்ஙனமில்லையாயிற் செங்குணக்
 கொழுகும் என்றது வாளாகூறியதாது நின்றபயனின்மை என்னுங்
 குற்றத்தின்பாற்படுமென்க. இவ்வவமையால் என்னகருகினுரெனிற்
 கூறுவேன். காவிரி கொங்குநாட்டினின்று நேர்கிழக்காகச் சோனாட்டுத்
 தடையின்பிறிப்புக்கு அந்நாடெல்லாம் வளம்படுத்தி அச்சோழர் தந்
 தெய்வம்போற்கொண்டாடிவழிபட நிலையதுபோல நீயும் கொங்கு
 நாட்டினின்று தடையின்பிற் சோனாடுபுகு அந்நாட்டு அரசுநிலையிட்
 டித்திருத்தியவாற்றான் நினைத் தெய்வம்போற் குணநாட்டார்
 கொண்டாடிவழிபட நிலையினாய் என்கூறினுரெனவுணர்க. குடக
 முதற் குணநாடிதுதியாகத் தொழத்தோன்றுந்தன்மையினையே யீண்டுக்
 கருகினுரெனினுமமையும். குடநாட்டார் குடநாட்டரசனைத்தொழுத
 வியல்பு. அக்குடநாட்டரசனைக் குணநாட்டார்தொழுத லரிதாதலின்

அவ்வரியதன்மை செங்குட்டுவன்பாற்காண்டலான் அதைப்பாராட்டியே செங்குணக்கொழுங்காணியியனையென்றது அஞ்சாணியைப்போல நாளும் புதுவநொயுடைமையும் எப்போதுந்தப்பழடைமையும் தோற்றப் பொலிவுடைமையும் எதிர்ந்தார்க்கு அச்சந்தோற்றுதலுடைமையும் தடுத்தற்கருமையும் கடத்தற்கருமையும் நீயுடையை என்று கருதின ராவர். இங்ஙனம் தன்னாட்டிம் பிறநாட்டிம் இவன் பயன்படநிலையுடையதன்மையைக் காவிரியியனையென்பதனால் நயம்படக்கூறினாரெனவுணர்க. தன்னாட்டேயில்லாமற் பிறநாட்டே பயன்படுங்காவிரியை உவமித்தால் அஃது அவ்வரசிற்குப் புதுமும்பெருமையுமாகா எனவுணர்க. இங்ஙனமன்றித் தன்னாட்டில்லாததாய்ப் பிறநாட்டிப்பெரும்பயன் நருவதாய்ப் பகையரசர்பெருஞ்செல்வமாயுள்ள யாற்றையே உவமித்தாரென்னின் அஃது அவனுக்கில்லாமையினையும் பகையரசர்க்கு அஃதுடையமையினையும் அறிவுறுத்தாமுசத்தான் அவனை இகழ்வதாகுமல்லது புதுவதாகாது. இவனுக்கில்லாதகாவிரியை இங்கு உவமை கூறியது இவன் இப்போது சோனுட்டைவென்றிறப்புப்பற்றி என்பராவெனின் இவ்வமயந்தான் காவிரிபூரணமாகச் சேரனுடையதாய காரணத்தால் லதனை உவமைகூறினான்று அவர்க்கு அறியக்கூறுக. குடகமுதலியநாடுகளைவென்று தலைக்காவிரியையும் கொங்குநாட்டை என்றுமுடையையால் இடைக்காவிரியையும் உடைய செங்குட்டுவன் சோனுட்டைவென்றகாரணத்தாற் கூடக்காவிரியையும் உடையனாயினான் என்றுகொண்டு காவிரியைப்பூரணமாகவுடையதன்மையைத் தெரிந்து அக்காவிரிபோல எங்குந்தொழுகிலையினாய் என்று சிறப்பித்தாரென்றுகூறுக. மற்றுச் சேரனைக்காவிரித்துறைவன் என்னாது பொருவாத்துறைவன் எனவே நூல்கள்கூறும். இக்காவிரித்துறையைக் குடக நாட்டாருடையராயினும் அவரையும் அங்ஙனம் நூல்கள்கூறுமை போலக்கொள்க. அக்காவிரியாலதிகவளத்தையெய்துஞ் சோழனைக் காவிரிநாடன் எனக் கூறியவாற்றாற் பிறரையும் அப்பெயரானேகூறின் உலகமலையுமாதலின் அங்ஙனம் மலையாமையப்பொருட்டு ஒருவனை ஒரு பெயரான் ஆளின் அப்பெயரானே பிறனொருவனை ஆளாமை கவிமரபென்க. நூல்வழக்கிற் காவிரிநாடன் என்பது சோழனையன்றி மஹிஷ மண்டலவேந்தனைக்குறியாமை நன்குணர்ந்துகொள்க. இதுபற்றி அவ்வேந்தற்குக் காவிரியில்லையென்பது எவ்வளவு அஸபஞ்சஸமாகுமென்று

அறிஞர் உணர்ந்துகொள்க. இதுபோலச் சேரற்குங்கொள்க. இவ்வெல்லாம் ஆராயாது சேரவுக்குக் காவிரியில்லையென்பார் சுண்டிக் காவிரியினையெய்தது ஒருவன் பலகநாட்டைவென்றதருணத்தி அப்பகைநாட்டி ஊர் ஆறுமுதலியவற்றையுடையனாக அவ்வென்றவனை வருணித்ததுபோலுமெனக்கொண்டு தாங்கொண்டதற்குதாரணமாகப் “புகார்ச்செல்வ” என்று பதிற்றுப்பத்துள் பெருஞ்சேரலுரிநம்பொறையென்னுஞ்சேரனை அரிசில்மொழிபாடியதனைக் காட்டுவர். அவர் அப்பெருஞ்சேரலுரிநம்பொறையு “இருபெருவேந்தரையுமுடனிலைவென்று முரண்கலனுங்குடையுங்கொண்டிரைசால்சிறப்பினடுகனம்வெ”டான் என்பதுபற்றி அங்ஙனங்கருதினாவர். இச்சேரன்வென்றது இருபெருவேந்தரையுமாக அங்நுட் சோழர்புகாரைமட்டும் சுண்டி எடுத்திக்கொண்டு “புகார்ச்செல்வ” என்றுகூறுவதேதேனோ? ‘கூடற்செல்வ’ என்றும் கூறுதேதேனோ? என்றும் வினாக்கள் நிகழ்தற்கு அவர்கற்றிடத்தருளின்றது. ஆண்டுத் தனியேபுகார்ச்செல்வ என்து “காவிரிமண்டியசேய்விரிவனப்பிற்புகாஅர்ச்செல்வ” என்று கூறியிருந்தலைக்காணலாம். சோழனைவென்றகாரணத்தாற் காவிரிகடலொடுகலக்கும் வரையும் அது கடலொடுகலக்குரிடத்துள்ள பட்டினமுளப்படக் காவிரி முழுதுமுரிமையாகியசெல்வத்தையே ஆண்டும் பாராட்டினுமென்றே துணிந்துகொள்க. இது கருதிநிலையாரின் காவிரிமண்டியசேய்விரிவனப்பிற்புகார் என்றுவிசேடித்தது பயனின்றதுதல்காண்க. பாண்டியர் கூடலுடையனாகக்கூறுமையானும் யான் கூறுவதேகருத்தென்க. மற்று அவர்காட்டிங் கவிங்கத்துப்பாணியிற் பொன்னித்துறைவன்* என்று முதற்கட்சோழனைநிறுவி அவன் இதனைபிதினைவென்றுடையனாபினான் என்று பொருளுரைக்கணவன் எனவும் கண்ணிக்கொழுநன் எனவும் கங்கைமனாள் எனவும் கூறுதலும் கண்டிகொள்க. தமிழ்நாடுவென்றதனையும் வடநாடுவென்றதனையும்மன்றே இப்பாணிகாட்டுகின்றது அங்ஙனம்வென்றதெல்லாங்கூறினாற்போல இப்பதிற்றுப்பத்துக்கூறுது காவிரிமண்டியபுகாரையேகூறியதனாற் காவிரியைக் குறையவுடைய சேரன் முழுதுமுடையனாபினான் என்பதே கருதினாரெனத் துணியப்படுமென்க. பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம்பத்துள்,

*பொன்னித்துறைவனைவாழ்த்தினவே

பொருரைக்கணவனைவாழ்த்தினவே

கண்ணிக்கொழுநனைவாழ்த்தினவே

கங்கைமனாளைவாழ்த்தினவே. (கவிங்கத்துப்பாணி-செய்-120.)

“சாந்துவருவானிரீரீனூந்

தீந்தண்சாயலன்மன்றதானே” (பதிற்-அக)

எனச் சேரற்கு அவன் நாட்டுள்ள வானியாற்றுநீரினையேயுவமித் தலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. வானி ஆன்பொருதைக் குப்பெயரென்பது “ஆனிவானியான்பொருந்தமாகும்” என்னுந் திவா கரத்தாணுணரலாம். “வடகொங்கின்வானியாற்றின்” எனவரும் தேசி கப்பிரபந்தத்தா விது கொங்கிடத்ததுபுலனும்.

இப் பிறர் காவிரியைச் சேரனாட்டில்லதாகக்கூறுதலாற்பயன் காவிரி சேரற்கில்லாமையுடைய அக்காவிரியாயுங்கொங்குநாடு சேரற் கில்லாமையென்பதும். கொங்குநாடு சேரற்கில்லாமையென்பதின் கொங்குநாட்டுக்கருவூர் சேரர்வஞ்சியாகாமையெனியப்படுமென்பது போலும். இவர்க்கியாண்டுகூறுவதென்னவெனின் கொங்குநாடு சேர ருடையதென்பது பலபடியாலும் யான் முன்னர்த்தெளிவித்துவிட் டேன். அதனால் அந்நாட்டுள்ள யாறும் மலையும் ஊரும் பிறவுமெல் லாஞ் சேரருடையனவையாகும். கொங்குநாட்டிற்காவிரியேயில்லை யெனல் தேவர்க்குமாகாது. அந்நாட்டைச் சேரர்க்கில்லையெனல் யாவர்க்குமாகாது. இதனால் சேரர்க்கொங்குநாடு காவிரியானும்வளம் பெறுதலுணரப்பட்டதாகும் என்க. இங்ஙனமாகவும் ஒருசாரார் காவிரியொழுகாதிலமேகொங்குநாடுவன வரைந்துகாட்டினார். அது

“பொன்னித்தென்கரையாங்கொங்கினிடை” (திருஞான-நூல்)

எனவும்

“கொங்கினிற்பொன்னித்தென்கரைக்கறையூர்க்

கொடுமுடிக்கோயின்முன்குறுகி” (ஏயர்கோன்கலிக்காமநாயனார்-அஎ)

எனவும் வருஞ் சேக்கிழார்பெரியபுராணத்தொடும்,

“மதியந்தவமுஞ்சையவரைவரைப்பிற்பிறந்தகாலிரீநன்

ன்தியந்தனக்குநேர்க்குழக்கினடத்தலொழிந்துதெனாதுதிசைக்

கதிகொண்டெழுந்ததுயர்கோங்குகாணும்விழைவாலெனினிந்தப்

பதிகொண்டமர்ந்தநாட்டின்வளம்பகர்தலெளிதோபண்ணவர்க்கும்”

“சரதவந்கரெவ்வழியெனத்தளரலை

பரதகண்டத்திற்பசுந்தமிழ்நாட்டினிற்சைய

வரைதனக்குத்தென்றிசையினில்வளம்புல்கோங்கென்
மறைதனோயேரோடுபெருநாளோததனில்”

“மதுவனத்தின்மேற்றிசைப்பொறிவண்டுபண்பாடும்
புதுமலர்த்திரன்சுழித்தெழும்பொங்குகாவேரி
நதிதனக்குத்தென்றிசையினும்பராவதிவடபாற்
பதிவுகொண்டெழும்பவானியின்கீழ்த்திசையுளதால்”

எனவருங் கச்சியப்பமுனிவர்பேரூர்ப்புராணத்தொடும் முரணுமாறு
கண்டுகொள்க. கொங்குநாட்டே காவிரியுளதாகவுஞ் சோழரையே
அஃதுடையராகக்கூறுதல்

“மேக்குயரக்,

கொள்ளுங்குடகங்குவட்டறுத்தியிதத்

தள்ளுந்திரைப்பொன்னிதந்தோறும்” (விக்கிரமசோழனுலா)

என்பதனால் ஆதிபிற்காவிரியாற்றைத்தமிழ்நாட்டிற்கொணர்ந்தவரென்
னும் உரிமைபற்றியாகுமென்றுகொள்ளத்தகும்.

இனிக் கந்தப்புராணத்துக் காவிரிநீங்குபடலத்துக் காவிரியானது
முதன்முதல் அகத்தியர்கமண்டலத்தினின்றாகவிழ்க்கப்பட்டொழுநி
யது கொங்குநாட்டின்கண்ணேயென்று தெளிவாகக்கூறப்பட்டிருத்தல்
கற்றார்பலரும் அறிவர். இதனை,

“செங்கைநூங்கியதீர்த்தநீரோடுங்

கோங்கின்பாற்செலக்குறியமாமுனி

மங்குகின்மலம்மைந்தர்நேருறா

வங்கண்மேவினாரருந்தவத்தர்போல்

“ஆசில்கோங்கினுக்கணித்திடுனரிடை

வாசமீதெனமகிழ்ந்துவிற்றிரீஇ”

“அருந்தவமுனிவன்கோங்கினமலையருச்சித்தங்கணிருந்திடுகின்றான்”

“அகத்தியன்கோங்கின்பால்வந்தருச்சனைபுரிந்துமேவும்”

“அன்னவன்றனதுமாட்டோரணிகமண்டலத்தினுடே

போன்னியென்றுரைக்குந்தீர்த்தம்பொருந்தியேயிருந்ததெந்தாய்

நன்னதியதனைநீபோய்ஞாலமேற்கவிழ்த்துவிட்டா

லின்னதோர்வனத்தினண்ணுமென்குறைநீருமென்றான்”

“கோங்குறுமுனிவன் பாங்கர்க்குண்டுகைமீதிற்பொன்னி
சங்கரனநுளின்வந்ததன் மையும்புணர்ப்புமுன்னி
யைங்கரன்கொடியாய்நண்ணலுகத்தியனவனென்றோரா
னிங்கொருபறவைகொல்லாமெய்தியதென் துகண்டான்”

“குண்டுகையதனைத்தள்ளிக்குளிர் புனற்கன்னியன் னான்
பண்டையினைசவுசெய்தான்பாரினீபடர்தியென்றான்”

“நன்னதியோலவின் னுருளமுநடுங்கவார்த்துப்
பொன்னியாறுலகந்தன்னிற்பொள்ளென்பெயர்ந்ததன்றே”

“மறைநின் றவெல்லைதனிற் குறுமுனிவிம்மிதமாய்மன் னுயிர்களைங்கு
முறைநின் றதனிமுதல்வன்புதல்வன் றன்கோலத்தையுணர்ந்துபோற்றி
யறைகின்றகாலிரியைக்கண்ணுற்றுநலகத்துவெகுண்டருள்கைநாடி
யுறைநின் றகோங்குதனையொருவித்தென் றிசைநோக்கியொல்லைசென்
[ரான்”

என வருவனவற்றால் நன்கு தெளிந்துகொள்க. இக்கலை கொங்குநாட்
டுக்காவிரியொழுதுதலை ஐயமறவுணர்த்துமென்று துணிக.

இனிப் பிறர் தலிழ்முலைந்தர்க்கும் யாறு மஹாநதியாகலே
இருக்கவேண்டுமென்பதற்கு ஆதாரமாகத் திருவள்ளுவமாலையிற்கண்ட,

“மும்மலையு முந்நாடு முந்நதியு முப்பதியு
மும் முடிமுத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுந்
தாமுடையமன்னர் தடமுடிமேற்றாரன்றோ
பாமுறைதேர்வள்ளுவர் முப்பால்”

என்னும் வெண்பாவை எடுத்துக்காட்டுவர். இப்பாடல் அவர்கொள்
கையை எதனாலா தரிக்கின்றதென்பதை யானறிகிலேன். மும்மலையா
நிய பொதியும் கொல்லிநேரி என்பவை தம்முள்ளுத்தனவிலை. இவை
முறையே உத்தமம் மத்திமம் அதமம் என முத்திறப்பிடுமென்பது பலரு
மறிவர். முந்நாடும் மலைநாடும் கடனாடும், நீர்நாடுமாகக்கூறப்படும்.
இவை தம்முள் ஒத்தனவாகா. பாண்டிநாட்டு முத்துமிகுதியும், சோழ
நாட்டு நென்மிகுதியும், சேரநாட்டுப் பொன்மிகுதியுங்கூறுப. முந்நதி-
பாண்டியர் வையைமுழுதுமுடையர். சேரர் பொருறைமுழுதுமுடையர்.
சோழர் காவிரியிற் கடையாறேயுடையர். முப்பதி-பாண்டியர்

கடலுக்கு மற்றை இருவேந்தர்தலைநகரும் ஒவ்வா-சோழர் உறையூரி னுஞ் சேரர்களுவுர்ப்பெரிது. மும்முரசு-வீரமுரசு, நியாயமுரசு, நியாக முரசு, வீரமுரசைப் பிரதானமாகவுடையர் வில்லுடையசேரர்; நியாய முரசைப் பிரதானமாகவுடையர் தாநி முடையபாண்டியர்; நியாகமுரசைப் பிரதானமாகவுடையர் நெல்லுடையசோழர். “அறத்துஞ்சுறந் தைப்பொருளை” எனவருதலானறிக. இங்ஙனமுரசினைப்பிரித்து மூவர்க்குங்கொள்ளாக்கால் மேல் மும்மலை முதலாகப்பிரித்தெடுத்துக் கூறிவந்தமுறையொடு முாணு மென்க. முத்தமிழும் இவ்வாறேகொள் ளப்படும். பாண்டியர்க்கு இசைத்தமிழும், சேரர்க்கு நாடகத்தமிழும், சோழர்க்கு இயற்றமிழும் பிரதானமாகக்கூறப்படுமென்க. இவற்ற துண்மைரினைப் பழையநூல்களினுய்ந்துகொள்க. சுண்டிரைப்பிற பெருகும். முக்கொடி-வில்லும், சுயலும், புலியும். இவற்றதொவ்வாமை எளிகிலறியப்படும். மும்மா, சுண்டட்டம், பாடலம், கோரம் என்பன. இவைபுந் தம்முளொவ்வா என்பது பிற்காலத்தார் “கோரத்துக்கொப் போகனவட்டமம்மானை” எனப்பாடுதலா னுணரப்படும். இனித் தட முடிமேற்றார்முன்று. போல்வத, வேம்பு, ஆர். இவற்றது ஒவ்வாமை கண்கூடாகக்காணப்படும். இங்ஙனமே முப்பாலும் அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால். இவற்றள்ளனும் உத்தம மத்திம அத்தமம் என முத்திறப்பிதல் உணர்ந்துகொள்க. வள்ளுவர் முப்பால் மூவேந்தர் முடிமேல் மூன்றுதாரன்றோவென்பதே கருத்தாகலான் சோழர் அறத்துப்பாலையும், சேரர் பொருட்பாலையும், பாண்டியர் காமத்துப்பா லையும் தத்தம்முடிமேற் றர்ப்போலச்சூடிக்கொள்வர் என்று கருதி யுரைத்தாரெனவறிக. இங்ஙனம் பாடன்முழுவது உந்தாரதம்மிய மயமாகவுள்ளது, முந்தியும் ஒத்தனவாகவேண்டுமென்பதற்கு எத் துனை ஆதாரமாகுமோ? யான் கண்டிலேன்.

இனிப் பிறர் சேரனாட்டுக்காவிரியில்லையென்பதற்கு மற்றொன்று கூறுவர். அல்தாவது—

சேரன்செங்குட்டுவன் பத்தினிக்கடவுட்குக்கற்கொள்ளவும் அக் கல்லை நீர்ப்படைசெய்யவுந்தெனியுமிடத்துப்,

“பொதியிற்குன் றத்துக்கற்கால்கொண்டு
முதுநீர்க்காவிரிமுன்றுறைப்படுத்தன்

மறத்தகைநெடுவாளெங்குழப்பிறந்தோர்க்குச்
சிறப்பொடுவருஉஞ்செய்கையோவன்று (சிலப்-காட்சி)

என அவன் கூறுதலான் இக்காவிரி அவனாட்டதாகாதென்பது. செங்குட்டுவன் கண்ணகியைவழிபடவேண்டுமென்று நூலறிபுலவரைநோக்கப் புலவர் அவனுள்ளக்கருத்தைக் குறிப்பானுணர்ந்து

ஆங்கவ, ரொற்காமரபிற்பொதியின் றியும்
விற்றலைக்கொண்டவியன்பேரிமயத்துக்
கற்கால்கொள்ளினங்கடவுளாகுங்
கங்கைப்பேர்யாற்றினுங்காவிரிப்புனவினுந்
தங்நியநீர்ப்படைதகவோவுடைத்தென (ஹெ ஹெ)

எனக்கூறியதன்மீன் செங்குட்டுவன்கூறியனவாகுமுற்காட்டிய அடிகள். ஈண்டுப்பிறர்கருத்து, சோழரையும் பாண்டியரையும் வென்று சேரன் தமிழ்நாட்டுத்தலைமையெய்தியிருந்தாலும் தன்னாட்டில்லாமலையிற் கற்கொண்டு தன்னாட்டில்லாக்காவிரியில் நீர்ப்படைசெய்தல் தன் வீரக்குடிக்கு இழுக்கென்று செங்குட்டுவன் சினந்துகூறினான் என்பதாம். செங்குட்டுவன்கருத்து இதுவோவேறே என இங்கு ஆராய்வேன். பத்தினிக்கடவுளைப்பரசல்வேண்டுமெனச் செங்குட்டுவன் புலவரை நோக்கியவளவிற்புலவர் நன்றாய்ந்து எளிதாச்செய்தல், அரிதாச்செய்தல் என இருவகையினைபுமுணர்ந்து நீ எளிதாச்செய்தலைக் கருதியாயின் இத்தென்னாட்டகத்தே தளராததன்மையினைபுடைய பொதியிலிறக்கற்கொண்டு இத்தென்னாட்டகத்தேயுள்ள காவிரிப்புனவி நீர்ப்படைசெய்து கடவுண்மங்கலம்புரிதலாகும். அரிதாச்செய்தலைக் கருதியாயின் சேரர்விற்பொறியைத்தலையிற்கொண்ட சிறந்த எல்லாமலையினும்பெரிய இமயத்துக்கற்கொண்டு எல்லாயாற்றினும்பெரிய கங்கையாற்றில் நீர்ப்படைசெய்து கடவுண்மங்கலம்புரிதலாகுமென இரண்டுபடக்கூறினார். இதைக்கேட்டசெங்குட்டுவன் இமயத்திற்றழந்தபொதியக்குன்றத்துக்கற்கொண்டு கங்கையிற்றழந்தகாவிரிப்புனவில் நீர்ப்படைசெய்து இங்ஙனம் எளிதாப்புரிதல் எம்வீரக்குடிக்கேற்றதன்று எனக் கூறினான். இக்கருத்தேகொள்ளுமாறு இளங்கோவடிகள் ஏற்றசொற்பெய்து ஈண்டுவிளக்கியுள்ளார். அவர் நூலறிபுலவர்கற்றுகக்கூறியவிடத்துப் பொதியில் தளராதவியல்புடையதுதான்

ஆயினும் இமயம் சேர்விற்பொறியை மற்றை இருவேந்தர்கயற்பொறியினும் புலிப்பொறியினும் மேலாசத்தலைபிற்கொண்டது; மலையரையன் ஆகச்சிறந்தது; அங்கனஞ்சிறத்தற்குஞ்சாரணமாக எல்லாமலையினும் பெரிதாகவுள்ளது; பொறியில்போல எளிதாக சுண்டேகொள்ளத்தக்கதொன்றன்று; நெடுநூரம்போய்ப் பன்னுகடந்து அரிதாகக்கொள்வதொன்று என்றும், அங்கனமே கங்கையேபேர்யாறென்றும், அதனை நோக்கக் காவிரிசிறுநென்றும், அக்கங்கைப்புனலே காவிரிப்புனலாதலான் அதன்புனலினும் நீர்ப்படைசெய்தலாகும் என்றும், இவற்றின் தாரதம்மியமும் செய்யுங்காரியத்தினையுமையும் எளிமையுந்தோன்றக் கூறக்கேட்டுச் செங்குட்டுவன் அவர்குறியகருத்தைத்தெரிந்து கொண்டவனாகி மலையரையன்கணல்லாமல் பொதியிலாறியகுன்றிலே கற்கொண்டு கங்கையின்புதுப்புனலன்றிப் பழையபுனலேபுடைய காவிரிமுன் துறையிலதனைப்பித்து இங்கனமெளிதாரச்செய்தல் வீரப் பெருமையினையும் அதற்கேற்றவாட்படைபினையுமுடைய சேரர்குடிப் பிறந்தோர்க்குச் சிறப்போடுவருஞ் செய்கையன்று என்றான் என்று கூறிய குறிப்புக்கொண்டு ஆராய்ந்துகொள்க. வியன்பேரிமயம் என்று புலவர்குறியதுதெரிந்து அதனைநோக்கப் பொதியில் குன்றளவேஎன்னுங்கருத்தான் பொதியிற்குன்றமென்றிகழ்ந்துகூறினென்க. கங்கைப் பேர்யாறென்றும் காவிரிப்புனல் என்றும் உயர்வுதாழ்வு தோன்றக் கூறியதனையுணர்ந்து முதுநீர்க்காவிரி என்றிகழ்ந்துகூறினென்க. நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியப்பாயிரவுரைக்கண் அகத்தியர் கங்கையாருழைச்சென்று காவிரியாரையும் உடன்கொண்டு தென்றிசைப் போந்தாரென்றுகூறுதலான் இக்காவிரிநீர் கங்கையின்பழையநீராதல் தெள்ளிது. இது கருத்தன்றையின் தங்கருத்து வேறுபாடுதோன்ற அதற்கேற்றசொற்பெய்து புலப்படுத்துவரென்க. கங்கையே மஹா நதியென்றும், அதனைநோக்கக் காவிரிபுனலளவேயென்றுங் கூறினாரெனவுணர்க. பொதியிலேமுற்கூறியமுறைப்படி காவிரியைமுற்கூறுதது பொதியிற்கும் காவிரிக்கும் ஓரியையுமின்மையுணர்த்தற்கு. இமயத்தைக் கூறியதன்பின் கங்கைப்பேர்யாற்றைக்கூறியது அவ்வாறு அவ்விமயத்தேபிறப்பதென்னுமியையுணர்த்தற்கு என அறிக. இவ்வளவு அழகாக உயர்வுதாழ்வு புலப்படுத்திக்கூறியதுகேட்டு அரசனும் அதற்கேற்றவாறு கூறினெனத்தெளிந்துகொள்க. ஈண்டியான்கூறுவதுகருத்தன்றாகிப் பிறநாட்டு யாறும் மலையுப்பற்றி இகழ்ந்தானெனக்கூறுவதாயின்

இவன் உடன்பட்ட இமயமும் கங்கையும் இவனுடனவாதல்வேண்டும். அங்கனமில்லையாதலான் அது கருத்தன்றென்க. மற்றுச் சேரர் விற்றலைக்கொண்டதுகூறினரெனின் சேரர் விற்றலைக்கொண்டதுபோலப் பாண்டிடர்கயற்பொறியையும் சோழர்புனிப்பொறியையும் இமயம் குடியுள்ளதென்பது தொன்னூல் பல்வற்றினுங் கண்டது. அதனால் அது சேரர்க்கே சிறந்ததெனலாகாது, இளங்கோவடிகளே வாழ்த்துக் காதைக்கண்,

“முடிமன்னர் மூவருங்காத் தோம்புதெய்வ
வடபேரிமயமலை”

எனப்பாடுதலான் யான் கூறியதனுண்மையுணர்க. இமயம் விற்றலைக் கொண்டதுபோலக் கங்கைக்கு ஒன்று கூறலாகாமையானும் பிறர்கூறுவது கருத்தன்றது லுணர்க. முன் பாண்டியனதாய் இப்போது வென்ற யாற் சேரனுடையதாரிருக்கும்பொருதித்தற் சேரற்குள்ளபாத்தியமும் இமயத்திற்கூறியவாதென்பது சண்டைக்கு ஆராய்ந்துகொள்க. மூவருங்காத் தோம்பு வடபேரிமயமலை என்றலானும் அது சேரர்க்குத் தனியே சிறந்ததாகாது. மற்று விற்றலைக்கொண்ட என்றது சேரர் விற்பொறியைத் தலையிற் குடியதன்மையான் சேரலாமதித்து மலையரையன்கற்றருவான் என்பது குறித்தவாறு. அங்ஙனமென்ன மதித்து மலையரையன் ஒருகற்றாரானெனின் யானிதுசெய்வல் என மேற் செங்குட்டுவன் வஞ்சினங்கூறியவாற்றானும் இதுவே கருத்தாத லுணர்க. “பெருமலையரசன், கடவுளெழுதவோர் கற்றாரானெனின்” அவன் கூறுதல்காண்க. தாரானெனின் என்றது தான் அரசனாக விருந்து தன்னோடொத்த ஓரசனனுக்குத் தெய்வகாரியத்தின்பொருட்டு ஒரு கல்லைத் தாரானெனின் ஏ-று. எனின் என்றது நல்குதலொருதலை ஏ-று. தரல்வினையான் ஒப்புக்குறித்தார். இவற்றற் செய்யும் வினையின் உயர்வுபற்றியும் செய்யும் தன்னுயர்வுபற்றியும் தாழ்ந்தனவும் எளியனவும் நீக்கி உயர்ந்தனவும் அரியனவுஞ்செய்யப்படுக்கானென்று தெளிந்து கொள்க. காவிரிமுன்றுறை என்றதனானும் தன்னூர்க்கு அணித்தா தல்குறிக்கப்படும். காவிரி கருவூர்க்கு ஐந்துமைலில் நெருரையடுத்தோடுவது. இஃதன்றி யான் மேற்காட்டியவாற்றானும் இவனுட்க்காவிரியுண்மை தெனியப்பட்டதாகும். அதற்கேற்பநோக்குமிடத் தியான் கூறுவதே உண்மைக்கருத்தாதனன்றுணரப்படும். இளங்கோவடிகள்

யான்கூறுங்கருத்துப்புலப்படுத்தே சொற்பெய் ஒளிமையாகப் பாடியிருந்தலைக் கற்றாராராய்ந்துகொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்காற்புலவர் இரண்டிடக்கூறியதற்குப் பொருளின்றாதல்காண்க.

பொதியமலை சேரனாட்டுக்கும பாண்டியனாட்டுக்கும் எல்லையாகவுள்ளது. அதனால்தன் ஒர்புறம் பாண்டியற்கும் மற்றப்புறம் சேரற்கும் உரியதாயினும் அக்கூறியமலை பாண்டியற்கு வழங்கப்பட்டதனால் சேரற்கு அது கூறப்படுதலிலை. இதுபோலக் காணியின் ஒருபாகம் சேரற்கு உரியதாயினும் அதன் மற்றபாகத்தையுடைய சோழர்கே அல்துரிமையாக வழங்கப்பட்டவாற்றால் அது சேரற்குக் கூறப்படுதலிலையென்றுணர்க. இங்ஙனமல்லாக்கால் நூல்வழக்குத்தரிமாறுமென்க. இவ்வுண்மையினை ஆராய்ந்துகொள்ளாது சேரனாட்டிற்காகாரியிலையென்று கூறினாறு முனர்.

கரணமலமந்தகாசுகாட்சிப் பாணர் செங்குட்டுவனைக் “காவிரியனையே” என்றுகூறியவிடத்து அவர் பெய்துள்ளசொற்கள் சிலவற்றை ஆராயினும் யான்கூறுவதேகருத்தாதறெனியப்படும். அவர்,

“மாமலைமுழக்கின்மான்னணம் பணிப்பக்
கான்மயங்குதத முறையாவினொடுசிறதற்கு
கூரும்பமல்கழனியவாவுளம்பொழிய
வளங்கெழுசிறப்பினுலகம்புரைஇச்
செங்குணக்கொ முகுங்கலுழிமலிர்நிறைக்க
காவிரி” (பதிற்-௫௦)

எனக்கூறியுள்ளார். இதன்கண் மாமலையின்கண் காற்றான்மயங்கியதமுறையானது மான்கணங்கள் குளிர்ச்சியானடுங்க ஆலியோடுசிறநாடுகள் கூரும்பமல்கழனியவாய்வளம்பொழிய உலகத்தை வளங்கெழுசிறப்பிற்புரந்து நேர்சுழக்காக ஒழுகுங்கலுழிமலிர்நிறைக்காவிரி என்று அது செல்வழியெல்லாம் கூரும்பமல்கழனியவாகவளம்படுத்தலையும் இங்ஙனம்பலநாடுகட்கும் வளத்தைபுண்பிண்ணுஞ்சிறப்பான் உலகம்புரந்து பின் செங்குணக்கு ஒழுகுதலையுங் கூறுதலான் அது சோனாட்டை மட்டுமேபுரப்பதாகக்கூறுமை காண்க. காவிரிபுரக்குநாடுடையான் என்ச் சோழனைக்கூறுவிடத்துக் காவிரிபுரக்குங்குடகமுங் கொங்கும் சோனாடும் என்னும் முன்றனுள் இறுதியதுடைமையே கருதப்படுதலுங்காண்க. இத்துணையுங்கூறியவாற்றாற் சேரனாட்டிற்காவிரியிலையென்றல் பொருந்தாமைபுணர்க.

இனிச் சேர்முன் குரர்ப்பள்ளித்துஞ்சிய கன்னிவனவன் கருவூ
ரெறிந்தானைக் கோவூர்கிழார் பாடிய புறப்பாட்டில்

“மைந்தராடியமயங்குபெருந்தானைக்
கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றவேந்தே

.....

வஞ்சிமுற்றம்வயக்களஞ்சை
வஞ்சாமறவராட்போர்பழித்துக்
கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி”

எனக்கூறியதன்முன் சோனாட்டி னிருந்து வஞ்சியெறிவதற்காக மலை
நாடுசென்றான் என்பதைக்காட்ட “கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றவேந்தே”
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று நிரூபிக்கொண்டார்: இது புறம்
பெற்றகொற்றமென்பது இன்னதென்றும் குடபுலம் இன்னதென்றும்
உணராமையானே விளக்கித்தென்று தமிழறிவுடையார் எளிதினுணர்
வர். குடபுலம் கொங்குநாடுமுதலாகச் சோனாடுமுழுதையுங்குறிக்குமா
யினும் அது கொங்குநாட்டுக்கேசிறப்பாக வழங்கப்படுதலை முன்னரே
விரித்துரைத்தேளுதலான் சுண்டிக்கூறுவதுமிகையாகும். கொங்கு
புறம்பெற்றகொற்றம் என்பதனையும் முன்னரே இன்னதென்றுணர்த்தி
னேனாயினும் ஆண்டுக்கூருங்கவுலரத்ததனை சுண்டு விரித்துவிளக்குவல்.
கொங்குபுறம்பெற்ற கொற்றமாவது கொங்கிற்பொருது அந்நாட்டார்
புறக்கொடையைப்பெற்றதனாலுண்டாகியவெற்றி. அவ்வெற்றியை
புடையனாகச் சோழனைவிளித்தார். இங்ஙனம் கொங்குநாடுமுழுதும்
புறக்கொடைகொடுத்து ஓடியதியாங்கனம் என்னும் ஆகாங்கை
புண்டாக ஒருநாடுமுழுதும்வெல்வது என்பது அந்நாட்டுத்தலை
நகரை வென்றுகோடலானெய்தலாவதென்றுகொண்டு அக்கொங்கு
நாட்டுத்தலைநகராகிய வஞ்சிமுற்றம்வயக்களஞ்சை அஞ்சாமறவராட்
போர்பழித்துக் கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி என்று கூறினார்
எனவுணர்க. இங்ஙனமல்லாது கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றம் என்பது
கொங்குநாட்டுக்கப்பாற்கடந்துபோன கொற்றம் என்றாகாமை நன்
குணர்ந்துகொள்க. கொங்குநாடுபுறங்கொடுத்தால் அந்நாட்டாவர்ப்
பின்பற்றி வீரவேந்தன் அப்பாற் செல்லான் என்க. புறங்கொடுத்தால்
அவர்மேற்செல்லாது மீடலே பண்டைவீரரியல்பு. வீரராயுள்ளார்
கம்மொடுபொருதார் புறக்கொடைபெற்றவனவில இம்மெல்லியாரோடு

சாம்பொருதோமே என்று மிக நாணுவரென்க. “செருவின்மறிந்தார் புறங்கண்டுநானியகோன்” (இஸையாளுக்களவியலுரைமேற்கோள்) எனவருதலானுணர்க. புறம்பெறுதல்-புறங்கொடைபெறுதல் என்பது. “துப்புறுவர் புறம்பெற்றிசினே” (புறம்-௧௧) எனவருதலானுணர்க. கொங்குபுறம்பெற்றகொற்றழ் யாண்டிண்டாயது என்பதனை விளக்கி ‘வஞ்சிமுற்றம்வயக்களாகு’ என அவ்வெற்றிக்களங்கூறுதலானு மிலி துணரப்படும். நாட்டுத்தலைநகரைப் பகைவரினின்றிகாத்தற்கு நாட்டா ரனைவரும் ஒருப்படுவராதலான் அவ்வனைவரானுங்காக்கப்பட்ட தலை நகரை வெற்றிக்களாகு அஞ்சாமறவர் ஆட்போர்பழித்து அதனைக் கைக்கொண்டதன்மையால் அந்நாடுபுறங்கொடுத்த கொற்றமெய்கினு னாகும். பதிறுப்பபத்துள் “பொருழரனெய்கியகமுவுள் புறம்பெற்று” (88) என்புழிக், கமுவுள்ளன்பவனுடைய புறங்கொடையைப்பெற்று என்று பொருளாதல்காண்க. இதனு ஸீண்டிப் பிறர்கொண்டகருத்து புறப்பாட்டிலுள்ள சொல்லொடும். பொருளொடும் பொருந்தாதாத லெளிதினுணர்க.

இனிக் கருவூருள்ளநாடு யாதாம் என்று வினாவுவாருமுளர். பெரும் பாலுத் தலைநகருள்ளநாடு அத்தலைநகர்ப்பெயரைப்பெறுதல் வழக்கென் பது புகார்நாடு, மதுரைநாடு, காஞ்சிநாடு எனவழங்குதலான் அறிய லாம். “சிகரந்தோன்றாச்சேணுயர் நல்விற்புகாஅர்நன்னுட்டதுவே” (௧௮௧) என அகப்பாட்டினும் “பொன்னெயிற்காஞ்சிநாடுகவினழிந்து” (௨௮) என மணிமேகலையினும் வருதலானுணர்க. அவ்வநாட்டுச் சிறுபுகைக்குத் தலைநகரானவற்றுக்கும் இஃதொக்கும். தேவாரத்துக் “கொண்டனுட்டுக்கொண்டல்” “மிழலைநாட்டுமிழலை” “குறுக்கை நாட்டுக்குறுக்கை” எனவருதலானுணர்ந்துகொள்க. இவற்றிற்கருவூர் நாடு, வஞ்சிநாடு என வழக்குப்பெறுமென்றுய்த்துணர்ந்துகொள்க. வீரசோழியவுரைகாரர் “சுரெட்டுமுவைந்து” என்னும் பாட்டினுரை யில் பதினாறுமுடலும் பதினைந்தாறுமுடலுந்தெற்றக் கருநிலஞ்சுற்றின

தேசத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும், பதினேழாமுடலும் முன்றமுடலுந்தம்முட்பெற்றற்காகாசிரிபாய்க்கசிலத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும், நெல்லுக்காரின்றது வீட்டுக்காரின்றதென்று பாலாறுபாய்ந்தநிலத்துச் சிலர்வழங்குவர் எனவும் கூறுகின்றார். இவர் செந்தமிழ்நாடு பாண்டிநாடு எனக்கொண்டி செந்தமிழ்வழக்கல்லாதன சிலவற்றை அப்பாண்டிமண்டலமொழிந்த மற்றை மூன்றாமண்டலங்களிலுஞ் சிற்சிலர் வழங்குவரென்று கூறுகின்றாரென எளிதிலறியலாம். காசிரிபாய்ந்தநிலம் என்பதனாற் சேரனாட்டையும், பாலாறுபாய்ந்தநிலம் என்பதனாற் றெண்டைநாட்டையுங்குறித்தாராதலான், ஒழிந்த கருநிலஞ்சுற்றின தேசம் என்பதனாற் சேரனாட்டையே குறித்தாரென்பது தெள்ளிது. ஊரினைக்கருவூர் என்பதுபோல நாட்டினைக்கருநிலம் என்பதனாற் கருநாடு என்று கருதினாரென ஊகிக்க இவ்வழக்கு இடந்தருளினது. கருநிலம்-கன்னடம் எனவும், அதுசுற்றியதேசம், சேரதேசமெனவும் கூறினுமையுமே.

இனி “வஞ்சியர்கோன்வஞ்சிநதவேழம்” என்பழி வஞ்சியர்கோன் வஞ்சி எனவருதலான் வஞ்சியர்கோன்என்பது வஞ்சிநாட்டார்க்கு இறையெனவும், அவனுடையவஞ்சி கருவூர் எனவும் கொள்ளக்கிடத்தலான் இக்கருவூர்நாடு வஞ்சிநாடு எனப்பட்டதெனினும் பொருந்தும். இவ்வஞ்சிநாடு சேரனாடு மலையமானாட்டு ஓர் உட்பகுதியாகுமென்று கொள்க.

இத்துணையுங்கூறியவாற்றாற் கொங்கிற் கருவூர் சேரர்தலைநகரென்றற்குட் பிறர்கூறும் ஆகேபணைகளி லொன்றேனுநிலைபெறாமை நன்குணரலாம்.

இனி இறையனார்களவியலுரைக்கண் முவேந்தர்தலைநகர்களிலும் நிகழும் விழாவைக்குறித்து “மதுரைஆவணியவிட்டமே, உறையூர்ப்பங்குனியுத்தரமே, கருவூர்உள்ளிவிழாவே என இவைபோல்வன” (கக-சூத்-உரை) எனவருதலைப் பலருமறிவர். இதன்கட்கூறப்பட்ட

கருஷூர் சேரர்தலைநகரேயென்பது பாண்டியர்தலைநகராசிய மதுரையுடனும் சோழர்தலைநகராசிய உறையூருடனும் சேரவுரைத்ததன லுணரப்படும். முன்றுதலைநகர்களிலும் திகழும்விழாக்களை அண்டுக் குறிக்கப் பட்டனவாதல் கண்டுகொள்க. அகப்பாட்டில் “கொங்கர், மணியரையாத்தமறுகினி, முள்ளிவிழாநன்ன, வலாரகின்றதுபலர்வாய்ப்பட்டே” (ககஅ) என்பதனால் இவ்வள்ளிவிழவு கொங்கர் மணியை அரையிற்கட்டிக்கொண்டு தெருவிலாடுதலையுடையதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவையனார் சளவியலுரையிற்கண்ட கருஷூருள்ளிவிழவு என்பதனையும், இவ்வகப்பாட்டிற்கண்ட கொங்கர்மணியரையாத்தமறுகினி முள்ளிவிழவு என்பதனையும் சேரவைத்து ஆராயுமிடத்து இவ்விரிடத்துங்கூறப்பட்ட உள்ளிவிழவு ஒன்றேயென்றும், ஒன்று ஊர்பற்றியும் மற்றொன்று நாடுபற்றியும் போந்தனவல்லது வெறில்லையென்றும் புலனாகும். இவ்விரண்டானும் கொங்குகாட்டார்தந்தலைநகரான கருஷூரில் உள்ளிவிழா என ஒருநாள்விழா நிகழ்தலுண்டென்றும், அதன்கண் கொங்கர் மணிகளை அரையிற்கட்டிக்கொண்டு தெருவிலாடுதலுண்டென்றும் நன்குபுலனாகும். இதனால் கருஷூரில் உள்ளிவிழா கொங்கர் நிகழ்த்து முள்ளிவிழா என்று தெளியப்பட்டதாகும். இதன்கட் கொங்கர் கருஷூர், பாண்டியர் மதுரையுடனும் சோழர் உறையூருடனும் சேரவைத்து உரைக்கப்பட்டதனால் அக்கொங்கர் கருஷூரே சேரர்தலைநகராதலறியத்தகும். அகப்பாட்டில்,

“வென்றெறிமுரசின் விற்றப்போர்ச்சோழ
ரின்கடுங்கள்ளினுறந்தையாங்கண்
வருபுன்னெரிதருமிகுகரைப்பேர்யாற்
றுருவவெண்மணன் முருகுநாறுதாழ்பொழிற்
பங்குனிமுயக்கங்கழிந்தவழிநாள்
வீயிலையமன்றமாபயிலிறம்பிற்
றீயிலடுப்பினரங்கம்போலப்
பெரும்பாழ்கொண்டன்றுததலே” (ககஎ)

என வருதலான் பங்குனிவிழா உறையூர்க்கண்ணே நிகழ்ந்தது என்பது நன்று தெளியப்படும். இதனானேயன்றே “உறையூர்ப்பங்குனியுத் தரமே” என்றொருவழிக்.

மற்றுக் “குடையொடு, கழுமலந்தந்தநற்றேர்ச் செம்பியன் பங்குனி விழவின்வஞ்சியோ, டின்ளிவிழவினுறங்கையஞ்சிறிதே” (தொல்-களவியல்-‘நாற்றம்’ என்னுஞ்சூத்திரவுரை இறையனார்களவியலுரை ‘தந்தை’ என்னுஞ்சூத்திரவுரை) என்று வேறுவகையாகக்கேட்கப்படுமாலெனின் அது சேரனுடைய கழுமலத்திற் பெரும்பூட்சென்னியென்னுஞ் சோழன் சேரன்படைத்தலைவனாகிய கணையன் என்பவனைவென்று சேர நாட்டைத் தன்னடிப்படுத்தியகாலத்துத் தன் உறையூர்ப்பங்குனிவிழவைச் சேரர்வஞ்சியினும், சேரர்வஞ்சியினிகழ்ந்தஉள்ளிவிழவைத் தன் உறையூரினும் நிகழ்த்தியதனையே குறிக்குமென்றுகருதுவதே பொருந்தியதாகும். வென்றவேந்தர் வெல்லப்பட்டநாடுகளிற் மமக்கு விருப்பமானவிழாக்களையே நிலைபெறுவித்துநடாத்த லுண்டென்பது “சதய நல்விழாவுதியர்மண்டிலந்தன்னில்வைத்தவன்” எனக் கலிங்கத்துப் பரணியிற் சோழனைப்பாடுதலானறியலாகும். இங்ஙனம்கொள்ளாமல் எப்போதும் வஞ்சியிற் பங்குனிஉத்தரவிழாவே நடந்ததாமெனக்கொள்ளின் அது “கொங்கர்மணியரையாத்தமறுகிஞடுமுள்ளிவிழவு” என்ற அகநானூற்றொடும் கருவுருள்ளிவிழாவே என்ற நக்கிரானுரையோடு முரணுமென்றுணர்க. உள்ளிவிழவின்சிறப்புநோக்கி வெல்லப்பட்ட நாட்டாரைக்கொண்டு சோழன் தன்உறந்தையினும் அதனைநடாத்தினுன்போலும், கழுமலஞ் சேரனுடையதென்பதும் “திண்டேர்க், கணையனகப்படக்கழுமலந்தந்த, பிணையலங்கண்ணிப்பெரும்பூட்சென்னி” (அகம்-சச) என்பதனானும் “நற்றேர்க்குட்டிவன்கழுமலத்தன்ன” (யாப் பருங்கலவிருத்தி மேற்கோள்-தொடை ௫௦) என்பதனானும் உணர்க. “கழுமலந்தந்தநற்றேர்ச்செம்பியன் உள்ளிவிழவினுறந்தை” என்ற தனால் இவன் சேரன்கழுமலத்தைவென்றுகொண்டகாலத்து உள்ளிவிழவினை உறந்தையினடத்தினுனென்று துணியப்படும். இதனானும் கொங்கருள்ளிவிழவுநடக்குங் கொங்கிற்கருவூர் சேரர்தலைநகரென்று துணியப்படுமென்றுணர்க.

இனி, ஒட்டக்கூத்தர்காலத்துக்குப் பின் லிட்ட குமாரகுலோத் துங்கசோழன்காலத்தும், அலந்தம்மசியாசிய சங்கரசோழன்காலத்தும் கொங்குநாடும் வஞ்சியும் சோழர்க்குப் பாலையுந் தாங்கக் கூற தப்பட்டனவென்பது குலோத்துங்கன்கேரவையில்,

“கொங்கோட்குத் துங்கனிற்றன் குலோத் துங்கன்” (௧௧௩).

“கொங்கோட்டிம்வெங்கைக்கொடியோன்குலோத்துங்கன்” (௮௨)

என வருவனவற்றானும்; சங்கரசோழனுலாவில்,

“.....கோமகன்

வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்குமாமதுலா
யிஞ்சிக்குங்கொங்கைக்குமேயுமெதும்—விவஞ்சமத் து
முன்னின் றுகோட்டிமுனைபட்ட மந்திரந்த
கன்னின் தவர்க்குலத்துகார்ப்பணிந்தும்”

என வருவனவற்றானும் கன் றுகெனியலாம். இச்சங்கரசோழனுலாவில்,

“.....நிண்ககன்

வெங்கைக்களவழிப்பாட வஞ்சுலில்லவீனிக்
கொங்கைத்தளைகளைந்தகோமரனும்”

என வருவதன்கண் வில்லவனுனசேரனைச் சோழன் தளைகளைந்தது அவ னுடைய கொங்குநாட்டையுந் தளைகளைந்ததாழிற்று என வுங்குந்தால் ‘வில்லவனைக்கொங்கைத்தளைகளைந்தகோமரன்’ எனக்கூறியுள்ளார். இதனையும் கொங்குநாடு சோழற்குப்பலையுந் தவ வில்லவனுந் என்ற தாயிற்றுக்காண்க. கண்டிச் சங்கரசோழனுலாவின் மூதற்கட் காட்டியகண்ணிகளில் “வஞ்சிக்குமோதைமகோதைக்கும்” என்பத னால் வஞ்சிவேறென்றும் மகோதைவேறென்றும் ஐயமறத்தெளியலா கும்.” மகோதையென்பது கொடுங்கோளுர்க்குப்பெயரென்பது “கோதையரசர்மகோதையனக்குலவுபயாநமுடைத்தாமால்” எனச் சேக்கிழார் சேரமான் பெருமானையுந் புராணத்திற்குறுதலானறியப்

பரிம. இச்சங்கரசோழனுலாவுடையார்கல்வித்திறம் அவருலாவினைக் கற்கும்பேறுபெற்றாரெல்லாம் நன்கறிவர். அவர் வஞ்சியேறு, கொடுங்கோளுர்வேறு என்பகாபட நன்குரைத்துள்ளார். அவர் இருபேரரசருடையதலைநகர்க்களையும் அவருடையசடற்றுலையுர்க்களையுமே சுண்டிக் கூறினாரென்பது பாண்டியர் மதுரையையும் அவர் கொற்கையை யும் கூறுதல்போலவே சேரர்வஞ்சியையும் மகோதையையும் அம் முறையேகூறுதலான் எனிதெரியலாம். ஒலத மகோதையென்றார் அது கடற்றுறையுரென்பதுணரற்கு. சோமகன்வஞ்சி என்றார் சேரன் ஆண்டிருத்தனென்கி. மதுரையதலைநகர்என்றற்கு மாமதுரை யிஞ்சி என்று காட்டினார். மகோதையாகியகொடுங்கோளுர்க்கு வஞ்சியென்ற பெயர்வழக்குளதாயின் இவர் அதனின்வேறுகியதோருரினை அப்பெயரானேவழங்கமாட்டாரென்றே தெனியலாம். கச்சியப்பமுனி வரும் பேரூர்ப்புராணத்தி அஞ்சைக்களத்தை வஞ்சியெனக்கூறாமல் கொங்கற்கருவுரையே வஞ்சியெனவுரைத்தார். இதனை அந்நூலுட் காண்க. இவற்றார் சேக்கிழார் மகோதையாகியகொடுங்கோளுரை வஞ்சியெனவுழங்கியது அக்காலத்துச் சேரர் ஆண்டிருத்தல்பற்றி உபசாரமாகுமெனக்கருதப்படும். இராமணிநுக்குமிடம் அயோத்தியே என்னும் வழக்குப்போல இதனையுங்கொள்க. சங்கரசோழனுலாவுடையார் அந்நூலுட்பின்னும்,

“உஞ்சைக்குமேனையுதகைக்கும்வஞ்சிக்கும்
கொற்கைக்குங்கடற்கும்”

எனக்கூறுதலானும் இச்சுருத்து வலியுறும். சுண்டும் உதகை, வஞ்சி என்று கூறியமுறையே கொற்கை, கூடல் எனக் கூறியதுங்காண்க. இவற்றார் சேக்கிழார் உபசாரமாகவுழங்கியதொன்றொழிய மற்றெல்லா நூலும்வஞ்சியென்றுவழங்குவது கொடுங்கோளுரின்வேறுகியதோ ருரினையேயாமென்றும், பண்டுள்ள உரைகாரர் நிகண்டிகாரர் இவர் கூற்றுப்படி அவ்வஞ்சி கருவுரே என்றும் நன்குதெளிந்துகொள்க.

இனிச் சேரமான்பெருமானையுந் கொடுங்கோளுராகிய மகோதையின்கண் அரசுபுரிசின்மகாலத்துப் பழையசேரர்க்குரிய கொங்கு நாடு சேரர்க்கல்லாமற் பிறர்க்குரியதாயிற்றென்று கேட்கப்படுதலில்லை. அருணகிரிநாதர்,

“ஆதியந்தலாவா காராயா
சோர்கொங்கு”

என்பாரிதலான் இக்கொங்குநாடு சேரமான் பெருமானையானுக்குரிய
தாதல் புலப்படும். கொங்குநாடு அவநுடையதன்முறைப்படுமாயின்
அக்கொங்குநாட்டுவஞ்சியும் அவநுடையதாத லெளிதி லுணரலாம்.
இதனால்வர்காலத்தோ அதற்கு முன்பினு தலைநகரமாற்றிக்குடகடற்
பக்கத்தொதுங்கினவென்ற மறுதலல்லது மேலுண்மென்முணரலாம்.
சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

“வஞ்சிக்குமோதையகோலத்துமாமதுரை
பிஞ்சிக்குங்கொற்கைக்குமேறுதொழும்”

என்பாரிதலான் வஞ்சி கொடுங்கோளுநாடு மகோதையின்வேறாத
லெளிதி லுணரப்படும். இதன்கண், மதுரைமும் கொற்கையும் பாண்டிய
நுடையானவாதலையால் வஞ்சியும் மகோதையும் சேரநுடையானவாதல்
உணரலாம். இதனால் சேரர், மகோதையாநகரகொடுங்கோளுரை
நுடையகாலத்து வஞ்சியையும் மதுரைபிணுகொன்று நன்குதெளிய
லாம். சங்கநூல்களில் மகோதைய கொடுங்கோளு ரென்னுஞ்
சொற்கள் காணாமையால் பழையசேரர் வஞ்சியிலரசுபுரிந்தகாலத்துக்
கொடுங்கோளுர்மகோதை பெரியநகரமாகவிளங்கியதாகக் கருதப்பட
வில்லை. ஆதலான் இச்சங்கரசோழனுலாவார், சேரர் கொடுங்கோளு
நாடு மகோதையநுடையகாலத்தில் அதனின்வேறாக வஞ்சியையும்
உடையாராயினர் என்பதுமட்டும் நன்குணரப்படும். இதனால்
மகோதையரசர் வஞ்சிவேந்தர் எனவும் அவழக்கப்பெறுவென்றும்,
மகோதையரசரை வஞ்சிவேந்தரென்று அவழப்பதிபற்றி மகோதையே
வஞ்சியென்று கூறுவாகாதென்றும் இச்சங்கரசோழனுலாவால் உணரப்
படுதல்காண்க. கொற்கையரசர் மதுரைப்பாண்டியரென்றவழக்கப்
படுமிடத்துக் கொற்கையும் மதுரையும் ஒன்றெனத்தணியப்பட்டாது
அவ்விரண்டிரசரும் ஒருவரென்றே துணியப் பிதல்போல இதுணையுங்
கொள்க. இங்ஙனங்கொள்ளாக்கால் “வஞ்சிக்குமோதையகோதைக்கும்”
என்று சங்கரசோழனுலாவுடையார் மிகவுந் தெளியக்கூறியதோடு முர
ணாதல்காண்க. இக்கருத்தானன்தே பெரும்பற்றப்படுவியுந் நயப்பிராரும்
சேரமான் பெருமானையானு நுடையானின் கொடுங்கோளுர் என்று

கூறி அவ்விவந்தரைப் பின் “வஞ்சிக்கொற்றவன்” என்றொருவனுக்கு. அந்நன்றிகாதர் மேரமான்வொருமாயுநதற்குக் கொங்குநாடுரிமை கூரியதனான் அவர்க்கு அக்கொங்குநாட்டுக்கருவூர்வஞ்சிபுடைமையுந் நன்கு புலனாகும். பெரும்பற்றுப்பினியூர்நம்பிக்குக் கொடுங்கோணுரை வஞ்சியென்பதாகநத்தாரின் அதனை வெளிப்படவுணர் ஏற்றிசொற் பெய்துரைப்பவரென்க. இவற்றொடுவல்லாம் பொருத்தநோக்குமிடத்தும் சேக்கிழார், கொடுங்கோணுரை வஞ்சியெனவழங்கியது ஆண்டிள்ள வேந்தர் வஞ்சியரசராதலுற்றுமையற்றி உபசாரமாவதென்று தெளியலாம்.

மற்றுச் சேக்கிழார் “கொன்னாரிலவேன்முறவர்ப்பிள்கொங்கர் நாடுகடந்த நுளி” என்க. மற்றுராலெளிற் கூறுவேன்: இக்கொங்குநாடு குடபுலம் என்பது சேக்கிழார்க்கு உடன்பாட்டாதல் முன்னரே காட்டி னேன். குடபுலம் குடபுலங்காவலாகிய சேரநடையதாமென்பது தெள்ளிது. ஆதலான் “ஊர்நிமயவர்” என்றது சேரன்மறவரையேயன்றிப் பிறரைரில்லைவெனவுணர்க. இந்நாட்டை அக்காலத்தும் பிறநடையதாகச் சேக்கிழார் மருமையுந் நோக்கிக்கொள்க.

இனிச் சருவூரின் பல்பெயர்களுட் சுரபுரம் என்பதும் அதற்குப் பெயராகுண்பை அவ்வூர்த்தலபுராணத்தா னுணரப்படுவது:-

“சஞ்சென்னென்திபுரங்கரபுரம்பாற்
சுரபுரம்வீரசோழபுரம்
வஞ் னொரணியம்வஞ்சிதாயுர்சண்
மங்கலகேத்திரங்கருவூர்
விஞ்சுறுகருப்பபுரிமுதனாமம்
விளங்குதொல்பதிபின்வீற்றிருக்குஞ்
செஞ்சுடர்ப்பொருளினிருபதமேனைத்
தேவர்பொன்முடிக்கணிகலனே”

என அதன்கண்வருதலாற் சுரபுரமென்பது சருவூர்க்குப்பெயராதலுணரப்படும். இதன்கண் வீரசோழபுரமென்றது பிற்காலத்து வீரசோழனென்பான் இதினவென்று ஆண்டசாரணம்பற்றியதாகும். இவ்வீரசோழன், பொன்பெற்றிகாவலன்புத்தமித்திரன்காலத்தவனாயினுமாம். இது சுரணிநுத்தனாள் அப்பெயர்பெற்றதார்ப்போலும். பெளராணிகர்

வேறுகூறலர்: திரிசிரபுரம் என்பதுதான் இத்தனையுங்கொள்க. கரன்,
திரிசிரன் இவர் இத்தென்னாட்டு ஓநாய்க்கத்தே இந்நந்தவரன்பதம்
உணரத்தகும். கருஷர்க்குஞ் சிரபுரத்துக்கும் 48-மைல் தூரமேயாகு
மென்பது பலநுமியர். இக்கரபுரம் சேரர்தலைநகர் என்பதனை விளக்கு
வல். துளாமணியென்னும் பழையதூ லுட் கயம்வாச்சுருக்கத்தி,

வேலைவாய்க்க நங்குடலுன் றெண்ணுங்குமணிமுத் தும்
விரவியெங்கு

மாலேவாய்க்கரும்பறவகன் பண்ணைதழீ இயநகே
யருவி தூங்குஞ்

சோலைவாய்மலர ணிந்தகூழ்துழை ரயாழிசையாற்
றுளைக்கைவேழ

மாலேவாய்நின் றுறங்குமதுரைகூழ்வளநாடன்
வடிவுகாணாய்.

கண் சுடர்கண்விடவனன், ரகாரமேகமெனவிடு நங்
களிநல்யானை

விண் சுடருநெருங்குடைக்கிழிநல்வேந்தன் நிறிதனை
விளம்பக்களைய

தண் சுடரோன் வழிமுருகன் நென்மலைமேற்சந்தன:முஞ்
செம்பொன்னூத்

தொண் சுட நம்விர சிரநல்வரைமார் பணைநெற்கோர்
கிலைதங்கண்டாய்.

மழைக்கரும்புங்கொடியுழல்லை நங்குதவரைமபண்ணந்து
தடாளிநீண்ட

கழைக்கரும்புகண்ணீ னுங்கரபுரத்தாங்கோமானிக்
கதிர்வேற்காளை

யிலைழக்கரும்புவிளமுலையார்வரிக்கநிரோன்வழிமுருக
னிவனீரீர்ந்தண்

டலைழக்கரும்பின் முருகுநீர்க்குந்தாரகலஞ்சார்ந்தவர்க
டவஞ்செய்தாரே.

வண்டறைபுமாவிர்தவனத்துலாய்மதர்த்தெழுந்த
மழலையன்னம்

உண்ணிறைமுன் விளையாடியிளையவர்களைடையரினு
முற்றைக்கோமான்

கொண்டம் நயிபிடிமா ஈங்கொடிமதி லுங்குனிர் புன லும்
பொறியும்பூவு
மொண்ணிறையுமும்முன் மழலையகோனிவனிவன
தெழிலுங்காணாய்.

எனத் தமிழ்மேந்தவையுங்கூறுதலைக் கற்றாறிவர். இவற்றுட் பாண்டியனை மதுரைசூழ்வனநாடன் என்றும், சேரனைக் கரபுரத்தார்கோமான் என்றும், சோழனை உறந்நைக்கோமான் என்றும் கூறியிருத்தலைக் காணலாம். மதுரைசூழ்வனநாடனாய் பாண்டியற்கும், உறந்நைக்கோமானாய் சோழற்கும் இடையே கரபுரத்தார்கோமான் எனக் கூறுதலானும் இவன் சேரனாதல் தெள்ளிது. இவன் அக்கினிவம்சத்தனாதல் “இவன்செந்தழிலோன்மரபாகியிரேழலகும்புகழ்ச்சேரன்” எனப் பாரதத்துவந்தலான் அறிக. இக்கரபுரம் என்றும் பெயர் கொங்கிற்கருவுந்ருக்குக்கோட்காநிதலன்றிக் கொங்குகோளுந்ருக்குக் கோட்டசுப்படாமைபும் ஈண்டைக்குநோக்கிக்கொள்க. இவற்றுள் மதுரையையும் உறந்நைவையுங்கூறியவரினையிற் கரபுரத்தைக்கூறுதலான் இது அவைமேலாத் தலைகராதலும், உண்ணாட்டிராதலும், எளிதுலுணரத்தகும். இப்பழமையான ஸசந மாலானும் சேரர்தலைநகர் கரபுரமாகிய கருவுந்ருன்று தெளியப்படுவதாகும்.

இனிப் பாரதம் இராசசூயச்சுருக்கத்துத் தமிழ்நாடுமுன்மையுங்கூறப்புகு வில்லிபுத்தூர்,

“சென்னிநாடுகுடகோங்கநாடுகிறைநகரணிநென்ன லுறைசெந்தமிழ்க்கன்னிநாடுறவுடன் புருந்துமணிநித்திலக்குவைவகன்மைக்கொளாமன்னிநாடுகடல்கொண்டகைம் முனிவன்லவகுமாமலயநண்ணினுன் மின்னிநாடுறவிளங்குவெஞ்சமரவீர வாகைபெறுவேலினுன்”

எனப்பாதிதலான் சேரநாடு குடகோங்கநாடு என்று வழங்கப்படுதலறிந்து கொள்ளலாம். இப்பாடலில் சென்னிநாட்டுக்கும் தென்னன்கன்னிநாட்டுக்கும் இடையே குடகோங்கநாடுகூறியதனானும் இது சேரநாடாதலுணரப்படும்.

*சேரமன்னராய குலசேகரப்பெருமானும் தம்மைக் “சேரல்லிகாவலன் கூடனாயகன் கோழிக்கோன் குலசேகரன்” எனப் புலப்படுத்தல்காண்க. பாண்டிநாட்டுத்தலைமையைக் கூடனாயகன் என்பதனானும்,

*“மாற்றலரை, வீரங்கெடுத்தசெங்கோற்கொல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன் சேரன் குலசேகரன் முடியேந்தரிகாமணியே” என்ப.

சோனாட்டித்தலைமையைக் கோழிக்கோன் என்பதனும், உணர்த்தி னாற்போலச் சேரநாட்டுத்தலைமையையே ‘கொல்லிகாவலன்’ என்பத னால் உணர்த்தினாற்போது எனிகுலுணர்த்தகும். கொல்லி சேரர் கொங்குநாட்டிச் சேரர்க்குக் கிறத்தமலையென்பது முன்னரே கூறினேன். அவர் “கொங்குகோன்குலசேகரன்” எனப் புலப்படுத்தலைபுங்காண்க. அவர் “கொல்லிகார்க்குலசே” என்று தம்மையக்கூறுகின்றார். கொல்லி மலையையுடையநகரம் கொங்குநாட்டுக்கு நுவுராதெனள்ளிது.

இனி, மாறனலங்காரத்து வாச்சியல் நட்ச-ஆம் சூத்திரவுரைக்கண்,

‘மன்றல்கமழமலைநாட்டும்வண்டிழிந்தர்

நன்றியபயில்பாண்டிநாட்டகத்தும்—வென்றியபயில்

சோனாட்டகத்துந்தாயின்மாயனைத்துகிப்பார்

சாணார்பிறவிக்கடல்’

என்னும்பாடலை எடுத்தோதி “இதனான் மலையமானாடுதென்பது; மலை நாடுதென்றும், பாண்டியனாடுதென்பது பாண்டிநாடுதென்றும், சோழனாடுதென் பது சோனாடுதென்றும் மகாஉவாய் அடிப்படவந்தவழக்காற்றால் வந்து வழுவின்றாயிற்று” என வுரைசாரர்கூறியவாற்றான் மலைநாடு என்பதும் மலையமானாடுதென்பதும் ஒன்றேயாதலும், அது சோமனாடுதெயாதலும் எனிதிலறியத்தகும். இதன்கண், தமிழ்மலைவந்தர்நாடுமேகூறியது காண்க.

இனி, கைடதத்து,

‘மாமழைமென்னோக்கியீங்குவைகியமானவேலான்

ருழைமுப்புடைக்காய்வீழ்ந்ததாற்றிளங்குமுருசெற்ற

வீழ்சுனைவருக்கைபோழ்ந்துவெம்புலியடியனாங்காய்க்

சோழரையரம்பைசாய்ச்குங்குடகநாடாளுமவேந்தே’

எனச் சோழபாண்டியருடன் சேரனைக்கூறுதலறியலாம். இதன்கட சேரனைக் குடகநாடாளுமவேந்தென்றது மேற்றிசைநாட்டையானும் வேந்தனாலானவறிக. குடகம் - மேற்றிசை. இக்கருத்தானே அருணகிரிநாதரும் ‘குடகற்கருவுர்’ என்றாரென்க. “வஞ்சிகுடக்கினிற் றோதையுமாங்கே” (அழகர்கலம்பகம்) என்பதுஉம் இக்கருத்தேபற்றி வந்தது. இங்ஙனமல்லாமற் ‘குடகம்’ எனப்பெயரிய தேயத்தையே கருதினாரெனின் அது தமிழ்ப்பொழுவழக்காததேயக்களுளொன்றாக

வைத்து உரையாசிரியர்கள் எண்ணியதனோடு முரணுமென்றுணர்க. அன்றியும் 'குடகதேசம்' குறிஞ்சியேயாக அதற்குரியவியல்பான் வருணிக்காமல் மருதமாகவே வருணித்தது குடகமலைநாட்டை விலக்கி புணர்த்தற்கெனக்கொள்ளப்படும். இங்ஙனமே அரிச்சந்திரபுராணமுடையாரும்,

“அதிபாரதனபாரவதிநுபமலர்மாணையணையாயிவ
னதிபாயவுயர்போதின்னையபாயசிறையாயசிறைவாவினின்
மதியாமல்விலை?றிவெடிபோனபநவாளைவண்புகமேற்
குதிபாயமடல்கிறிவிழுதேநல்குரைசாடுகுடநாடனே”

என மருதமாகவே கூறுதல்காண்க. சுண்டிக் குடநாடு எனப்பட்டதே லைநடதத்துக் குடகநாடு எனப்பட்டதாமென்றுணர்க. நிறுபாணுற்றுப் படைபி ழும்,

“கொழுமின்குறையவொதுங்ஈவள்ளிதழ்க்
கழுநீர்மேயந்தகயளாயெருமை
பைங்கறிநிவந்தபலவினீமுன்
மஞ்சண்மெல்லிலையிர்ப்புறந்தைவா
விளையாவிளங்குறாமெல்குபுபெயராக்
குளவிப்பள்ளிப்பாயல்கொள்ளுங்
குடபுலங்காவலர்மருமான்.....குடநிவன்
வருபுணல்வாழில்வஞ்சியும்வறிதே”

என்பதனும் பெரும்பான்மை மருதமாகவேகூறினார். பைங்கறி என்பதனும் குறிஞ்சியையுங் குளவிப்பள்ளி என்பதனால் முல்லையையுஞ் சிறுபான்மைகுறித்தார். சுண்டிகெய்தலேகுறித்தாரில்லை. கெய்தலே ரில்லாத குடபுலம் கொங்குநாடேயென்பது கச்சியப்பமுனிவர்,

“.....சடல்போக்கிலிழுன்றிற்

குலவுசிறப்பெய்கியதுகொங்குவளநாடு” (பேரூர்ப்புராணம்-)

என்று கூறியதனான் உணரப்படும். கொங்குநாட்டைக் குடபுலம் என்று வழங்குதல் சேக்கிழார் “கொங்கிற்குடபுலம்” (கிருஞான-௩௨௩)

‘சென்றசென்றகுடபுலத்துச்சிவனாரடியார்பதிகடொறும்’(வெள்ளரினை)

“அப்பாலைக்குடபுலத்திலாறணிந்தாரமர்கோயி

லெப்பா லுஞ்சென்றேத்தித்திருநணுவினையிறைஞ்சி”

(கிருஞான-௩௨௪)

எனக் கூறியவாற்றாணுரைப்பதும். இதன்கட் குடபுலங்காவலர்மரு
மானே குட்டநாரிம் உடையனானான் என்னுங்கருத்தால் குடபுலங்
காவலர்மருமான் குட்டிவன் என்று கூறினார். ஈண்டு நச்சினர்க்கினியர்
குட்டிவன் என்பதற்குக் குட்டநாட்டையுடையோன் எனப் பொருள்
கூறியதனாலும் உணர்க. குட்டநாடுடைமைகூறியதனார் குடபுலங்
காவலர்க்குக் கடலுடைமையங்குறித்தாராவர். வருபுனல் வஞ்சி
யென்றது பெருகுநின்ற நீரையுடையவஞ்சி ௪௧-௩. வருபுனல் என்பத
னால்தான் என்றுகொள்க. “வருபுனல்வவவவவ வுதகாங்கு முன்றுலற”
(சுச-ஊர்காண்) எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் “வருபுனற்கற்றிலை” என
மதுரைக்காஞ்சியும் வருதலானுணர்க. இலையெல்லாம் ஆராயாது
இப் பத்துப்பாட்டிகள் மேற்கலாவளமும் சுழிமுசத்துறைநலமும்
விளக்கிற்பன என்று மயங்கினாருமுனர். நெய்தலைச் சிறிதுங்கலவாது
கூறப்பட்ட இவ்வடிகள் சுழிமுசத்துறைநலம் விளக்கிற்பன என்று
அவர்கொண்டது “கொழுவீ” என்பதுபற்றியும் “வருபுனல்” என்
பதுபற்றியும் ஆம் என்று கூறுகின்றேன். அவர்,

“செற்றுநிலைமுனை இயசெங்கட்காரா
னார்யடி கங்குலெனன்றிபரிந்து
கூர்முன்வேலிசொட்டினீசரி
நீமுதிர்புனத்துமீனுடனிரிய
வந்தும்புவள்ளைமயக்கித்தாமலா
வண்டுதுபனிமலராருமார்” (அகம்-௪௬)

எனவரும் மருதத்திணைப்பாட்டடிகளையும், வருபுனல் என்பது கடலை
யுணர்த்தாது யாற்சையையுணர்த்துமென்பதனையும் அறியாராவர்.
“ஆறுமருதம்” என்பதனால் இங்காற்பத்தாரும் அகப்பாட்டு மருதமாத
றென்னிது. ஈண்டு “வருபுனல்” என்பதனைக் கடலென்றமயங்கியாங்கு

“பேரிசைவஞ்சிமுதார்ப்புறத்துத்
தாழ்நீர்வேலித்தண்மலர்ப்பூம்பொழில்”

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தும் “தாழ்நீர்வேலி” என்பது கடலென்று
சொசுத்தலும் அப்பிறர்க்குணுண்டு. தாழ்நீர்வேலியென்பது ஈண்டு எயில்
குழ்சிடங்கு என்பதனை அவாறியாரொன்க. “தாழ்நீர்வேலித்தலைச்செங்
கானத்து” (சிலப்-அடைக்கல்) என்புழி நீர்வேலி-கிடங்குமாம். என்று

அடியார்க்குநல்லாருரைத்ததீநோக்கிக்கொள்க. தாழ்நீர் தங்கிய
நீராதலிற் பொய்கை, குளம் என்பனவுமாம். 19-ம் “தாழ்நீர்முத்தும்”
(சிலப்-கால்கோட்) என்புழித் தாழ்நீர்என்பதனைக் கடலென்பதற்குச்
காட்டினார். ஆண்டு அருப்பாதவுரையாசிரியர் தாழ்நீர்-தங்கியநீர்மை
என்று பொருள்செய்ததனை அவர் சுண்டிலராவர். இன்னும் அப்பிறர்,

“யாங்கணுங்,கறைகெழுநல்லூர்க்கறைவீடுசெய்ம்மென,

வழம்பில்வேளோடாயக்கணக்கரை

முழங்குநீர்வேலிமுதுரேவி”

என்புழி முதூர் வஞ்சியெனமயங்கினார். ஆண்டு யாங்கணுங்கறைவீடு
செய்ம்மெனவுளியென்று கூறியதுபற்றி அருப்பாதவுரையாசிரியர்
“முதூர்க்களிலே இப்படிச்செய்யுமென்று ஏவி யென்க” என வுரைத்த
தனைக்காணுராவர். மற்றும், அவர் “பெருந்துறை” என்பது கடற்
அறையேயாகுமென்றுபிரதிப்பாடுவர். அவர் சிலப்பதிகாரத்துப் புறஞ்
சேரிடிறத்தகாலதக்கண்,

“வையையென்றபொய்யாக்குலக்கொடி

புனல்யாறன்றிதுழும்புனல்யாறென

வனநலமாதுருமைபுணந்தொழுது

பரிமுகவம்சியுங்கரிமுகவம்சியு

மரிமுகவம்சியுமுருந்துறையியக்கும்

பெருந்துறைமருங்கிற்பெயராதாங்கண்”

என வையையாற்றுக்குப் பெருந்துறையுடைமைகூறப்படுதலையும்,
பெருங்கதையுட் புனற்பாற்பட்டதன்கண்,

“மணல்கெழுபெருந்துறைமயங்குபுகழீஇ

விரிநீர்ப்பொய்கையுள்விளையாட்டுவிரும்பி”

எனப் பொய்கைக்குப் பெருந்துறைகூறப்படுதலையும் அறியாராவர்.
மற்றுப்பிறர் “தன்கடற்படப்பைநாடு” என்பதுமுதலாகக் காட்டுவன
வெல்லாம் சேரர்குடநாடு, குட்டநாடுகளைபுணர்த்துவனவல்லது வஞ்சி
கடற்றுறைப்பட்டினமென்று அவை புணர்த்தாவாதல் நன்குநோக்கிக்
கொள்க. ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் செங்குட்டுவன்காலத்தே
மேல்கடற்பக்கத்துள்ள நறவு என்னும் ஊரிலிருந்துபற்றி அவனு
ருள்ளநிலத்தைக் “கடல்சேர்கானற்குடபுலம்” என்று பதிறுப்பப்துள்ள

அறும்பத்திற் சான்றோர்கூறினார் என்ற முன்னரே எடுத்துக்காத்தேன். பதிற்றுப்பத்து ௧௦-ஆம்பாட்டில், ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனிருந்த கடற்றுறையோடைய நடுவு என்னும் ஊரே அறுஅயாணர் உடைத் தென்று இடையறாத கடல்வருவாய் மதலைய செல்வங்களால் விசேடிக்கப்பட்டிருக்கவும் அதனையாராயாது வஞ்சியென்று வேறு கூறுவாருமுனர்.

இனி அப்பிறர் கூறுவார்களேவாரத்து ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ஆன்பொருலையைக்கூறுமையால் கூறுவார்களாகத்து ஆன்பொருளை அக்காலத்து ஒழியதாகாதென்று துணிந்தார். அவர், உறையோடைய இருமுகச்சேரத்தை ஞானசம்பந்த சுவாமிகள்பாடிய தேவாரத்துக் காவிரிகூற்றிடாமையான் உறையோடையத்தும் காவிரி யக்காலத்து ஒழியதாகாதென்று துணிவார்பொ ணம் மதரைத்தேவாரத்து வையை கூறாடாமையான் மதுரை வையைபுடையதாகாதென்று துணியலுமாமேலென்று அவர் சினையார். மதுரையார், கூறுவார்க்குச் சுந்தர முர்த்தினாயனார்தேவாரம் இல்லாமையுற்றிக் கூறுவார் தலைமையாய நகரமாகாதென்று துணிந்தார். அவர், பாண்டியர்தலைநகராகிய மதுரைக்கும் சோழர்தலைநகராகிய உறையூர்க்கும் அந்நாயனர் தேவாரப் பதிகநிலையையே அறியார். இன்னும் அவர், “திருமாவியனகர்க் கூறுவார்க்கு முன்றுறை” (அகம் - ௧௩) என்புழி முன்றுறை கடற்றுறையென்றுகொண்டு “இத்தகையவாணிபத்துறைமுகமே முன்றுறையாகும்” என்று மனததுணிந்துரைப்பர். அவர், சிலப்பதிகாரத்து “முதுநீர்க்காவிரி முன்றுறை” எனவருதலைபுழை; அகப்பாட்டின்கண்,

“துஞ்சா முழுவிற்கோவற்கோமா

னெடுத்தேர்க்காரிகொடுங்கான் முன்றுறை”

பெண்ணையம்பேரியாற்று நண்ணறல்கடுக்கும்” (அகம்-௩௫)

எனவருதலைபுங்காணுராவர். பின்னும் அவர் “கலிகெழுவஞ்சி” எனச் சிலப்பதிகாரத்துவருதல்பற்றி வஞ்சி கடலுடைத்தென மயங்குவார். அவர் சிலப்பதிகார வரந்தருகாலைக்கண் மதரைநீனைக் “கலிகெழு கூடல்” எனக் கூறியிருத்தலைக்காணுராவர்.

இன்னும் அப்பிறர், சிலப்பதிகார இந்திரவிழுவெடுத்தகாதைக் கண் புகார்நகரமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை வருணித்த லும், மணி

மாக்கள் அலைவாய்க்கரைநீர்ப்பும், பட்டினப்பாக்கமும் என்னும் இவற்றைச் சித்தலைச்சாத்தனார் வஞ்சிச்சூரர்குறையை அப்பிரர் தெரிந்துலராவர். இனி வஞ்சிவேந்தர் உம்பற்சாநிம் உடையராதலான் அவர்க்குப் புதுக்கோள்யாணைகள் உண்டென்றும் சேரார்க்குரிய பழனி மலை “அறுகோட்டியாணப்பொதின்னி” (அகம்) எனக்கூறப்படுதலானும் அகி சுருஷர்வஞ்சிக்கு அதிக தூரமன்றாதலானும் சுருஷரர்க்குப் புதுக்கோள்யாணையுண்டாகத் தடைபடில்லையென்க. அவற்றைப்பயிற்றுவோர் அவ்வேந்தர்கரத்தி உளராவரென்றும் தெரிந்துகொள்க. அரசரிருக்குத்தலைநகராதலின் அதன்கண் யாணை குதிலை இவற்றைப்பயிற்றுவோரிருப்பது இயல்பு என்க. புதுக்கோள்யாணையுடன் பொற்றார்ப்புரவியும் கூறியதுகாண்க. பெருங்கதைரினும் “மதக்கனியாணை வடிக்கும்வட்டமுங், கடிச்செல்புவிழ்முகம்வீதியும்” இராசநியத்துக் கூறினார். யாணைகளுள்ளகாரிகள் கொடுங்கோளுருக்கு அதிகதூரமாக உள்ளனவாதலும் அப்பிரர் தெரிந்துகொள்வாராகுக. கொடுங்கோளார் மலையோரில்லாத பெருமண வுலகத்துநகரென்பதும் அவர்தெரிக.

மற்று அடியார்க்குநல்லார் “குன்றக்குறவரொருங்குடன்கடி” எனவுருஞ் சிலப்பதிகாரப்புகித்துக் “குன்றம் கொடுங்கோளூர்க்கயல தாழ்பசெங்குன்றென் னுமமலை” என்றுரைத்தாராலெனிற்குறுவேன்-கண்ணை கணவணையிழந்ததின்,

“வாரொலிகூந்த னின்மணமகன் தன்னை
 ரீரேழ்நாளகத்தெல்லீங்கி
 வானோர் தங்கள்வடிவினல்ல
 தீனோர்வடிவிற்காண்டில்லென
 மதுரைமாதெய்வமாயத்தினிக்கு
 விசிமுறைசொல்லியழல்வீடுகொண்டதின்
 கருத்துறுகணவற்கண்டபின்ல்ல
 திருத்தலுபில்லெனிற்குறுபில்லெனெனக்
 கொற்றவைவாரிற் பொற்றொடிதகர்த்துக்
 கீழ்த்திசைவாயிற்சுணவொனொடுபுகுந்தேன்
 மேற்றிசைவாயில்வறியேன்பெயர்கென
 விரவும்பகலுமயங்கினள்கையற்
 றுரவுநீர்வையையொருகைக்கொண்டாங்

கவலவென்னுளவளித்திழிதலின்
 விசையவென்னுண் விசையவத்தேதலிற்
 கடல்வழிற்சுழிக் காமலைநெஞ்சுபிளந்தாங்
 கவுணரைச்சடந்தட்டரிலைநெடுவே
 ஸெடுவேள் குன்றமடிவைத்தேழிப்
 பூத்தவேங்கைப் பொங்கச்சீழேழார்
 சீத்தொழிலாட்டியேன்யான்”

எனக்கூறுதலான் மதுரைமேற் றிசைவாழில்பெயர்ந்து வையையைய
 ஒருகரைக்கொண்டு பள்ளத்திழிந்தும் மேட்டிநிலாந்தும்போய் நெடு
 வேள்குன்றத்தேறி வேங்கைகாசின்சீழ்தங்கினுள்ளென்று அறிபலாகும்.
 இவள்தங்கிய இடம்,

“தன்னுட்டாகப்பட்டனியைமீற்றமசல்லா
 ணின்னுட்டகவாசின ஸைந்தனணங்கலா.”

என்று மேற் செங்குட்டுவற்குச் சாத்தனாகூறுதலான் சேரனாடத
 னன்குணரப்பபிம். இதன்கண் நெடுவேள்குன்றம் என்றதல்லாது
 செங்குன்று என்று கூறப்படாமையென்கொள்க. வையையநதி வரிசை
 நாட்டுமலையிலும் பழனிமலையாகிய வராகமலையிலும் உற்பத்தியாகும்
 உபநதிகளின்பெருக்காலொழுகுநின்றபாராநதல்கீழ்க்குறித்தகுறிப்பா
 லுணரலாம்.* கண்ணகி வையை யொருகரைக்கொண்டுபுக்காள்
 என்றலால் அவ்வையையினொருபாகம் உற்பத்தியாகின்ற வரிசை
 நாட்டுமலைக்கேனும், அன்றி அவ்வையையின்மற்றொருபாகம் உற்பத்தி
 யாகின்ற பழனிமலைக்கேனுஞ்சென்றாள்ளென்றுதான் கொள்ளத்தகும்.
 வரிசைநாட்டுமலை நெடுவேள்குன்றமாகாமையானும், பாண்டிநாட்டு
 மலையேயாதலானும் இவள் சேரனுட்டுநெடுவேள்குன்றமேறினாள்
 என்றதற்குமாறாக அதனைத்துணிதல்கூடாதாகும். இவள் நெடுவேள்

* The centre is included in the main river system--that of the Vaigai and its tributaries. These latter all rise in the Palni hills of the Varushanad and Andipatti range, and join the Vaigai in the valley which lies between the two. Thereafter the river receives no tributaries of any importance and flows South-eastwards past Madura town into the Bay of Bengal not far from Ramnad. (Madras District Gazetteers, Madura Volume I Page 11)

குன்றம் வறுதற்குமுன் பள்ளத்திழிந்தும் மேட்டிலேறியுஞ்சென்றான் என்றுகூறியதல்லது பெருமலையொன்றையுமேறினான் என்றுகூறாமையுங்காண்க. கொடுங்கோளுக்கு அயலதாகப் பெருமலையொன்றும் இல்லாமையென நன்குக்கேட்டறிந்துகொள்க. கொடுங்கோளுக்கு நெடுந்தாரத்தே செங்குன்றார் எனப்பெயரியதோளுந்ளது. அதன்பக்கத்ததாகியதோர்குன்று செங்குன்றாகுமேனும் நெடுவேள்கோயில்கொண்ட குன்றாகாமையே கேட்டறிந்துகொள்க. அன்றியும் அக்குன்றக்குப்போதற்குமுன் இடையே பொதியமலைத்தொடர்பலவறுவறையும் பேர்யாற்றையுங்கடத்தல் இன்றியமையாததாகும். வையையொருகரைக்கொண்டு அன்றுகூறியதல்லது வேறுநதிகளைக்கடந்ததையேனும் பாண்டியர் பொதியத்தைக்கடந்ததையேனுகூறாமையென நன்குணர்ந்துகொள்க. வாழ்த்துக்காதாரியும் கண்ணபெருமனின், மதுரைபோந்து பூசல்கேட்டு வையையொருவழிச்சென்று மாமலையின்மீடையேறியுந்ளான் என்றேகூறியிருத்தலையுங்காண்க. மதுரையையுந்ள வையையொருவழிக்கொண்டால், தென்மேற்கிலுள்ள வரிசைநாட்டிலைக்கேனும் வடமேற்கிலுள்ள பழனிமலைக்கேனும் ஓடுவர் எய்தலாகும். வரிசைநாட்டிலை நெடுவேள்குன்றமாகாமையாற் கண்ணபெருமனையுந்ள பழனிமலையென்றே அளித்திறணியலாகும். பழனிமலை வராககிரித்தொடர் என்பதும், அது முருகக்கடவுள்வரைப்பு என்பதும் பழனித்தலபுராணத்தானுணர்ந்துகொள்க. சிலப்பதிகாரவரும்பதவுரையாசிரியர் கண்ணபுக்கது சேரநாட்டினெடுவேள்குன்றமென்றுகொண்டு திருச்செங்கோட்டிலை என்றுரைத்தார். அதுவும் வையையொருவழிக்கொண்டாலெய்தும் மலையாகாமையும் வையையுந்ளதாரத்ததாலுங்கண்கொள்க. வையையின்வடகரையேபோலப் பழனிமலையை அடைந்து அதன்மீடையேறி விற்பட்டிவழியாகப் பழனிமலைப்பகுதியாகிய நெடுவேள்குன்றத்தைக்கண்ணகியெய்தினான் என்பதே தூலொடுபொருத்தக்கூறுவதாகும். மேற்பழனிமலையின்கண் கீழ்ப்பழனிசெல்லுதற்கு ஐந்துநெடுநிலுள்ளனவாதல் நெல்ஸந்துரையவர்கள் எழுதிய மதுரை மான்யுலித்தாண்க. “முருகனற்போர்நெடுவேளாலிப்போதினி” என அகநானூற்றினும் இம்மலையையே கூறுதல்காண்க. மற்றுச்செங்குட்டுவன் மஞ்சுசூழ்மலைகாண்குலமென்று பெருந்திரளுடன் போந்து பேரியாற்றங்கரையெக்கரிற்றங்கிரிநுத்த அமயத்தன்றே குன்றக்குறவர் அவ்வெந்தன்பா லிக்கண்ணகிவரலாறு சொற்றது.

பழனிமலையினிகழந்தகண்ணசெய்தி பேரியாற்றங்கரைமலைப்பக்கத் துணரலாவதெவ்வனமெனின், பேரியாற்றங்கரைமலைமுதலாகப் பழனி மலையிறுதியாகவுள்ளது ஒரேமலைத்தொடராதலான் அம்மலைவாழ்குற வர்பலரும் ஒருவரொருவர்க்குக்கூறுதல்காரணமாக இச்செய்தி மலையி னெயிந்துரம் செல்லத்தக்கதெயாமென்றுணர்க. சிலப்பதிகாரத்தும் “குன்றக்குறவரொருங்குடன் கூடி”ச் சொற்றார்களைநிறுத்தலான் இக்குறவர் பலமலைக்குறவர்கள் என்பதும், இவர்களைல்லாம் ஒருநீசோத் திரண்டுபோய்ச் சொற்றாரென்பதும் உணரக்கூடத்தல்காண்க. அடியார்க்குநல்லார்கூறியவாறுநிகாக்கினும் கொடுக்கோளுர்க்கு அயலதாசிய செங்குன்றென்னும்மலையிலுள்ளகுறவர் கண்ணிசெய்தியைபத்தம் குன்றுக்கு அயலதாசிய கொடுக்கோளுரி லரசுனுள்ளோரதுசென்று கூறுது அவன் பேரியாற்றங்கரைப்பக்கத்துத் துஞ்சோழமுனினருவி யொலிக்குமஞ்சுழ்சோலைமலைகாணச்சென்றசமயத்து அங்குத் தாமுஞ்சென்றுகூறினொன்றென்கொள்ளவேண்டியிருந்தது. கொடுக்கோளுர்க்கு அயலதாசியகுன்றக்குறவர் தெயிந்துருஞ்சென்று பேரியாற்றங்கரைமஞ்சுழ்சோலைமலையிறுதியை செங்குடிலவற்குக் கண்ணிசெய்திகூறினொன்றுகொள்ளின் பழனிமலைக்குறவருந் செங் குடிலவற்குப் பேரியாற்றங்கரையிற்சென்றுகூறினொன்றுகொள்ள லாகுமென்க. கொடுக்கோளுர்க்கு மஞ்சுழ்சோலைமலை தெயிந்துரத்த தெயாமென்பது நன்கறிந்துகொள்க. இனி “ஏரமம் என்பது மலை நாட்டகத்தொருநிறுப்பதி” எனத் திருமுருகாற்றுப்படைபில் நச்சினூர்க் கினியர்கூறுதலான் அது செங்குன்றென்னும் மலையாகுமெனின், குன் றக்குறவையுள், “செங்கோடும் வெண்குன்றும் ஏரகமும்” எனச் செங் குன்றை ஏரகத்தின் வேறுக உலரத்தாராதலான் அது செங்குன் றன்மையுணர்க. நச்சினூர்க்கினியர் ஏரகத்தை மலையாகவேகூறார். அவர் “ஏரகமென்கின்றயிலே” என்றதனாலும், “மலைநாட்டகத்தொரு நிறுப்பதி” என்றதனாலு மிதனையுணர்க. அடியார்க்குநல்லார் செங் குன்றினை தெடுவேள்குன்று என விளங்கவுரையாமையுங் காண்க. இவற் றுற் கண்ணி வானுலகெய்தியதெடுவேள்குன்றம் பழனிமலையாகத் தெளிந்துகொள்க. இவ்வுண்மையுணராதார் வேறுவேறுகூறுவர். இனி ஒருசாரார்,

“சொற்றவேந்தன் கொடுங்கோற்றன்மையிற்
யிற்தெனக்காட்டியிறைக்குரைப்பனன்போற்
றன்னாட்டாங்கட்டனிமையிற்செல்லா
ணின்னாட்டகவயினடைந்தனணங்கை”

என்னுமிடத்துப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையினைச் செங்குட்டுவற்குரைத்தற்பொருட்டிச் சேரநாட்டைந்தானென்றகருதினார். கண்ணகி நெடுவேல்குன்றமெய்தியது தன்கணவனைத் தேவவடிவிற்காண்டற்கென்பது கட்டுரைகாலதயானன்கறிந்ததொன்று. மதுரைமாதெய்வம் சொல்லியதுகேட்டன்றோ கண்ணகி கணவனைக்காணப்படுக்கது. அதனால் மதுரைமாதெய்வம் கணவனைக்காண்டற்குரிய இடத்தினையும் உரைத்ததேயாகும்; அங்குனமன்றாயின் இவள் சேரநாட்டுநெடுவேல்குன்றம் எய்தவேண்டியதியதியில்லையென்க. இச்செய்தியைச் செங்குட்டுவற்குரைத்தசாத்தனார் கண்ணகி கணவனையிழந்து தனிமையிற்றன் சோனாட்டிக்குச்செல்லாணினளாய்ப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையை நினக்குரைப்பாண்ப்போல நின்னாட்டகவயினடைந்தனள் என்று கூறினாரல்லது வேறன்று. இதன்கண் உரைப்பனன்போல் என்று தெளிவாகக்கூறியிருப்பவும் உரைக்கவேவந்தான் என்று அப்பிறர்கொண்டார். அவள் சேரநாட்டெய்தியது மதுரைமாதெய்வஞ்சொற்றதுகொண்டிதன்கணவனைக்காண்டற்பொருட்டேயென்பது நன்றுணர்ந்துகொள்க. கண்ணகி தெய்வமாகி வானத்தில் ஓர் மின்வடிவாய்த் தோன்றித்,

“தென்னவன்றீதிலன்றேவர்கோன் மன்கோயி
னல்விருந்தாயினானவன் மன்மகள்”

என வாழ்த்திக்காதையுட்குறலா னும். அவள் பாண்டியன்கொடுங்கோற்றன்மைகூறவந்தவளல்லளென்பதுணரப்படும். கட்டுரைகாதையிலும் மதுரைமாதெய்வம் பாண்டியன்குற்றமிலனாகவே கண்ணகிக்குத்தனிவித்ததுகாண்க. இதனால் கண்ணகி கொடுங்கோளுரைநோக்கிப் பாண்டியன் கொடுங்கோற்றன்மையை இறைக்குரைப்பான்சென்றுபுக்காள் என்று பிறர்கூறுவது பொருந்தாமையுணர்க. மற்றுச் சிலப்பதிகாரத்து, “அஞ்செஞ்சாயலருகாத னுமும், வஞ்சிமுதூர்மாநகர்மருங்கின்” என்று கூறினாராலென்றிற் கூறுவேன். மேற் கட்டுரைகாதையில்,

“நெடுவேந்தன் மடியிலாவத்தேறிப்
 புத்தலேவங்கைப்பொங்கர்க்கேழார்
 திக்நொழிலாட்டையென்யாடுன்னேறங்கி
 பெழநாளிரட்டியல்லைசென்றாநின்
 நொழநாளிதுவெனத்தேதான் பாராழ்த்திப்
 பிடுகெழநங்கைப்பெரும்பெயரேத்தி
 வாடாமாமலர்மாரிப்பொத்தங்
 கமரர்க்கரசன்மம்வந்தித்தத்தங்
 கோட்கர்பிழைத்தகோவலன்றன்னெடு
 வானவூர்தியேறினண்மாதோ
 கானமர்புரிமுழந்தண்ணித்தாநின்ன”

என்னவந்தலாற் கண்ணநெடுவேந்தன்மத்தலா கோவலனாகியின்கீழ்ப் பதி
 னைந்துநான் தங்கி அடியாற் கோவலன்மன்னேறி வானவூர்தியேறினன்
 என்று தெளியலாகும். இதனால் இவன் மக்களையாகக்கையில் வஞ்சிமா
 நகர்க்குவராலம் நன்கறியப்படும். செங்குட்டுவன் குன்றக்குறவர்
 சொல்லக்கேட்டிப் பின் சாத்தனார் தம்மாற் கண்ணகிவரலாறுணர்ந்து
 கண்ணநெய்யப் பத்தினிக்கடவுளாகப் பரசல்வேண்டிமென்று துணிந்தது
 நோக்கிக் கண்ணநெடுவேந்தனாகக்கையில் வஞ்சிமாநகர்க்கு எய்தினான்
 என்பது கொள்ளத்தக்கதாகும்.

தாய் கண்ணநெய்யும் தாதை கோவலனையும் கடவுளெழுதியபடி
 மங்காணுமீவட்கையான் மணிமேகலை “வஞ்சியுட்செல்வவெனன்று”
 மணிபல்லவத்தினின்றெழுதலானும், பின் கண்ணநெடுவேந்தம்புகுந்து
 வந்திய அவட்குக் கண்ணநெடு,

“நலமகம்முடந்தனங்கையுநீயு
 முறைமையினிந்தமுதாரகத்தே”

என வஞ்சியையச் சுட்டிக்கூறுதலானும் கண்ணநெடுவேந்தில் வஞ்சியின்
 எண்ணையுளதாதல் தெளியப்படும். இதைப்பற்றி முன்னரே கூறினேன்.
 வாழ்த்துக்காதையிற் கண்ணநெடு தனக்குந் கோட்டம்அமைத்துவழி
 பட்டுச்சிறப்பயர்ந்தசெங்குட்டுவற்குத் தன் கடவுணல்லணிகாட்டிக்
 கூறியவிடத்து,

“பூவாவஞ்சியுத்தருளுவென்றே” (௩௨)

என்புழி, அவர், “பூவாவஞ்சியென்றது கருவுர்க்குள்வளிப்படை”
யென்றார். அதன்கண்,

“மாண்வினைநெறிந்தோர்வானவன்றொலைய
வாடாவஞ்சிவாட்டுதின்” (௩௩)

என்புழி அவர், “மாட்சிமைப்பட்டதொழில்பொருந்திய நெடியதேரை
முடைய சேரனழிய அவனதுஅழிவீல்லாதக்குவூரை அழிக்குகினது”
என்றார்.

திவாகரநிகண்டினூலார், “கருவுர்வஞ்சி” என்றார்.

பிங்கலநல்லத நூலார், “கருவுர்வஞ்சி” என்றார்.

கச்சியப்பமுனிவர், “கருவுரெனத்தக்கதுவானதித்தெழும்வஞ்சி”
எனப் பேரூர்ப்புராணத்துட்கூறினார். இக் கருவுரென்னும்பெயரும்
வஞ்சியென்னும்பெயரும் சங்க நால்வழக்கோராமென்பது “கோதை
நிநுமாவியனகர்க்க நஞ்சு” எனவும், “ஒளிறுவேற்கோலாதையொம்பிக்காக்
கும்வஞ்சி” எனவும் வருதலா னுணரலாமென்று முன்னரேகாட்டினேன்.
இவையெல்லாம் அப்பரிதர்ந்தெரியாப்போலும். “வஞ்சிபு+பதியாரினர்,
பானநஞ்சினர்பாழிபுமாளிலையாழிற்றே” என்று பேரூர்ப்புராணத்து
வருதலான் வஞ்சிக்கண் ஆனிலைக்கோயி லுடைமை புலனாகும்.

இனி இவ்வஞ்சி ஆன்பொருந்தத்தின்கலையி லுள்ளதென்பது,

“தண்வொருநடைப்புனற்பாராழ்
வின்பொருபுகழ்விறல்வஞ்சி” (புறம்-௧௧)

என்புழிப் புறப்பாட்டுரையாசிரியர் “ஆன்பொருந்தத்தினீரின்கட்
பாய்ந்துவிளையாடும் வாளைமுட்டியபுகழினைபும் வென்றியையமுடைய
கருவுர்” எனவுரைத்ததனான் உணரலாம். ஆன்பொருநடை, பொருநடை
என்பன ஆன்பொருந்தத்தின்பெயரென்பது மேற்காட்டிய ௧௧-ஆம்
புறப்பாட்டுரையானும், “தண்ணன்பொருநடை” (புறம்-௩௬) என்பதற்
குப் புறப்பாட்டுரைகாரர் குளிர்ந்த ஆன்பொருந்தம் என்றுரைத்ததனா
னும் அறியலாம். இவ்வான்பொருந்தத்திக்கு ஆனி, வானி என்பனவும்

பெயரென்பது சிவாகரத்து, “ஆனி வானியான் பொருந்த மாக்கும்” எனவும், பிங்கலந்லையில்,

“ஆனிவானியான்பொருந்தபொருளை
சுதந்தியான்பொருந்தமாகும்”

எனவும் வருதலா னறிந்தது. இவ்வான்பொருந்தமாகிய வானியாறு கொங்குநாட்டின்னதென்பது “கொங்கின்வானியாற்றில்” எனத் தேசிகப் பிரபந்தத்துவருதலானறிந்தது. இக்கொங்குநாட்டா ளுள்ள ஆனி, பொருளை, ஆன்பொருளை, வானி, ஆன்பொருத்தம் என்னும் யாறு காவிரியுடன் கலப்பதாகுமென்பது, பதிற்றுப்பத்துள், “காவிரியன்றியும் பூனியுனவொரு, முன் றுடன் கூடியுடல்” என்பதற்குப் பதிற்றுப்பத்துரைகாரர், “காவிரியில்லாமலும் ஆன்பொருந்தமங் குடவனென்றற் போல்வதொர்யாறும் கூடியுடல்” எனவுரைத்ததனாலும் பழனிப் புராணத்தாலும் அறியப்பட்டது. இவற்றாற் கொங்குநாட்டில் வானி யென்னும்பெயரையுடையது. காவிரியுடன் கலப்பதாயிற்று ஆன் பொருந்தத்தின் கலரயிலே சேரன் அழியாதகருஷ்ணன்மை நன்குபுல னாகும்: இது பின்னுமோரற்றா னுந் துணியப்படும்.

இக்கருஷ்ணன் “வஞ்சிமுற்றம்வயங்குனனாகக், கொண்டீனபெருமகுட புலத்தகரி” எனவரும் புறம்பாட்டாற் குடபுலத்துனதென்றுதெளிய லாம். இதனால் இதனைக் குடபுலவஞ்சியென்ப. குடபுலம் கொங்கு நாடாகுமென்பது, சேக்கிழார் “சென்றசென்றகுடபுலத்து” எனவும், “கொங்கிற்குடபுலஞ்சென்றனைந்தார்” எனவும், “அப்பாலைக்குடபுலத் தில்” எனவும், “செல்வக்கருஷ்ணத்திருவானிலைக்கோரில்சென்றிறைஞ்சிஅந்நாடசன்று” எனவும், “குடபுலத்துக்கோமன்னர்திறை காணன்.....கருஷ்ணன்சென்றனைந்தார்” எனவும் கூறியவாற்றான் எனிதிலறியலாம். குடபுலமும் கொங்கும் ஒன்றாதலானன்றே “குட புலங்காவலர்மருமான்” என்றும், “கொங்கர்கோன்” என்றும், சேரன் வழங்கப்பட்டானெனவறிக. “சேரர்கொங்கு” எனவும், “கோதைநனி யாண்டதொருகொங்கு” எனவும், “செங்கதிர்மணிமுடிச்சேரலன் றிகழ்கொங்கு” எனவும், “கொடித்தடஞ்சிலைக்கோதைநாட்டினிலெழு புகியும்” எனவும் வருதலானும் இக்கொங்காவியகுடபுலம் சேரநாடாத றெனியப்படும். இவற்றாற் சேரர்குடபுலமே கொங்காத றுணியப்படும்.

இதனும் குடபுலவஞ்சி கொங்குவஞ்சியாத லெளிதிலறியலாம். கொங்கு வஞ்சி “கருவூரெனத்தக்கது வானடுத்தெழும்வஞ்சி” என்பதனும் கொங்கிற்கருவூராதல்துணியப்பிதல்காண்க. இக்கருவூரையே “வஞ்சித்தலம்” எனவும், “வஞ்சியாரணியம்” எனவும் வழங்குதலை முன்னரே காட்டினேன். இக்கருவூர் குடபுலத்திருத்தல்பற்றியே “குடசுற்கருவூர்” எனக்கூறப்படும் என்பதும் முன்னரணந்தப்பட்டது. “குடசுற்கருவூர்” என்று வழங்கின அருணகிரிநாதர், இவ்வூரையே பாபநிகர்ப்புரி என்றும் வஞ்சியென்றும் வழங்கினுரென்பது கற்றாரறிவர். “வஞ்சி குடக்கினிற்கோமதயுமாங்கே” (அழகர்கலம்பகம்) என்றதுமிக்கருத்தே பற்றியதாம். குடசுற்கருவூரும் குடக்கினில்வஞ்சியும் ஒன்றாதல் தெள்ளிது. சேக்கிழார் கொங்குநாட்டையே குடபுலமென்று கூறியதுபற்றிக் குடபுலவஞ்சி கொங்குவஞ்சியென்பது தெளியப்பட்டதாகும். கொடுங்கோனார் கடன்மலைநாட்டுமுதலான தலல்லது குடபுலவஞ்சியாகாமை யுணர்ந்துகொள்க.

இனிச் சோழன் குளமுற்றித் துத்துஞ்சிய கள்ளிவளவன் சேரர்கருவூர்முற்றியிருந்தபோது அவனை ஆலத்தூர்க்குழார், மாறோகத்து நப்சலையார்முதலாய நல்லிசைப்புலவர் பலர்பாடிய பாடல்கள் புறநானூற்றிலிருத்தலைக் கற்றாரறிவர். அவையெல்லாம் யான் முற்காட்டிய “இவன்யாரென்குவையாயின்” (கட) என்னும் புறப்பாட்டைப் போலச் சேரர்கருவூர் சோணாட்டையடுத்துச் சோழநாடு எனினில் முற்றலாம்படி அத்துணையணித்தாக அகநாட்டுள்ள தன்மையினை யுணர்ந்துதல் நன்கறியலாம். அப்பலபாடல்களிலொன்றேனும் அவ்வூர் கடலுடைத்தாகக்கூறுதலேயும் நோக்கிக்கொள்க. சோழர், சேரர்பாற்செற்றங்கொண்டபோதெல்லாம் கருவூரைமுற்றுதலையும், கருவூரின் சேரருடையாயினையெறிதலையும், கருவூரையெறிதலையும் துல்களாங்காங்குக்கூறுதலை யுற்றுநோக்கிற் சேரர்கருவூர் சோணாட்டையடுத்துள்ள தன்மையேபுலனாகும். சோழன், சேரன் கருவூரைவென்று கொண்டகாலத்துச் சோழனை “கோழியெழில்வஞ்சியுமோங்குசெங்கோலினன்” (திருஞானசம்பந்தநாயனார் மூக்கீட்சாத தேவாரம்) எனவும், “வஞ்சிமானதன்” (ஐயங்கொண்டார்பாடிய பாணி) “மாயனிகனெடுமால் வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” (ஈசோழியம் மேற்கோள்) எனவும் துல்கள்கூறுதலானும் இவ்வஞ்சியாகிய கருவூர்

சோண்டையதித்துள்ள துணையாகும். காவிரிபாயுந்தலைநீர்நாடுமுதற்
கடைநீர்நாலறுசியாகச் சோழன் உடையனாகலத்துச் சோழனைப்
பற்றியபாடல்களிற் ‘புனனுடன்கொல்லி’ எனக்கூறுதல்போலவே,
“வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” என்றும், “அறத்தின், மகனைமுறைசெய்
தன்மாவஞ்சியாட்டி, முகனைமுறைசெய்தகண்.” எனவுங் கூறப்பட்ட
டன என வுணர்க. பிற்காலத்துச் சோரர்கொல்லிமலை சோழற்கேயுரிய
தாசிய சன்மைபோலச் சோர்வஞ்சியும் சோழற்குரியதானையே
இவை காட்டுதல் உணரத்தக்கும். மேல்கடற்பக்கத்துள்ள தொண்டி,
முசிரி, மாந்தை என்னும் ஊர்களை மேலுயர் அரங்கத்தாள்ளமலைகளை
யேனும் சோழற்குரியமையாக்கக்கூறாமல் வஞ்சிகளையும் கொல்லி
மலையையுமே அவற்குரியமையாக்கக் கூறுதலான் அவை அவன்நாட்டுக்கு
அணிமையாக இருத்தல்பற்றி அவையுனைவென்றுகொள்ளப்பட்ட
டன வேயாருமென்று அணியத்தக்கும். மேல்கடற்பக்கத்து இவ்வஞ்சி
யுள்ளதாயின் அக்கடற்பக்கத்துள்ள பிறஊர்களையும் சோழற் குரிமை
கூறுவரென்றுணர்க. “வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” “புனனுடன்
கொல்லி” எனப் பிற்காலத்தவழங்கியனகொண்டு இவ்வஞ்சியும்
கொல்லியும் காவிரிபாயுநிலச்சங்க அணிமையாக இருத்தல்குறித்தா
ரெனினும் அப்படியும் கொங்குநாட்டுக் காவிரிபாயுநிலையை அடுத்து
இவையுண்மையால் பிற்காலத்துச் சோழர்க்குக் காவிரிபாயுந்தலைநீர்
நாடுமுதலாக உரிமையாய்விட்டதாகுநதி, கொங்கற் காவிரிபாயுநில
முதலாக எல்லாம் நீர்நாடாகவேகொண்டு வஞ்சியுங்கொல்லியும் நீர்
நாட்டனவாகக்கறிஞரென்பதெவொருந்தும். திருஞானசம்பந்த
நாயனாரும், “சோழியழிவ்வஞ்சியும்” என்றது அவை அணிமையாதல்
கருதியென்றுகொள்ளத்தக்கும். தலைநீர்நாடு என்பது பண்டை வழக்கே
யாதலை, “உண்டுறை, மலையலரணியுந்தலைநீர்நாடன்” (ந.கூ) எனச்
சோர்க்கு உறவினனாகிய அதியமனெடுமானஞ்சியை ஒளவையார்
பாடிய புறப்பாட்டானுணர்க. தலைநீர்நாடாதலால் உண்டுறை மலை
யலரணிந்தது என்று கூறினாரெனவறிக. விகாத்தழியெருமான்
சாஸ்திரமொன்றில்,

“வஞ்சியார் குலபதியெழினிவகுத்தனியக்கரியக்கியரோ
டெஞ்சியவழிவதிருத்தியெண்குணவிதைவனைமலைவத்தான்
அஞ்சிதன்வழிவருமவன்முதலிகவதிகனலகனனால்
விஞ்சையர்தகைகையர்காவலன்விடுகாதழியெருமானே”

எனவருதலானும் இவ்வதியமானஞ்சி வஞ்சியர்குலத்தவனாத லுணரப்படும். இவற்றான் முற்காலத்தே தலைநீர்நாடும் இடைநீர்நாடும் சேரர்உறவினர்க்கும் சேரர்க்கும் உரிமையாதலுங் கடைநீர்நாடுசோழர்க்குரிமையாதலும் உய்த்துணரலாகும். பிற்காலத்து முழுநீர்நாடும் சோழர்க்குரிமையாகியசிறப்பாற் “புனனாடன்கொல்லி” எனவும், “வஞ்சியானீர்நாட்டார்மன்” எனவும் கூறத்தலைப்பட்டனரென எளிதி லுணரத்தகும். சேரர்கொல்லியையும் வஞ்சியையுமே பிற்காலத்துச் சோழர்க்குரிமையாக்கிக் கடமைலைநாட்டுப்பக்கத்துள்ள ஊர்கள் மலைகளை அச்சோழர்க்குரிமையாகப் பின் னால்கள் கூறுமையான் அக்கடன் மலைநாட்டுத் தொண்டி, மாந்தை, முசிரி முதலியனவுள்ளபக்கத்து இக்கொல்லியும் வஞ்சியுறில்லாமை எளிதி லுய்த்துணரலாகும். இறையனார்களவியலுரை மேற்கோட்பாடல்களில் அரிகேசரிபாண்டியன் சேரர்நாட்டைவென்றுகொண்டான் என்பதையுணர்த்தி வஞ்சி, கொல்லி, முசிரி, தொண்டி, மாந்தை, விழிஞம் முதலாகப்பலவற்றையும் அவற்றகுரிமையாக்கிக்கூறுதல்போல ஈண்டுச் சோழர்க்குப் பலவற்றையுங்கூறும் கொல்லியையும் வஞ்சியையுமேயுரிமையாக்குதலையுநோக்கிக்கொள்க.

இனிப் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைப் பொதுவியற்படலத்துக்,

“குடையலர்காந்தட்டன்கொல்லிச்சுனைவாய்த்
தொடையனிழ்தண்குவளைசூடான்—புடைதிகழும்
தோதிரப்பொங்குந்திருந்துவேல்வானவன்
போரெதிரிற்போந்தையாம்பூ”

என்னும்பாடலுண்மம கற்றாறிவர். இதன்கட் சேரன், தன்கொல்லி மலைச்சுனையிடத்துக்குவளைப்பூவைச்சூடான்; பூசல்தோற்றிற்பனந்தோடாம் அவன்கூடும்பூ என்றாகுறினார். இதனாற் சேரன்தன் கொல்லிமலைச்சுனையிடத்துப்பூத்த குவளையைச்சூடுதற்குரியநிலையில் அமமலைக்கு அணித்தாகவதிதல் எளிதி லுணரத்தகும். கொல்லிமலைச்சுனைகளில்லவன் சூடற்காகியகுவளைகள் பலவுளவாகவும் அவற்றைச்சூடானாயினான் என்றது அச்சேரற்கு அஃதடையாளப்பூவாகாமையானென்றுணர்க. சேரன்வதியுநகர்க்கும் கொல்லிமலைக்கும் இடமணித்தாதலில்லையாயின் இவ்வாறு பாடல்பிறவாதென் றுய்த்துணர்ந்து கொள்க. கொடுங்கோனார்க்குக்கொல்லிக்கும் பன்னாறுநாழிகை

வழித் தூரமாகுமென் மறிய்ப்படுகலாந் சேரன் ஆண்டிருந்துஞ்
 நினைந்தாலும் கொல்லிச்சுனைக்குவளை சூடலாகாமைவுநோக்கிக்
 கொள்க. போரெனிறுதுவளைசூடான்; போந்தைக்குடுவன். என்
 றுமைத்தவாறற்றுப் போரெனிராதபோது சேரன் சுன்கொல்லிச்சுனைக்
 குவளை குடுவன் என்பது பெயர்ந்திருக்காண்க. சேரரைக் கொல்லி
 நகர்க்கிறைவென்பதும் கொல்லியணித்தரையநகர்க்குத்தலைவராதல்
 கருதியென்றுணர்க. கொங்குநாட்டுத் திருப்போளூர்த்தலத்தி றிவாப்
 பனை என்பதொன் றுண்மை போளூர்ப்போளாணத்தாலறியலாம். இவ்
 விறவாமைச்சிறப்பா னிர்ப்பனை யின்றிகொண்ட சேரர் அணியத்தலைப்
 பட்டனென னுண்கொண்டிடு.

இனிச் சோழன்செங்கநாயுடு சேரமான்கணக்காலிரும்
 பொறையுந் திருப்போர்ப்புறத்துப் பொருதுடைந்துழிச் சேரமான்
 கணக்காலிரும்பொறையைப்பறறிக்கொண்டு சோழன்செங்கநான்
 சிறைவைத்துழிப் பொய்சையார் களம்பாடிவிடுகொண்ட களவழி
 காற்பதின் கண்,

“ஒன்செங்குநதயுமிழுப்புனளுடன்
 கொங்கரையட்டகளத்து”

எனவும்,

“புயந்துகால்போகிப்புலான்முகந்தவெண்குடை
 பஞ்சுபெய்தாலமேபோன்ற்புனளுடன்
 வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து”

எனவும்வருதலைக் கற்றாறறிவர். இதன்கட் சோழன்செங்கநான்
 கொங்குநாட்டாரையட்டான் என்றும், வஞ்சிகநர்க்கரசனையட்டான்
 என்றும் கூறுதல்கொண்டு வஞ்சியிலுள்ள அரசனாகிய சேரன்
 தன் வஞ்சியுள்ள கொங்குநாட்டுமறவாறுணையாகச் சோழனோடு
 பொருதானென்றும், அங்கனம் பொருதுழி அக்கொங்குநாட்டாரை
 யும் அக்கொங்குநாட்டுத்தலைநகராகிய வஞ்சிக்குக்கோவாகிய சேரனை
 யும் சோழன் அட்டான் என்றும் உணரக்கூடத்தல் நன்கு காண்க.
 இவை நாமும் ஊரும் புலப்படுத்தல் தெற்றெனவிளங்கும். இவ்
 வுண்மையானன்றே சங்கரசோழனுலாவுடையார்,

“வெங்கைக்களவழிப்பாடலுக்குவிலல்வனைக்
 கொங்கைத்தலைகளைத்தகோமானு”

எனப் பாடுவாராயினொருவனுந், சேன் இக்கொங்குநாட்டிருந்து
 அரசுபுரிதலானன்றே “குடகொங்கன்” (பெரியதருமொழி) எனச்
 சேரனையும், “கொடைநாடு” (பழனித்தலபுராணம்) எனக் கொங்கு
 நாட்டையும் வழங்கார். சேரநாட்டைச் சொல்லவேண்டியவிடத்துக்
 “குடகொங்கநாடு” (பாரதம்) என்று பெரிழிவதுமே இக்கருத்தேபற்றிய
 தாகுமென்று கொள்க. சேரனுக்கு வானுலகுநல்கினான் என்று கூறு
 மிடத்துக் “கொங்கைக்கமராவதியளித்த கோவோரசுலகில்கா” எனப்
 பிறரும் பாடுதல்காண்க. இக்கலவழிச்சொற்களும் கூறியது
 போலவே,

“கொங்குபுறம்பெற்றகொழுவகிலே”

... ..
 வஞ்சிமுற்றம்வாக்களானாக

... ..

கொண்டனைபெருமகுடபுலத்ததரி” (புறம்-கூடக)

என்னுமிடத்தும் நாமும் ஊரும் கூறினொன்று தெளியப்படுதல்
 காண்க. குடபுலம் கொங்குநாட்டைச் சிறப்பாகவுணர்த்துமென்பதை
 முன்னரே தெளிவித்தேன்.

இனிச் சேரமான் குடக்கோடுநடுஞ்சோலாதனும் சோழன் வேற்
 பஹைக்கைப்பெருவிற்றஞ்ஞளியும் போர்ப்புறத்துப் பொருதுவிழ்ந்
 தாலாக் கழாத்தலையார்பாடிய புறப்பாட்டுக்களில்,

“அறத்தின்மண்டியமறப்போர்வேந்தர்
 தாமாயந்தனரேகுடைதுளங்கினவே

... ..
 “பெண்டிரும், பாசடகுமிசையார்பனிநீர்முழ்கார்
 மார்பகம்பொருந்தியாங்கைமந்தனரே” (கூஉ)

எனவும்,

“என்னுவதுகொருநைகழனி
 யாம்பல்வள்ளித்தொடிக்கைமகளிர்
 பாசவன்முக்கித்தண்புனற்பாயும்
 யாணரருஅவைப்பிற்
 கா மர்க்குடைக்கையவரகன் றலேநாடீ” (கூங்)

எனவும் வருதலைக் கற்றாறவிவர். இவற்றுட் சேரர் சோழர் இருவரும் படைபுடன் பொருத பொது இருவர் படையும் பட்டின் னும்பெயரானு சென்று இருவேந்தரும்பொருது அக்களத்தேமாய்ந்தனரென்றும், அவ்வரசர்பெண்டி நம் பச்சையிலேதன்னராய்க் குளிர்ந்த நீரின்கண் மூழ்காராய் அவர்மார்பத்துக்கடி அக் களத்தின்கண்ணே உடன் கிடந்தார் என்றும் கூறியிருத்தலுடன் இவ்விருவேந்தர்காட்டியுளையும் வேறுபெறுவனசேடியாது ஒருபடியாகவே நிர்வளத்தான் விசேடித்து இனியிவர்காடு என்னவருத்தமுயவதோதான் என்று இரங்குதலையும் காணலாம். இப்போர்க்களத்து இருவேந்தர்பெண்டிநம் உடன்கிடந்தார் என்று கூறப்பட்டதனா விவர் பொருதுமடிந்த விடம் இவ்விருவர் பெண்டிநம் வதையும் ராஜகருகமுள்ள தலைநகர்க்கு அணித்தாயிற்றென்று அணியாபாரும், அங்குமன்றாயின் இவர் மடிந்ததுகேட்டுப்போந்து அவரவர்பெண்டிநர் அவரவர்மார்பைத் தழீஇக்கிடத்தல் கூடாடுதென்க.

“குலமடமாதரோடுகலமிசைச்சேறலும்

பாசறைச்சேறலும்பழுதெனமொழிப” (இ-வி-அகத்-அக)

என்பதனாற் பரத்தையிரோடு பாசறைச்சேறல்வலது குலமகளிருடன் பாசறைச்சேறலில்லையென்பதும் உணர்ந்துகொள்க. அரசர் மடிந்த களத்தே அவர்மார்பைத்தழீஇத் தாரகரோஷம்போக்கியங்களை விட்டு உடன்கிடத்தல் கூறியதனால் இவர் குலமகளிராதல் பெறப்படும். இதன்கட் “பாடிவிட்டிள்கட் போர்க்களம் தமதாக்கிக்கொள்ளுதற் குரியாரொருவரின்றிக் கண்டார்க்குஅச்சம்வா உடனேமடிந்தது” எனக் கூறியுள்ளவாற்றாற் பாடிவிடு பாழ்பட்டவாறு முன்னரேபெறப் பட்டதாகும். தொல்காப்பியத்தும்,

“நீத்தகணவற்றீர்த்தவேலிற்

பேளத்தமனைவிகாஞ்சியாணம்”

எனவும்,

“முலையுமுகனுஞ்சேர்த்திக்கொண்டோன்

றலையொடுமுடிந்தநிலையொடுதொகைஇ”

எனவும் வருவனவற்றால் இவ்வேந்தர் கணவரும், இப்பெண்டிநர் அவர் மனைவியருமாதமென்னிதெனவுணர்க. புறப்பொருள்வெண்பாமாலை யினும்,

“எங்கணவனெங்கணவனென்பாரிகல்வாடத்
தங்கணவன்றூர்தம்முலைமுகட்ப—வெங்கணைசேர்
புண்ணுடைமார்பம்பொருகனத்துப்புல்லினார்
நண்ணிடைபீரல்குவார்”

எனவருதலானும், அதற்கு மாகதலூர்க்குழான் சாமுண்டிதேவநாயகன், “எம்முடையகணவன் எம்முடையகணவனென்று சொல்லும் பரத்தையர்மாயபாடுகேடச் தமதுகொழுநன்மாலை தம்முலைமுகத்து கொள்ள வெய்ய அம்புபட்டபுண்ணினையுடையமார்பைப் போர்க்களத்துக்கழவினார்; நுண்ணிய இடைரினையும் பெரிய அல்குவினையு முடையகுலமகளிர்” எனவுரைத்தலானும் இவ் வேந்தர்மார்பைத் தழுவிக்கிடந்தபெண்டிர் அவர்குலமகளிர் என்பதுணர்க.

“காய்கதிரெடுவேற்கணவனைக்காணிய
வாயிழைசேறலுமத்துறையாகும்”

“பகையைச்சிக்கும் ஒளிநெடுவேலினையுடைய கொழுநனைக்காண வேண்டி அவன்பட்டபோர்க்களத்துள் அழகிய ஆபாணத்தையுடைய மனைபாள்போரினதும் அத்துறையேயாகும்” (புறப்-வெண்) என்பது னன் மனைவிப் போர்க்களம்போய் இறந்தகணவரைக் காண்ட ஹண்டென்றுணர்க. இவற்றாற் சேர்ச்சோழரிருவரும்பட்ட போர்க்களத்து அவர்மனைவியரேபோய் அவர்மார்பைத்தழுவிக்கிடந்தார் என்று துணியப்பட்டதாகும். இச்செய்தி, சோழர் உறையூரையும் சேரர் அதனையடுத்த கருவூரையும் தலைநகராகவுடையரென்பதற்குப் பொருந்துவதல்லது மேல்கடற்பக்கத்துக் கொடுங்கோளுரைச் சேரர் தலைநகராகவுடையர் என்பதற்குச் சிறிதும்பொருந்தாமை யுய்துணர்ந்துகொள்க. முற்காட்டியமேற்கோளிற் சேரர்ச்சோழரிருவர் நாட்டையும் ஒருபடியாகவருணித்ததும் இக்கருந்தையே வலியுறுத்தும். ஆண்டு இருவரும் ஒருநாடுடையார்போலவே கூறியிருத்தலை நன்றிகண்டுகொள்க. இருவேந்தரும் காவிரிபாயுநிலவளமுடையராதலால் இங்ஙனங்கூறினாரெனவுணர்க. இவ்விருவேந்தரும் பெருநத போளர் என்னும் ஊர் சோழன்மறவனாகிய பழையனுடையது. காவிரி நாட்டுள்ளது; இதனை,

“வென்வே, விழையணியானைச்சோழன்மறவன்
கலுழவனத்தறியாக்காவிரிப்படப்பைப்

புனன்மலிபுறவிற்போல்கிழைவான்
பழையனோக்கடிவேல்போல்” (அகம்-௩௨௯)

எனவருதலா னுணர்க்.

“கொற்றச்சோழர்கொக்கர்ப்பணீ இயர்
வெண்சோட்டியானைப்போல்கிழைவான்
பழையன் வேல்வாய்த்தன்ன” (நற்றிணை-௧௦)

என்பதனற் சோழர், பழையன்படைபடிதன்மையெற்றுக், கொங்க
ரோடுபொருதலையுணரப்படும்.

இனிப் பதிறுப்பபத்த. ஒன்பதாம்பத்தினால் இளஞ்சேரலிரும்
பொறையென் னுஞ்சேரனி நந்தாசாண்ட லூர் வஞ்சியென்பது கற்றா
ரறிவர். ஒன்பதாம்பத்தின்பதிகத்து.

“வெருவருநாணையொடுவெய்துறச்செய்துசென்
நிறுபெருவேந்தரும்விச்சியும்வீழ
வருமினாக்கல்லகத்தைந்தெய்வெறிந்து
பொத்தியாண்டபெருஞ்சோழனையும்
வித்தையாண்டவின்பபழையன்மாறனையும்
வைத்தவஞ்சினம்வாய்ப்பவென்று
வஞ்சிமுதூர்த்தந்துபிறர்க்குதவி
மந்திரமரபிற்தெய்வம்பேணி
... ..
மன்னுயிர்காத்தமறுவில்கெங்கோ
விண்ணிசைமுரசினிளஞ்சேரலிரும்பொறை”

எனவருதலா னிரிதறியப்படும். இவனைப்பாடிய முதற்பாட்டில்,

“வேறுபுலத்திறுத்தவெல்போரண்ணல்
... ..
காந்தளங்கண்ணிச்செழுங்குடிச்செல்வர்
கனிமகிழ்மேவலரிவலர்க்கியுஞ்
சுரும்பார்சோலைப்பெரும்பெயற்கொல்லிப்
பெருவாய்மலரோடுசும்பிடிமகிழ்ந்து
மின்னுமிழ்தன்னசுடரிழையாயத்துத்

தன்னிறங்காந்தவண்டுபெடுத்துப்
 னோடுங்கீரோதியோண்ணுதலணிகொளக்
 கொடுங்குழைக்கமர்த்தநோக்கினயவரப்
 பெருந்தகைக்கமர்த்தமென்சொற்றிருமுகத்து
 மாணிழையரிவைகாணியவோருநாட்
 பூண்கமாளின்புரவிநெருந்தேர்
 முனைகைவிட்டுமுன்னிலைச்செல்லாது
 துவெதிர்த்துபெறுஅத்தாவினமள்ளரொடு
 தொன்மருங்கறுத்தலஞ்சியரண்கொண்டு
 தஞ்சாவேந்தருந்துஞ்சுக
 விருந்துமாகநின்பெருந்தோட்கே”

எனவருதல் காணலாம். இது வேற்றுப்புலத்துச்சென்றுதங்கிய
 சேரனை அவன் மனைவிகாணும்படி தேர் புரவி பூண்பதாகவேண்டு
 மென்றுகூறியதாகும். உரைகாரரும், “அண்ணல்கின் அரிவைகாணிய
 நின்தேர் ஒருநாட் புரவிபூண்பதாகவேண்டும்; அதுதான் நின் அரி
 வைக்கே உடலாகவேண்டிவதிவ்லை; அசுனானே தஞ்சாவேந்தருந்
 தஞ்சுவார்களாகவேண்டும்; அதுதான் நின் பெருந்தோட்டு விருந்து
 மாகவேண்டும் இவ்வாறு இரண்டொருகாரியமாக இதனைச்செய்க
 எனவினைமுடிவுசெய்க” எனவுரைத்தார். இதனா விது வேற்றுப்
 புலத்துத்தங்கியசேரனை அவன் கற்புடைமனைவியுள்ள கோயிற்குச்
 செல்லுமாறு வேண்டிக்கொண்டதென்று நன்குதெளியலாம்: இதன்
 கண் வேறுபுலத்திறுத்தவெல்போண்ணால் நின் மாணிழையரிவை
 யாகியமனைவி கொல்லிமலையிலுள்ள இருவாட்சிமலருடன் பச்சிலையை
 யும் விரும்பிச்சூடி அதனா லோதியும் நுதலும் அணிகொள அவள்
 காணுமாறு ஒருநாள் நின்புரவிநெருந்தேர் பூண்பதாகவேண்டும்
 என்று கூறப்பட்டுள்ளது: இதனா விவன்மனைவியுள்ள அந்தப்புரத்தினை
 யுடையகோயில் கொல்லிமலைக்கு அணித்தாதல் நன்குதுணியப்படும்.
 அங்கங்மல்லாக்காற் கொல்லிமலைநிலுண்டாகும் இருவாட்சியையும்
 பச்சிலையையும் சேன்மனைவி கோயிலிலிருந்துசூடி யணிகொள்ளுந்
 தல் இயலாதென்று தெளிந்துகொள்க. இது வேற்றுப்புலத்திறுத்த
 சேரனை அவன் வஞ்சிக்குத்திரும்புமாறுவேண்டியதன்றி வேறன்று.
 அவ்வஞ்சியிலுள்ளார் கொல்லிமலைப்பூவையும் தழையையும் புனைந்
 தணிகொளல்கூறியவாற்றான் வஞ்சிக்குத் கொல்லிமலையணித்தாதல்

இன்றியமையாததாகும். கொல்லிமலைப்பூவையுந்தழையையும் புனையக் கூடிய நிலையில் அம்மலைக்கு அணித்காகவுள்ளவஞ்சி கொங்குநகருவூரே யன்றிப் பிறர்கூறுங் கொடுக்கோனூரல்லாமை எல்லாரும் அறிவர். இப்பதிற்றுப்பத்து, மேல் யான்காட்டிய.

“குடையலர்காந்தட்டன் கொல்லிச்சுனைவாய்த்
தொடையளிழ்தண்குவளைஞுடான்”

என்ற வெண்பா மாலைப் பாட்டு ரொகுத்தொத்து வஞ்சி கொல்லிக்கு அடுத்துள்ள தென்பதனை ஸ்ரீராமமத்தெனினித்தல் நன்முதலாகக் கொள்க. இச்சேரனைக் கொங்கின்கணுள்ள “வானிரீரி னுந்தீர்தண்சரயாவன்” என்றதனையும், “காகிரிப்பட்டுப் பைநன்னாடன்ன ஒண்டொடி கணவ” என்றதனையும் சுண்டைக்கேற்புநோக்கிக்கொள்க. வானியும், காகிரியும் கொங்குநாட்டி லுண்மை முன்னரே காட்டினைன். இவ் வஞ்சி கொல்லிக்குநாட்டகத்துண்மையானே “வஞ்சிப்பாற்புறவில்” எனவும் “வனவஞ்சி” எனவும் இறையனார்களையிலுரைமேற்கோள் களில் வந்தன என அறிந்துகொள்க. ‘வாந்திவனம்’ என்பதனோடு நோக்கின் ‘வனவஞ்சி’ என்பது நகரவூராகல் நன்கு தெளியப்படும்.

இனிச் சேரசோழபாண்டியர்மூவரும் ஒருவர்க்கொருவர் மகட் கொடைநேர்ந்து ஒருவர் தந்நாட்டுக்கொண்டாடும் விழவுக்கு மற்றவர் போய்வருதல் நூல்களிற்கேட்கப்படுதலானும் இவ்வாழ்ந்த தலைநகர் கள் போக்குவாத் திற்கெளியவாகவும் அணிமையாகவும் இருந்தன வென்று துணியலாகும். உறையூர்க்கு மதுரை எவ்வளவுதூரமோ அவ்வளவே மதுரைக்குங் கருவூர்க்குமென்பது நன்கறிந்துகொள்க. பாண்டியர் சோழர்பாலும் சேரர்பாலும் பெண்கொண்டிருந்தன ரென்பது, நின்றசீர்நெடுமாறநாயனார்பத்தினியாரை ‘வளவர்கோன் பாவை’ என்பதனானும், குலசேகரபாண்டியன் ‘வஞ்சிவேந்தன்மகளை மணந்தானென்று சவுந்தரபாண்டியநூலுள் அநதாரியப்பபுலவர் கூறுதலானும் அறியப்படும். செங்குட்டுவனை “நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கள்ளியின்மகன்” எனப் பதிற்றுப்பத்து ஐந்தாம் பத்துப்பதிகம் கூறுதலானும்,

“மன்னன்கரிகால்வளவன்மகள்வஞ்சிக்கோன்
றன்னைப்புனவ்கொள்ளத்தான்புனலின்பின்சென்று”

எனச் சிலப்பதிகாரங்கூறுதலானும் சேரர் சோழர்பாற் பெண்கோட
லறியப்படும். குலோத்துங்கசோழனுலாவால் அவன் பாண்டியன்
மகளை மணந்தானென் றுணரப்படும். கொங்குநாட்டவனுன சேரன்
தன்னைபடுத்துள்ளதெய்வீகனுக்குப் பெண்கொடுத்த செய்தியை
முன்னரேகாட்டினேன். மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரவழிகளிற்கூறிய
செய்தி அகநானூறுமுதலியவற்றிற் பல்லிடத்துங்கூறிய ஆட்ட
னத்தி, ஆதிமந்திகதையென்பது கற்றூர்பலருமறிவர். கரிகால்வள
வன்மகள் ஆதிமந்தி என்பவள். இவள் வஞ்சிக்கோனான அத்தி
யென்பவனை மணந்தவன். இவ்விருவரும் கரிகால்வளவனுற் கழார்
முன்றுறையிற்கொண்டாடப்பட்ட காவிரிப்புதுப்புனல்விழவிற்குச்
சென்று நீராடியபோது காவிரி ஆதிநந்திகணவனை வெளியியதாக
அவள் பதைபதைத்து எங்குந்தேடிக்காணாது பின் காவிரி ஓடுழியெல்
லாம். ஓடி அலந்தழு தேங்காநிற்க, அவள்கற்புடைமைக்கும் அன்பிற்
கும் இரங்கிக் கடலே அவள்கணவனை அவள்முன்னிறுத்திக்காட்ட
அவனைத்தழி இக்கொண்டு பொன்னங்கொடிபோலமீண்டாள் என்று
தூல்கள்கூறும். இவ்வரியகதையைப்பற்றி நல்வினாப்புலமை மெல்
லியலார்வரலாற்றான் முன்னரே எழுதினேன். காவிரிப்புதுப்புனல்
விழவுக்குச் சேரநாட்டுள்ளமகளையும் மருகனையும் சோழர் அழைப்
பித்தல் இக்கதையானறியப்படும். கரிகாலன் புதுப்புனல்விழவுகொண்
டாடியபூராகிய கழார் சோணாட்டுமாயூரத்துக்கு அழித்துள்ளது.
இவ்வழிற் புதுப்புனல்வருதலையறிந்துகொண்டாடப்படும் விழவுக்குச்
சோணாட்டையடுத்த கருவூர்வஞ்சியார்வருதல் எனிதென்பது யான்
கூறவேண்டுவதன்று. கொங்குநாட்டு, அத்திஎன்னும் பெயர்வழக்கு
இன்றுங்கேட்கப்படுகின்றது. அந்நாட்டு அத்தியூர், அத்திபாளையம்
என்னும் ஊர்களு முண்டு.

இனித் தியாகராசலீலையென்னும்தூலில் மதுரை ஆலவாய்க் கட
வுட்டு மிகுதியாகப் பசுக்கூட்டமிருந்ததென்றும், அப்பசுக்கூட்டத்
தொருகன்று தப்பிப்போய்ச் சேரன்பசுக்கூட்டத்துக்கலந்து வளர்ந்த
தென்றும், இக்கன்று கலந்ததைச் சேரன் தெரியானாயினென்றும்,
பின் மதுரையினின்று வஞ்சியர்கொண்கோயில்புக்க ஓர்ந்தணனுக்
குப் பலபசுக்களுடன் இக்கன்றினையுஞ் சேரன் நல்கினென்றும்,
இக்கன்றினைப்பெற்ற அந்தணன் அதனைக் கடலிற்கொடுபோ யோர்
பசுவாணிகனுக்கு விற்றனென்றும், ஆலவாய்க்கடவுட்பணிபுரிவார்

இக்கன்மனைக்கண்டு கெளிந்து வந்தவாறு அன்னியீழ்த்து இக்கன்மனை
 னேனும் அவ்வாணிகளேனும் அவ்வாணிகளேனும் வஞ்சியுட்புக்குச்
 சேரன்பாற்சென்று இக்கன்று ஆவ்வாய்க்கடவுட்குரியது நீ எங்ஙனம்
 இவ்வந்தனங்கீர்க்கையென்று சொற்றார் என்றும், சேரன் கடவுளு
 டையகன்று எந்தொழுவத்தாறுதல்குறிமோ? அடையாளமுண்டோ?
 நம்பன்பொருள் நஞ்சினுங்கொய்தாகும். யான் பாடுதொருவஞ்சமும்
 செய்தினல்லென் என்று சொற்றாரென்றும், பின் மதுரையார் சேர
 னுடனும் இக்கன்றுடனும் தம்வழக்கைத்தீர்த்தற்பொருட்டுத் திரு
 வாருரைடைந்தனரென்றும் கூறியிருத்தலைக் கற்றாரறிவர். இக்கதை
 யானும் கொங்கற்காவுரே சேரர்வஞ்சிமாதகராதல் எளிதிலுய்த்
 துணரலாகும். இரண்டுநாட்டிப்பசங்குட்டத்துக்கும் கலப்புக்கறப்
 படுதற்கும், மதுரையார் வஞ்சியுட்புக்குச் சேரனுடன் திருவாரூர்
 சென்றார் என்று கூறியதற்கும் பொருத்த நோக்கங்கொள்க. இன்ன
 மோராரற்றனும் இதனை விளக்குவல்.

இனிச் சேரசோழமான்டியார் படைப்புக்காலத்தொட்டே மேற்
 பட்டுவருதலுடையரென்பது பரிமேலழகர் முதலியவல்லாசிரியர்கொள்
 கையாகும். இப்போது மலையாளமென்றுவழங்குகின்ற கடன்மலை
 நாடோ ஆதிபீழ் கடவுளாற்படைக்கப்பட்டதாகாது. படைப்புக்
 காலத்துக்கு எத்துணையோடுந்தி இவ்வலகமுமுதையும் காரிபர்க்குத்
 தானஞ்செய்த பரசுராமன் தானிருத்தற்கு நிலன்வேண்டித் தெய்வ
 கிருபையாற் கடலை ஒதுங்குவித்து உண்டாக்கயதென்று புராணம்
 வல்லார்கூறுவர். இதனைச் சேக்கிழார் விறன்மிண்டநாயனார் புரா
 ணத்து,

“ளிரசெய்தமழூர்தொடையிதழிவேணியார் தங்கமலர்ரளிர்
 பரசுபெறுமாதவ முனிவன்பரசிராமன்பெறுநாடு
 திரைசெய்கடலின்பெருவள னுந்தந்தநதிலனின் செழுவள னும்
 வரையின்வள னுமுடன்பெருகமல்குநாடுமலைநாடு”

எனக் கூறியவாற்றானு நன்றுகெளியப்படும். பரசுராமன் சமதக்கினி
 புதல்வனாகலான் அச் சமதக்கனிபுதல்வரான திரணதூமாக்கினி
 யென்னும் இயற்பெயருடைய தொல்காப்பியனார்க்குடன்பிறந்தவ
 னாவன். தொல்காப்பியனார் “வண்புகழ்முவர்காக்குந்தண்பொழில்

வரைப்பு” என்று சூத்திரஞ்செய்தலானும், இம்மூவேந்தர் மாலையினையுட்குறுதலானும் தொல்காப்பியனுக்குமுன்னே இம்மூவரும் இத்தமிழ்நாட்டு ஆட்சிபெற்றுநிலைபெறுதல் நன்குணரலாகும். வான்மீகராமாயணத்திற் இம்மூவேந்தர்நாடு கூறப்படுதலானிக் கருத்து வலியுறுதல்காண்க. தொல்காப்பியனுக்குமுன்னே தமிழ் மூவேந்தர் நிலைபெறுதல் தெளிந்தவாற்றா விம்மூவேந்தர் பரசராமனுக்கு முன்னே அவரவர்தலைநகரில் நிலைபெறுதல் நன்குணரப்படும். பரசராமனுக்குமுன்னே இம்மூவேந்தர் நிலைபெறுணர்ந்தவாற்றான் இவர் நிலைபெற்றதலைநகர் பரசராமனுவிடையிலுண்டாக்கப்பட்ட கடன்மலை நாட்டில் இருப்பது அசம்பாவிதமாதல் எல்லாருங் கண்டுகொள்க. மேல்கடம்பக்கத்துத் தொண்டி, முசிரி, மாந்தை முதலிய பட்டினங்கள் சேரநாட்டையனவாகக்கேட்கப்படுமாலெனின் அவையெல்லாம் பழைய சேரர்வஞ்சிக்குப்பின்னே உண்டாகிய பரசராமனே சூத்திரத்துண்டாகிய நகரங்களென்க. இக்கருத்தானன்றே பழைய சேரர்கருவூர் வஞ்சியைப் பல்லிடத்தும் முதலர் என்றுகூறுவது உம், அவ்வூர்ப் புராணம் அதனை ஆதிபுரம் என்றுரைப்பது உம் எனக்கொள்க. இது பெளராணிகமுதையான் ஆராயப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் சேரர்க்குரியகருவூர் கரண்கைப்பற்றியகாலத்துக் கரபுரம் எனவும், வீரசோழன் கைப்பற்றியகாலத்து வீரசோழபுரம் எனவும் பெயர் பெற்றதுணர்க. இராவணன் இத்தென்னாட்டை ஆண்டான் என்றற்கும் திரிசிரன் உறையூர்ப்புறத்தைக்கொண்டான் என்றற்கும் இங்ஙனமே பொருந்தக்கொள்க. இராவணன்காலத்தும் இத்தமிழ்வேந்தருண்மை இராமாயணத்தானுணர்க. இப் பரசராமன்பெறுநாட்டுச் செங்குன்றார் விறன்மிண்டநாயனார் ஊர் என்று பெரியபுராணங் கூறுதலான் இது கொங்குநாட்டுச்சிவத்தலமாகிய கொடிமாடச்செங்குன்றாரின் வேறென்றுகொள்ளினும் அமையும்.

இவற்றுள்ளொன்றையும் ஆராயாது வஞ்சியே திருவஞ்சைக்களமென்றும், அஞ்சைக்களமென்று பிரித்துவழங்கியது தவறென்றும் வஞ்சைக்களமென்று வழங்கவேண்டிவதென்றும் தம்மனம்போனவாறுகூறித் தெய்வப்புவரர்களான பெரியோர்கள்பால் அபசாரப்படுவாருமுனர். அஞ்சைக்களமென்றேவழங்கிய பெரியோர்கள் திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், சேக்கிழார், கச்சியப்பமுனிவர் முதலிய பலராவர்.

இனித் கொங்குநாடு சோணாட்டையடுத்துள்ளதென்பதனை முன்னரேகாட்டினேன்: சோழர்க்குச்சிலந்தமலை நேரிமையென்பது பலருமறிவர். அம்மலை சோணாட்டின்கண்ணேதையாகும். செங்குட்டுவன் தன் மைத்துனச்சோழனோடுபகைத்த சோழர்குடிக்குரிய ஒன்பதின் மரைச் செருவென்றது உறையூர்க்குத்தெற்கின்கண்ணதாகிய நேரிவாயில் என்னும் ஓரூர்க்கண் பண்டித சிலப்பதிகாரத்தாற்றெறிதலால் இம்மலையும் உறையூர்க்கு அணித்தாகுமென்று கொள்ளலாகும். இந்நேரிமலை களங்காய்க்கண்ணிகார், முடிச்சேரற்கும், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதற்கும் இடனாகப் பதிற்றுப்பத்துதலாகும். இதனை நான்காம்பத்தில் “நீர்நிகழ்சிலம்பினேரியோனே” (சுப) எனவும், “கல்லுயர் நேரிப்பொருநன்” (சுஎ) எனவும் வருதலான் அறிந்துகொள்க: இவற்றும் சோழர்க்குரிய நேரிமலையில் இரண்டுசேரர்கள்வதிந்தமை உணரலாம்: கொங்கற்குருவூர்ச்சேரர்கள் சோழமொடுபொருது அவர்க்குரிய நேரிமலையைவென்றியாற்கொண்டு ஆண்டுவதிந்தனரென்றே துணியலாகும். இதனாற் கொங்குடையசேரர்கள், தங்கொங்குநாட்டுப்பிக்கத்ததாய்ச் சோணாட்டிலுள்ள மலையைக்கவாப்பற்றி அதன்கண் வதிந்தார்கள் என் றெளிதிலறியலாகும். பிறநினைக்கின்றவாறு கடன் மலைநாட்டுச் சேரர் தமக்குரியதல்லாத கொங்குநாட்டைக்கடந்து சோணாட்டு நேரிமலையில் வதிந்தார் என்பது பொருந்தாதாதல் உய்த்துணரத்தகும். இந்நேரிமலையிற் சேரர் இருந்தனரென்பது சேரர்க்குச் சோணாட்டுமலைவரை அரசாட்சி பண்டுநிலையினதென்பதை நன்கு காட்டுமென்க.

இனிப் பழையசேரர்வதிந்த குடபுலமாகிய கொங்குநாட்டைப் பற்றிச் சிலகூறுவல். சங்ககாலத்துவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் ஆனியர்பெருமகனென்பது கற்றாரறிவர். ஆனியர் என்பார் வேள் ஆனியின் வழியினர். இவ்வேளாவியிருந்தது ஆனின் குடியாகும். இது கொங்குநாட்டுள்ளதென்பது, “சேரர் கொங்குவகாலூர்நன்னாடசிலாவிற்குடி” (அருணகிரிநாதர்) என வருதலா னறியப்பட்டது. இவ்வேளாவியின்வழியிலே சேரர் பெண் கொண்டாரென்பது “குடக்கோடுநெஞ்சோலாதற்கு வேளாவிக்கோ மன்னேறியீன்றமகன்” (பதிற். சு-பதிகம்) என ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதனையும், “பொய்யில் செல்வக்கடுங்கோவுக்கு வேளாவிக்கோ மான் பதுமன்றேறியீன்றமகன்” (செ. அ-பதிகம்) எனப் பெருஞ்சோலாரும்பொறையையும் கூறுமாற்றா னறியலாம். வஞ்சியில்

“வேளாளிக்கோமாளிகை” (சிலப்-நடுகல்-ககஅ) என்னும் பெயரான் ஓர் வாஸஸ்தானம் இருந்ததும் ஈண்டைக்கேற்ப நினைக்கத்தகும். இது சேரர்ஸம்பந்திமாளிகை என்பது பொருந்துவதாகும். கருவூர்க்கும் ஆவிரன்குடிக்கும் அதிகதூரமல்லாமையும் நெறியெய்ளிமையு முணர்ந்துகொள்க.

இனிச் சேரவம்மிசுனா அதிகபானெடுமானஞ்சிவழியின னாகிய அதிகனென்பவன் ஒருவன் குறும்பொறையூர் என்னும் மலையரணுடைய ஊரிலிருந்தனன் என்றும், அவன் புகழ்ச்சோழ நாயனர்க்குத் திறைகொடாதகாரணத்தா லவர்படையால்வெல்லப் பட்டானென்றும் பெரியபுராணத்தா லறியலாம்.

“கொடிமாமதினீடுகுறும்பொறையூர்
முடிநேரியனர்படைமுற்றியதே”

எனவருதலா னிதனையறிக. கடுக-ஆம் அகப்பாட்டில்,

“நறம்பூஞ்சாரற்குறும்பொறைக்குணஅது
ளில்கெழுதடக்கைவெல்போர்வானவன்
பிடுநிறமுசுகவுளசிறுகண்யானைத்
தொடியுடைத்தடமுருப்பொடியுதாழிக்
கொடுமுடிசாக் குங்குருஉக்கனெடுமதிற
சேண்ணிளங்குசிறப்பினுமார்”

எனவருதலான் இக்குறும்பொறை சேரன்பகைஞானாகிய கொடுமுடி யென்பவனுடைய ஆழர்க்குமேற்கணுள்ளது நன்குபுலனாகும். சேர வம்மிசியனாகிய அதிகற்கும் சேர்க்கும் தாயபாகவிஷயமாகப் பகைமையுண்டாகிப் பெரும்போர்நிகழ்ந்தது பதிற்றுப்பத்தாலும் புறப்பாட்டாலும் அறியப்படும். ஓளவையார் அதியமானெடுமா னஞ்சியைப்பாடிய புறப்பாட்டில்,

“கோடுயர்பிறங்குமலைகெழீஇய

நாடுடன்கொடுப்பவங்கொள்ளாதோனே” (புறம் - ௨௩௨)

எனவருதலான் இவன் தாயநாடுபற்றிச் சோனோடு பகைமைபூண்டா னென்றய்த்துணரப்படும். இவனுக்குக்கிழக்கே ஆழர்க்கணிருந்த கொடுமுடி என்பவனும் இவனுடன்சேர்ந்து சேரனைப்பகைத்தனன் போலும். இவ்வாழர் கொங்குநாட்டின்கண்ணேயுள்ளது. அதியனை

“உண்டுமற, மலையலரணியுந்தலைநீர்நாடன்” என்பதனால் அதிபன் தலைநீர்நாடன் என்பது முன்னரே கூறினேன். கறையூறில் பாண்டிக்கொடுமுடி என்னுங்கொய்லுள்ளது தேவாரத்தாலுரியப்படும். அது இக்கொடுமுடியரசன் சர்பந்த மடையதற்கும், சேரன்பகைவனாய்ப் பாண்டியற்குத்துணைவனாகாரணத்தால் பாண்டிக்கொடுமுடி எனப் பெயர்சிறந்தான்போலும்.

இனிப் பதிற்றுப்பத்து நான்காப்பத்தில்,

“வெண்டிறைமுந்நீர்வளைஇயவுலகத்து
வண்புகழ்நிறுத்தவனகசால்செல்வத்து
•வண்டனனைபையமன்னியே” (க.க)

என்பதனால் வண்டன் என்றபொருளுடன் சேரனுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளான். இவன் கோச்சேரனுக்கு உவமையாகக்கூறப்பட்டவாற்றாலும், “வண்புகழ்நிறுத்தவனகசால்செல்வத்துவண்டன்” என்றதனாலும் சேரரிற்சிறந்த முன்னோன் என்று ஊகத்தலாகும். இவனிருந்தமலை வண்டமலை எனப்படுவது. இது கொங்குநாட்டுக் கருவூர்க்குத் தெற்கேயுள்ளது.

இனி ஆதன் என்பது, சேரர்க்குள் அதிகமாக வழங்கும்பெயர் என்பது, சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதன், ஆதனவினி, செல்வக் கடுங்கோவாழியாதன், பெருஞ்சேரநறுதியஞ்சேரலாதன் எனவருதலான் அறியப்படும். சண்டிக்காட்டிய பலபெயர்க்கும் ஆதன் கூடாதன் ஆவன். இவனிருந்தஊர் ஆதனூர் எனப்படும். இஃது இப்போது கொல்லிமலையை யடுத்துள்ளது. ககஅ-ம் அகப்பாட்டில்,

“பல்லான்குன்றிற்படுநிழற்சேர்ந்த
நல்லான்பாப்பிற்குழமுராங்கட்
கொடைக்கடனென்றகோடாநெஞ்சி
றுதியனட்டில்போலவொலியெழும்
தருணியார்க்கும்பெருவணாச்சிலம்பின்”

எனவருதலான் உதியஞ்சேரல் குழுமுநிரிருந்து பெருஞ்சேரநுபலந்தது உணரப்படும். இக்குழுமூர் கொங்குநாட்டு ஆன்பொருடைக்கரையிலுள்ள குழமம் என்று இப்போதுவழங்குவதாகும். இக்குழுமூரை, நல்லான்பாப்பிற்குழுமூர் என்றலான் இதனிடத்துப் பசமிகுதியாக இருந்தது நன்குணரப்படும். இப்பசமிகுதி கொங்குநாட்டுக்கே

சிறந்தது. “கொங்க ராபரந்தன்ன” (என) எனப் பதிறுப்பத்திற் கூறுதலா னுணர்ந்துகொள்க. இக்குழமம் கொங்குநாட்டுப்பழனி மலைக்குத்துள்ளதும் ஈண்டைக்கேற்ப நோச்சுக்கொள்க. வஞ்சியி லிருந்த சேரமான் சிக்குப்பள்ளித்துஞ்சியசெல்வக்கடுங்கோவாழி யாதன்,

“குன்றகழ்களிமென்கோ

...
மன்மாரிறையுந்நிரையென்கோ
மனைக்களமொடுகளமென்கோ
ஆங்கவை, கனவென மருளவல்லேனனி
னல்கியோனேநசைசாரேன்றல்” (புறம் - ௩௮௭)

என்பதனும் பகடிறைகளை ஊருடனுங் களிற்றுடனும் புலவர்க்கு நல்கி னென்று கூறப்படுதலையும் காண்க,

இவைபெல்லாம், சேரர் கொங்குநாட்டுவழிந்நிருந்தனரென்பதை நன்குவலியுறுத்துமென்றுணர்க. இனி, மாந்தரக்கொங்கேனாதி என இலக்கணங்களில் உதாரணமாக வழங்கும்பெயரும் இக்கொங்கு, மாந்தரனைப்பெயரிய சேரனைச்சேர்ந்தது என்பதனையே வலியுறுத் தும்.

இனி நக்கிரனார் கூட-ஆம் அகப்பாட்டிற் றமிழ்முவேந்தர் தலை நகரங்கள் முன்றையும்,

“ஆரங்கண்ணியடுபொர்ச்சோழ
ரறங்கெழுநல்லவையுந்நதை”

எனவும்,

“அரண்பலகடந்தமுரண்கொடாளை
வாடாவேம்பின்வழுதிகடல்”

எனவும்,

“தடும்பகட்டியாணெநடுந்தேர்க்கோதை
திருமாவியனகர்க்கருவூர்”

எனவும் கூறியிருந்ததலைக் கற்றாறிவர். இதன்கட் சோழர்க்குச்சிறந்த புகாரும், பாண்டியர்க்குச்சிறந்தகொற்கையும் கடற்றுறைப்பட்டினங் களாக இருக்கவும், அவற்றைக்கூறாமல் உள்நாட்டுச்சிறந்த தலைநகரங்க ளாகிய உறையூரையும் கூடலையுமே தாம் எடுத்துக்கொண்ட முறை மைக்கேற்பவே சேரர்க்குஞ் சிறந்த தொண்டி, முசிரி முதலிய கடற் றுறைப்பட்டினங்கள் இருக்கவும், அவற்றைக்கூறுது உள்நாட்டுச் சிறந்த தலைநகராகிய வஞ்சியையேகூறினாரென் றெளிதலறியப்படும்.

செயுபாணந்துப்படையினும் இம்முன்றுமே தமிழ்மேவந்தர்கலைக
 ரென அறியக்கூறியதுகாண்க. ஆண்டு, மதுகையும் வறிதே, வஞ்சி
 யும் வறிதே, உறந்தையும் வறிதே என்றார். குளாமணியினும்
 மதுரை, கரபுரம், உறந்தை என இம்முன்றையுமேகூறினார். யாப்பருங்
 கலவிருத்திமேற்கோவிலும்,

“ஆடனடைப்பூவிச்செம்பூட்சேஎள்
 கூட்டெணக்குயின்றனதோள்”

“மறந்தருதானைச்செக்கோற்கிள்ளி
 யுறந்தையிற்சிறந்தனமுதலை”

“மஞ்சவரைத்திணிதோட்பூழியார்மன்னவன்
 வஞ்சியென்மலர்ந்தனகண்”

என இவ்வாறே இம்முன்றுமே (செய்யுளியல்-தரவேட்புரணியை) வருத
 லான இதனுண்மை யுணரப்படும்.

இனிக் கருவூர்ச்சேரமான்சாத்தன், கருவூர்ப்பெருஞ்சாத்தத்துப்
 பூதநாதன், கருவூர்க்கண்ணம்பாளனார், கருவூர் ஓதநானி, கருவூர்க்
 கதப்பிள்ளை, கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார், கருவூர்கிழார், கருவூர்ப்
 பவுத்திரன், கருவூர்க்கோசனார், கருவூர்ப்பூதன்மகனார்பெருங்கொற்ற
 னார் என நல்லிசைப்புலவர் பலர் கருவூரினாகக்கூறப்படுதலைத்
 தொகைதூல்களுட்காணலாம். இப்புலவர்தொகை மதுரைப்புலவர்
 தொகைக்குச் சிறிதாயினும் உறையூர்ப்புலவர்தொகைக்குப் பெரிதெ
 ன்பது தொகைதூல்களை நன்கராயந்தார் அறிவர். உறையூரின்
 மிக்குக் கருவூரிற்புலவர்கள் இருத்தற்குக்காரணம் அவ்வூர் உறை
 யூரிற்பெரிதாதலானும், அது சேரர்தலைநகராதலானும் என்று உய்த்
 துணரலாகும். ஈண்டுக்கூறியகருவூர் ஒருரேயாமென்பது வேற்றுமைப்
 படுத்தற்குரிய அடையொன்றுங்கொடாது வாளாகூறியவாற்றா
 னன்குதுணியப்படும். சோழர் வஞ்சியைமுற்றியவிடத்தும், அதனை
 எறிந்தவிடத்தும்பாடிய புறப்பாட்டுக்களின் கீழ்க்குறிப்பிற் “கருவூர்
 முற்றியிருந்தானை” எனவும், “கருவூரெறிந்தானை” எனவும் வருதலை
 ஈண்டடைக்கேற்போக்கிக்கொள்க. பாடலுள் *வஞ்சியென்றுவருத
 லும், அப்பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பிற் கருவூர் என்று வருதலும்

ஒருரையேபற்றியதென்ப தியாவருமறிவர். ஆண்டெல்லாம் வஞ்சியை அறிவித்தற்குக் கருவூர் என்று அடைகொடாது வாளாவழங்குதல் போலவே ஈண்டும் வழங்கப்பட்டதாகும். “கருவூர்ச்சேரமான்” என்பதனும் இக்கருவூர் வஞ்சியாகும். “கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதன்” என்பதனும், இக்கருவூர்வஞ்சியேயாகும். “சதுக்கப்பூதரை வஞ்சியுட்டந்து, மதுக்கொள்வேள்விவேட்டோரையினும்” எனச் சிலப் பதிகாரத்துவருதலான் வஞ்சியாகியகருவூரில் சதுக்கப்பூதருண்மை நன்குணரலாகும். கருவூர்க்கதப்பிள்ளைசாத்தனார் சேரன் படைத் தலைவனாகிய பிட்டனைப்பாடுதலான் இக்கருவூர் வஞ்சியேயாகும். (புறம்-ககஅ) இவர் அகப்பாட்டில்,

“கோடியர், பெரும்படைக்குதிரைநற்றேர்வானவன்
றிநந்துகழற்சேவடி நசைஇப்படர்ந்தாங்கு” (கடுக)

எனச் சேரனைப்பாடுதலானும் இதனுண்மையுணர்க. கருவூர்க் கண்ணம்பாளனார்:—இவர்,

“ஒளி றுவேற்கோதையோம்பிக்காக்கும்
வஞ்சியன்னவென்வளநகர்” (அகம்-உசக)

எனப் பாடுதலான் இக்கருவூர் வஞ்சியேயாகும். இவற்றானும் கருவூர் சேரர்கருவூரேயாதலும், அதாவே வஞ்சியாதலும், அது கொங்கு நாட்டுச் சோண்ட்டையடுத்துச் சோழர்க்குப்புகைப்புலமாய்ச் சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையிருந்த ஊராதலும் (புறம்-கக) நன்குணர்ந்துகொள்க. பிற்காலத்தும் பொய்யாமொழியென்னும் புலவர் இக்கருவூரினரென்பது “பாற்கடல்போலப்பரந்தன்னெறி” என்னும் நச்சினார்க்கினியருரைச்சிறப்புப்பாயிரத்து “வண்பெரு வஞ்சிப்பொய்யாமொழி” என வருதலா னறியப்படும். இவர் கருவூரின ராதலாம் தம்முர்க்கடுத்த சோண்ட்டுக் கண்டியூரில் சினக்கருக்கு உயிர்த்துணையாயினரென்றுய்த்துணரலாகும். இப்புலவர்களல்லாமற் சேரர்க்குரிய கொல்லியினும் நல்லிசைப்புலவருண்மை “கொல்லிக் கண்ணன்” என்னும் பெயரானுணரலாம். இவர் “குட்டுவன்மாந்தை” (குறுந்தொகை-கச) யினை எடுத்துவமிக்கின்றார். இதனும் இவர் சேரன்புலவராதறெறியப்படும். இப்புலவரெல்லாம் கொங்குநாட்டுப் புலவரேயாவரென்ப தியான்கூறியறிவிக்கவேண்முவதன்று. கொங்கர்

என்பார் தமிழரையென்பது “தமிழ்க்கொங்கர்கோன்” (சுமிழநா)-
என இரட்டையர் வக்கபாசைவரபதிபாட்டு கொண்டாணப் பாடுதலான
மறியலாகும். சுண்டுச் சீரானாட்டுப்புலவரெனத் துணியப்பட்டபலரும்
கருவூரினராக வழங்கப்படுதலல்லது வஞ்சிப்புலவரென வழங்கப்
படாமையான் வஞ்சி செய்யுள்வழக்குப்பெயரென்றும், கருவூ
ரென்பதே உலகவழக்கினுள்ள பெயரென்றும் அறியத்தகுபு.
சுண்டுக் கருவூர்வேறு வஞ்சிவேறென்று ஒரு விதண்டையுரைப்பின்
மேற்காட்டிய நல்லிசைப்புலவரெல்லாம் கருவூரினராகவேநின்று
சேரர்தலைநகராகிய வஞ்சியின்கண் நல்லிசைப்புலவரோரில்லாம
லொழியநேருமென்று உணங்கொள்க. இதனாற் பிறர்விதண்டாவாதம்
சுண்டுப்பலியாதத லொருதலை. இப்புலவர்களுட் கருவூர்ப்பெருஞ்
சதுக்கத்துப்புத்தகாதனார் என்பவர் கோப்பெருஞ்சோழன் வட்ட
கருந்தாணப்பாடிய,

“உள்ளாறுக்கயலைப்புள்ளிநீழன்
முதுஉள்ளாறுமுணக்குமள்ள
புலவதிமாதோரியே
பலராலத்தெரிந்துறியிருந்தோரே” (புறம் - 1. 1. 100)

என்னும்பாடலைக் கற்றாரறிவர். இதன்கண் இவர் “தின்கருத்திற்
கேற்ப நின்னொடுவடக்கிருந்தார் பலராதலான், யானிதற்குதவாது
பிற்படவந்ததற்கு என்னை அவரோடு சொல்லிவெறுத்திடு” என்று
கூறுதலேக்காணலாம். இதனால் இப்புலவர் கோப்பெருஞ்சோழற்
குயிர்த்துணைவரென்றும், அவன் இறத்தற்குத் தாமும் இறக்குமியல்
பினரென்றும், இவரினுந்தாரதேயத்துள்ள பிசிராந்தையர் சோழற்
கும் அவர்க்கும் உணர்ச்சியொத்தலானுடனேபோந்து சோழனுடன்
வடக்கிருந்தாராகவும், இவர் சோழன்வடக்கிருந்தவிடத்துக்குஅணித்
தாக இருந்தும் முற்படவந்து உதவாம விவன் வடக்கிருத்தல்கேட்டுப்
பிற்படவந்ததனை ஒருபெருந்தவறாகக்கருதித் துரதேயத்துள்ளாரும்
முற்படவந்து உதவாநிற்க அணிமையிலுள்ளவன் பிற்படவந்தான்
என்று அங்ஙனமுற்பட உதவினாருடன் சொல்லி என்னை வெறுத்தி
யென்று தஞ்செயலை நொந்துகொள்கின்றாரென்றும் அறிஞர் நன்கறி
வர். உள்ளவாறு இப்புலவர்துரத்திவிருந்து கேட்டுவருதல்பற்றிப்
பிற்பட்டவராயின் அதற்குப் புலத்தல்கடாமை நன்கறிந்துகொள்க.
இவர் வஞ்சிப்புலவரென்பது முன்னரேகாட்டப்பட்டது. இதுவுஞ்
சோழர்க்குச் சேரர்வஞ்சியணித்தாதலையே வலியுறுத்துமென்று
கண்கொள்க.

இனிப் பழமொழியின்கண்,

“கழுமலத்தியாத்தகனிற்றுக்கருஷூர்
விழுமியோன்மேற்சென்றதனால்”

எனவருதலையும் அதற்கு உரைகாரர் “கழுமலம்என்னும் ஊரின் கண்ணே பிணித்துநின்ற ரனிறுங் கருஷூரின்கண்ணேயிருந்த கரிகால் வளவன் கடிநிலையனூரினும் அவன் சிறப்புடையனாதலான் அவன்மேற் சென்று தன்நிலையெடுத்துக்கொண்டு அரசிற்கு உரிமைசெய்தது ஆதலால்” எனக்கூறுதலையும் கற்றாரறிவர். இது சோனாட்டுக்களிறு வேற்றுநாட்டு ஊர்புக்கு ஒருவற்காகுரிமைசெய்த கதை கூறியதாம். கரிகாலன் தாயத்தார்பகைமைகாரணமாக இளமையிலே தன்னுள்ளிட்டு உயிரும்புத்துபோய்க் கொங்கிற் சேரர்கருஷூரின்வதிந்தனனாவன். இவ் வண்மையினை சுண்ணிவிட்டிடுந் பெருகும், சோனாட்டுக்களிறு அஞ்சைக் களஞ்சென்று ஒருவனை பிசையெற்றிவந்ததென்று நினைத்தற் காகாவமாயும் அது கருஷூர்எனப் பெயர்பெறுமையும் ஆராய்ந்து கொள்க. இதுவும் கருஷூர் சோனாட்டுக்கணித்தாதலையே காட்டுமென்றுணர்க. கருஷூர் கொங்குநாட்டதென்பது உமாபதிசிவாசாரியார் நிருப்பதிக்கோலவாரில், “சிலரிசுமவிநாசிகிருமுகன்பூண்டி திருநணு கொடிமாடச்செங்குண்டார்தானே” வெஞ்சமாக்கூடல்கொடுமுடிக்கருஷூர்கொங்கின்மேலமேழ்” என்றதனால் நன்கறியலாம். நூல்களு ளிரண்டுகருஷூர் கூறப்படாமையும் அக்கருஷூர் சோனாட்டுளதாக எந் நூலுங்கூறாமையும் அது கொங்குநாட்டதென்றே எந்நூலுங்கூறுதலையும் ஆராய்ந்துகொள்க. சுந்தரமூர்த்தநாயனார் அவிநாசியைநீங்கி மலைநாட்டகம்புகுந்தார் என்னுமிடத்து “குடபுலத்தப்பதிகடொறு மின்புற்றுக்கடந்தருளிக் குன்றவளநாட்டகம்புகுந்தார்” எனவும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தநாயனார்புராணத்திள், “குடபுலத்திலாறணிந்தா ரமர்கோரி லெப்பாலுமேத்தித்திருநணுவிணையிறைஞ்சிக் குணதிசைப் பேர்துவின்றார் செல்வக்கருஷூர்த்திருவானிலைக்கோயில்சென்றிறைஞ்சி யந்நாடகன்று பொன்னித்தென்கரைத்தானம்பலபணிவார்” எனவும் சேக்கிழார்கூறியவாற்றாற் குடபுலம் அஞ்சைக்களமுடைய மலைநாட் டிற்கும் சோனாட்டிற்கும் இடையே நிலைபெறுதலினிதுணர்ந்து கொள்ளலாம். இவற்றொடு பொருந்தநோக்குமிடத்து “கொங்கரொடு குடபுலத்துக்கோயன்னர்” எனச் சேக்கிழார்வாக்கின்வந்ததற்குக் குட

புலத்துக்கொங்கரொடு குடபுலத்துக்கோமன்னர் என்பதே பொருளாகத் தெளிந்துகொள்க. “கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே” என்று சிலப்பதிகாரஉஃரபெறுகட்டினரப்பகுதிக்கும் கொங்குமண்டலத்து இளங்கோவாசிய கோசரும் தாங்கள் தாங்கள் பகுத்துக்கொண்டாளும் சிறுநாடுகளினிடத்தே என்பது பொருளாகக்கொள்க. அடியார்க்குநல்லாரும் இளங்கோசர் என்பதற்கு இளங்கோவாசிய கோசரும் எனவுரைத்தார். இவ்விளங்கோக்கள் கொங்குமண்டலத்தை யுடைய கோச்சேரார்க்குத்தம்சியாய்த் தாயயிரிவையெய்தினராவர். “மூவர்கோவையு முவிளங்கோவையும்” எனவருதல் காண்க. தங்கள் நாட்டகம் ஒன்றதனால் இவர் பலராதலும், இவர் கோச்சேரர்கீழுடங்கியாளும் சிறுநாடுகள் பலவாதலும் உணரப்படும். சிலப்பதிகாரம் வேட்டுவவரிக்கட் கண்ணியையக்,

“கொங்கச்செல்லி குடமலையாட்டி

தென்றமிழ்ப்பாவையெய்தவக்கொழுந்து”

என இளங்கோவடிகள் கூறியதற்கும் இவ்வுற்றொடு பொருந்தலே பொருள் கூறுக. கொங்கச்செல்லி என்று முற்படக்கூறினார்; அடிகள் தம்முடைய குடபுலமாசிய கொங்குமண்டலத்தின் முதன்முதற் கோயில் கொள்ளும் சிறப்பினைநினைந்து: குடமலையாட்டி என்றார் கண்ணகி வென்வேலான்குன்றின் விளையாட்டியானகலேன்” என்று கூறுவதை நினைந்து; தென்றமிழ்ப்பாவையென்றார் கண்ணகி “தென்னவன்றிநிலன்றேவர்கோன்றன்வாயினல்லிநுந்தாரினுனைவன்றன்மகள்” என்று கூறுதலையுட்கொண்டு கண்ணகி விளையாட்டல்கொண்டமலைசேரர் ஆட்சியுட்பட்ட குடகுசைக்கண்ணதாகளிற் குடமலைஎனப்பட்டதெனவறிக. “கொல்லிக்குடவரை” எனவும் “குடவரை” எனவும் வழங்குதலானு முணர்க. இங்ஙனங்கொள்ளாது “கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே” என்று வருதல்பற்றிக் கொங்கச்செல்லி என்றொருனக்கொள்ளின் கொங்கிளங்கோசர்தங்கணுட்டகத்தே கோயில்கொண்டதனையே முற்படச் சிறப்பித்தற்கும் அவரோடொப்ப இலங்கைக்கயவாகுவும் சோழன்பெருங்கிள்ளியும் முறையே இலங்கையினும் உறையூரினும் வருத்த கோயிலிலிவளிருந்தருளலெக்கறமைக்கும் ஏது இல்லையாகுமெனவுணர்க. அடியார்க்குநல்லார் குடமலையாட்டி என்பதன்கட் குடமலையென்பது குடநாடுஎன நலிந்து பொருள்கோடலெக்காண்க.

“தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன்” எனச் சேரன் கூறப்படுதலையும் “சென்னிநாடு குடகொங்கனாடு திறைகொண்டதென்னனுறை செந்தமிழ்க்கன்னிநாடு” எனச் சேரநாடு கூறப்படுதலையும் ஈண்டைக்கு நோக்கிக்கொள்க. சிலப்பதிகாரத்துக் காட்சிக்காலத்தகண்,

“எல்லவன்கோதைவேந்தற்குரைக்கு
நும்போல்வேந்தர் நும்மோடிகவித்
கொங்கர்செங்களத்துக்கொடுவரிக்கயற்கொடி
பலகப்புறத்துத்தந்தனராயினுமாங்கலவ
திலைமுடிவேழத்தினசெவியகம்புக்கன”

என்பதனாற் சோழர் பாண்டியரிருவரும் கொங்கர் செங்களத்துச் செங்குட்குவேனாடு இகலித்தமக்குரிய புலிக்கொடியையும் கயற்கொடியையும் பலகக்களத்தே அச் செங்குட்குவனிநடந்தது ஓடினர் என்பது கூறப்படுகின்றது. இதன்கட் சோழபாண்டியர் செங்குட்குவேனாடு பொருத்தது கொங்கர்செங்களம் என்று கூறுதலானும், செங்குட்குவன் சோழபாண்டியர்மேற் படையெடுத்துச்சென்று பொருதான் என்று கொள்ளப்படாமல் சோழபாண்டியர் கொங்கர்செங்களத்தே செங்குட்குவேனாடு இகலினாரென்றே கொள்ளக்கூடத்தலானும் சோழ பாண்டியரிருவரும் ஒருங்குலையந்து இவனுள்ள கொங்குநாட்டே படையெடுத்துப்போந்து இவனாடு இகலினாரென்றும் இவன் தன் கொங்கு நாட்டார் துணையாக அவரொடும்பொருத போர்க்களமாதலா லது கொங்கர்செங்களமெனப்பட்டதென்றும் அப் பலகக்களத்து அவ்விரு வேந்தரும் தங்கொடியை செங்குட்குவற்குத்தந்தோடினரென்றும் துணியப்படுதல் காண்க. களவழியினும், “கொங்கலாயட்டகளத்து” எனவும், “வஞ்சிக்கோவட்டகளத்து” எனவும் வருதலுடன் பொருந்த நோக்கின் இதுவே பொருளாதல் தெள்ளிது. செங்குட்குவனை மாடல் மலையேயான்,

“மண்ணுள்வேந்தேநின்வாணுட்க
டண்ணுர்பொருநைமணலினுஞ்சிறக்க” (சிலப்-நடுகல்.)

எனவாழ்த்தற்கண்ணும் அவன் கொங்குநாட்டிப்பொருநைமணலினுஞ்சிறக்க எனக்கூறுதலையும் ஈண்டைக்கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. இப் பொருநை காவிரியிற்குலத்தலை முன்னரே தெளிவித்தேன்.

இனிச் சேரன் ஆனிலைநிலையுடைய உலகுடையனாதலான் ஆனிலையுலகு வானுலகு எனவழங்கல்பற்றி அவன் வானவன் எனவும், கருஆர்கர்ப்புரியாதல்பற்றிக் கர்ப்பத்திற்குப் பொறையென்பது பெயராதலான் அவன் பொறையன் எனவும் வழங்கப்பட்டானே என்று ஊடுக்கவும் இடனுண்டு. “மேல்கு ஆனிலையுலகத்தானும்” என்பதனான் ஆனிலையுலகு வானுலகாதலும் “சேரன் பொறையன்மலையன் நிறம்பாடி” என்பதன்கண் மலையன் என மேல்கு ரதலான் சுண்டிப் பொறையென்பது மலையாகாமையும் உணர்க. “வானே நம்மின்கலெழிவாழ்வாணிகம்பு” என்றனும் புலவர் புனைந்தாரையேயாகும்.

இங்ஙனம் சங்ககாலத்தனவும் பிற்காலத்தனவுமாகிய இப்பன்னாற்றுணிபுக்கும் இயையவே, கொந்தாட்டுப் பெருமக்களெல்லாம், தங்கொங்கற்கருவூரைச் சேரராஜஸ்தானம் என்று வாயாவழங்குதலை இன்றுக்கேட்கலாம். அவர் மதுக்கரைக்காளிகோவிலைச் சேரார்க்குஞ் சோழர்க்கும் எல்லைக்கோளிலென்றும், கருஆர்ப்பக்கத்தள்ளவேட்டைமங்கலம்என்னும் ஊரைச் சேரன் வேட்டம்புரிந்த இடமென்றும் கூறுவர். இதனை அடியிற்குறித்த ஆங்கலக்குறிப்பானுபுணர்க.

இத்திணையுங்குறியவாற்றற் றமிழ்குறுநல்லுலகத்து மூவேந்தருட் குடிகையாளுங்கோமக்களாகிய பழையகோச்சேரநாடுமுழு

Madukkarai: Hamlet of Thirukkambiliyur 12 miles west of Kulittalai. The temple of the village goddess Sellandiyanman is supposed to mark the spot where the Chera, Chola and Pandya Kingdoms met..... A bank runs south from the river at this point and is said to have been erected to mark the boundary of the Chola and Chera Kingdoms. (Page 281 - Trichinopoly Gezetteer 1907.)

Vettainangalam; stands 12 miles north-west of Karur; population 3,517. The place is said to owe its origin to a Chera Raja, who, when out hunting one day saw the spot and struck by the beauty of scenery, founded the village. It was named Vettainangalam from this incident. There is an old Siva temple there. (Page 276. Do. Do.

துங் குடபுலமாமேனும், அதன்கட் குடபுலமென்று சிறப்பித்துப் பெயர்பெறுவது கொங்குநாட்டேயென்றும், அது சேரரிருந்தரசாண்ட மலையமாடாபயகொல்லிமலைப்பக்கத்துநாடுமுதலாகப் பலநாடுகளையுடையதென்றும், அதன்கணுள்ள ஆன்பொருரைக்கரையிலுள்ள கருஆரே *வருபுனனீர்த்தண்பொருரைக்குழத்தரும் வஞ்சியென்றும் ஐயத்திரிபறத்தெளிந்துகொள்க. இன்னும், இலக்கணவிளக்கமிடையியலில் (குத்-க) “கருஆர்க்குச்செல்வலென்றார்க்கு யானும் அவ்வார்க்குப் போதுவல் என முழுவதுந்தமுவுவதுஉம் அவ்வாறு கூறினார்க்கு யானும் உறையூர்க்குப்போதுவல் என ஒருபுடைதமுவுவதுஉமென இருவகைத்தாம்” என்றார்: இதன்கண் இரண்டு தலைநகரைக்குறித்தா ரென்பதல்லது வேறுகூறலாகாது. இவ்வார்கள் செல்வார்க்கு நெறி ஒருபுடையொன்றாத விதனுணரப்படும்.

இனிச்சேரர்கள் கடன்மலைநாட்டினின்று கொங்குநாட்டு வந்தார்கள் என,

“உற்றநாட்டையொழிந்துயர்கொங்குசேர்

தெற்றுநீர்திக்காஞ்சியெய்யெய்தினுன்” (பேரூர்ப்-குலசே.)

என்புழிப்போலக் காணப்படின் அது சேரமான்பெருமானையனார் காலத்தையடுத்ததாகுமென்றும், அது பழையசேரர்காலத்ததாகாதென்றுத் துணிந்துகொள்க, பழையசேர் மேல்கடற்கரைநாடுகளையும் அகநாட்டுக்கொங்குமண்டலத்தையுஞ் சேர ஆண்டனரென்றும், அவர்க்கு மேல்கடற்கரையிற் றெண்டி, முசிரி, மாந்தை முதலிய பெரிய பட்டினங்களும், அகநாட்டுக்கொங்குமண்டலத்து வஞ்சிமாநகராகிய கருஆர்த்தலைநகரும் உண்டுஎன்றும் தொன்னூல் பின்னூல் முதலாகப் பன்னூல்கொண்டும் உணர்ந்துகொள்க. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும்.

கொங்கு குடபுலமாங் கோச்சேரன் வஞ்சிக
ரங்கு வியன்கருஆராமென்ன—விங்குணரா
மாந்த நுளத்து மயக்கமுத்தேன் சேதுபதி
வேந்தன் பணிக்க விழைந்து.

—ஊரிறைவேறியது.—

* (சிலப் - வாழ்த்து.) “வாழியரோவாழிவருபுனனீர்த்தண்பொருரை, குழ்தரும்வஞ்சியார்கோமான் தன்றெழுல்குலமே.”

